

Tegi

Glasilo Šolskega centra Novo mesto
Srednja elektro šola in tehniška gimnazija

ŠTEVILKA 2, JUNIJ 2006

ŠTEVILKA 2, LETNIK 2006

Tegi

Tegi, glasilo Šolskega
centra Novo mesto,
Srednja elektro šola in
tehniška gimnazija

ŠOLA	3
Projektno delo naših dijakov	3
ŠKL	5
Tekmovanja v znanju	7
Nagradna ekskurzija, Italija 2006	11
Dalmacija	15
Nemčija	16
INTERVJU	17
Prof. Vinko Medic	17
Prof. Bojan Lutman	19
Rajko Siročič	21
Ivan Kralj	24
NEKDO IZMED NAS	26
OSREDNJA TEMA	29
(Moj idol, heroj)	
LITERARNE STRANI	35
ZANIMIVOSTI	52
PRILOGA:	
TG Times - TG Spiegel	

Oblikovanje in urejanje:

Iztok Smolič, 3.c TG
Blaž Metelko, 1.b R
Andraž Hostnik, 1.b R
Rok Kopina, 3.c TG

Mentor oblikovanja:

Tomaž Ferbežar, univ. dipl. inž.

Uredniški odbor:

Marko Pirc, 2.a TG
David Dobravc, 2.c TG

Mentorica:

Magda Udovč, prof.

Tisk:

Tiskarna Vesel,
Novo mesto

Naklada:

400 izvodov

Šolski center
Novo mesto
junij 2006

UVODNIK

Spoštovane dijakinje in dijaki!

Z drugo številko TEGI-ja se nekako zaključuje šolsko leto, zaključnim razredom pa izobraževalno obdobje, katerega se boste, upam, radi spominjali.

V veliko veselje mi je pogledati vse vaše rezultate, ki ste jih dosegli v tem šolskem letu. Čeprav ste me skoraj vsak dan razveselili s kakšnim uspehom, je pogled na celotno šolsko leto še lepši. Poleg odličnih rezultatov s tekmovalnj iz znanja oz. športa, moram omeniti, da ste bili zelo uspešni tudi pri raznih projektih, natečajih, kakor tudi na drugih področjih, kot je npr. TEGI. Tudi s svojim odnosom do dela v razredih ste vsi skupaj prispevali, da smo postali ena vodilnih šol v regiji, kar nam, strokovnim delavcem, daje še dodatno vzpodbudo in zadovoljstvo. Ocenjujem, da se vsi skupaj, čeprav smo veliki, med seboj dobro poznamo in spoštujemo.

Načrti za naprej bodo grajeni na dosedanjih izkušnjah, vodilo pa nam bo vsekakor vaše in naše zadovoljstvo, ki nam ga nekateri kar iskreno zavidajo. V imenu učiteljskega zbora se vam zahvaljujem za uspešno delo, obenem pa želim uspešen zaključek šolskega leta, uspešno maturo oz. zaključni izpit ter lepe počitnice.

Ravnatelj SEŠTG:
Boris Plut, univ. dipl. inž.

Albert Einstein je začel govoriti šele pri štirih letih in brati pri sedmih. Njegova učiteljica ga je opisala kot »umsko počasnega, nedružabnega in večno zatopljenega v svoje trapaste sanje«. Vrgli so ga iz züriške Politehnike in mu niso dovolili ponovnega vpisa.

Izsek iz neke življenjske poti, ki le ponavlja že večkrat doživete postaje. Če pa se ob njem ustavimo in njenega protagonista umestimo v Življenje, pa nam da nove dimenzije razmišljanja. Vidimo, da je vse skupaj le stvar odnosa, pogleda s prave strani.

Sedaj, ob koncu šolskega leta, je iskanje te strani sploh pomembno. Tu ne šteje kritika in tudi ne tisti, ki kaže, kako se močan človek spotakne ali kje bi nekdo naredil bolje. Priznanje gre človeku, ki je v areni, z obrazom, umazaniam od prahu, znoja in krvi, ki se pogumno trudi, dela napake in vedno znova doživlja neuspehe, a se vsakič pobere, ker ve, da do slednjih prihaja pri vsakem trudu. Naj vas neuspeh ne skrbi, skrbijo naj vas priložnosti, ki ste jih zamudili, ne da bi sploh poskusili. Prav v tej možnosti izbire se skriva največja moč, ki jo ima človek.

Vsak uspeh pa naj postane materinsko naročje za vizije in sanje, otroke duše in zasnove najvišjih dosežkov.

PS: Zaradi prostorske stiske bo nekaj prispevkov objavljenih v naslednji številki. Avtorjem se opravičujemo in jih prosimo za razumevanje.

Magda Udovč, prof.

PROJEKTNO DELO NAŠIH DIJAKOV

Vemo, da je projektno delo koristno za vsestranski dijaški razvoj, ob tem pa nemalokrat tudi zabavno. Spoznamo precej več stvari, kot pa bi jih sicer pri pouku lahko, hkrati pa se učimo tudi skupinskega dela, ki ga v zadnjem času, žal, izpodriva vse večja tekmovalnost in individualnost dijakov.

V šolskem letu 2005/06 so dijaki naše šole izdelali naslednje projektne naloge:

1. Fizika malo drugače
2. Kraji in ljudje
3. Inteligentna hiša
4. Postavitev spletnega strežnika in izdelava spletnih strani
5. Nikola Tesla (ob 150-letnici rojstva)
6. Astronomija in opazovanje sončnega mrka

Fizika malo drugače je projektna naloga, izdelana v počastitev mednarodnega leta fizike (2005), v kateri so dijaki tehniške gimnazije predstavili določene pojave z ustrežno fizikalno razlago. Projektna naloga je razdeljena na:

- življenjska pot Alberta Einsteina,
- fizika v športu (košarka, atletika, nogomet),
- fizikalna analiza človeka (človek kot sprejemnik in oddajnik zvoka, sprejemnik svetlobe, srce kot črpalka, mehanik človeka),
- težnost, sile na klancu, vpliv teže na gibanje.

Naloga je izdelana v obliki animirano-igranega filma, ki traja 45 min. Projektna naloga je vzbudila pozornost v širšem prostoru, bila je predstavljena na študijskih skupinah in na nekaterih srednjih šolah v Sloveniji. V pripravi je nemška in angleška verzija filma. Pri izvedbi projektni naloge je sodelovalo 32 dijakov tehniške gimnazije pod vodstvom prof. I. Tomića. Posebej je treba pohvaliti dijake, kot so: Robert Slak, Mitja Kastrevc in Andraž Žagar.

Projekt Kraji in ljudje - Siemens Join - Multimedia:

Temelji na ideji, da pride na obisk mladostnik iz Anglije, ki bi rad spoznal Dolenjsko. Na postaji ga počaka vrstnik iz Slovenije in ga vodi po različnih krajih Dolenjske. Naloga je izdelana kot multimedijška predstavitev regije (animirano-igrani film s spremljavo izvirne glasbe). Projekt je nastal pod vodstvom prof. Marjane Pogačnik. Sodelovalo 16 dijakov, posebej so se potrudili: Nejc Ramovš, Robert Slak in Andrej Anžlin.

Pri projektu **Inteligentna hiša** je projektna skupina pod vodstvom prof. Uroša Nosana pokazala, da je skrb z okolje in z njim povezano varčevanje eden od temeljnih problemov. Vsak, ki živi v stanovanju, ve, da so stroški, povezani z energijo, precejšnji, zato se je projektna skupina odločila raziskati, kako stroške znižati. Ugotovili so, da je večina stroškov povezanih z ogrevanjem in električno razsvetljavo. Da bi stroške zmanjšali, jih moramo nadzorovati. V ta namen je projektna skupina izdelala maketo hiše, ki jo nadzorujemo s programirljivim logičnim krmilnikom. Projektna skupina (20 dijakov) je ugotovila, da je možno natančno krmiliti in nadzirati dogajanje v hiši. Pri izvedbi projektne naloge so sodelovali Andrej Lindič, Tadej Franko, Martin Križman, Klemen Bregar, Toni Vidic, Simon Sikošek, Aleš Prešeren in Marin Šebalj.

V projektne nalogi **Nikola Tesla** - ob 150-letnici rojstva je predstavljena Unescova osebnost leta 2006. V nalogi je predstavljena življenjska in znanstvena razvojna pot velikega znanstvenika, predstavljena so njegova odkritja na področju izmeničnih napetosti, visokofrekvenčnih tokov,

prenosa informacij po brezžični poti ter prenosa energije na daljavo. Nalogo so pod vodstvom prof. I. Tomiča izdelali dijaki Nina Lončar, Robert Slak, Iztok Smolič, Nejc Ramovš in Kristijan Stramič.

Pri realizaciji projekta **Postavitev spletnega strežnika in izdelava spletnih strani** so dijaki naše šole z mentorjem prof. Tomažem Ferbežarjem definirali in prikazali metodološki pristop k postavitvi spletnega strežnika in izdelavi spletnih strani. Končni cilj projektne naloge je bil izdelati spletne strani, s katerimi smo zainteresiranim prikazali dogajanje na šoli.

Trenutne strani so:

- forum.sc-nm.si (forum),
- robo.sc-nm.si (krožek robotike),
- dioniz.sc-nm.si (dramska skupina),
- skl.sc-m.si (šolska košarkarska ekipa),
- rk.sc-nm.si (računalniški krožek).

Pri izdelavi spletnih strani je potrebno posebej pohvaliti Iztoka Smoliča, Jurija Henigsmana, Matica Redka, Tilna Boršnarja in Marka Puclja.

Pri izdelavi **projektne naloge iz astronomije** so dijaki spoznali osnove astronomije, pravila pri opazovanju v astronomiji, karakteristike optičnih instrumentov, astronomske enote, orbite v osončju.

V praktičnem delu so spoznali nočni mimohod zvezd, lunine mene (od srpa do ščipa in nazaj), ozvezdja, ki sestavljajo zodiak; opazovali so planete in delni sončni mrk (29.3.2006).

Projektne naloge je realizirana pod mentorstvom prof. I. Tomiča, poročilo o opazovanju sta izdelala dijaka Petra Mahnič in Jure Henigsmann.

Projektne delo na šoli so na osnovi podatkov, ki so nam jih posredovali mentorji, predstavili:

Robert Slak, 3.a TG,
Iztok Smolič, 3.c TG,
Jure Henigsmann, 3.b TG

ŠKL

S finalnim turnirjem v odbojki, 17.5.2006, se je končala 11. sezona šolske košarkaške lige za osnovne in srednje šole. Ekipe ŠC Novo mesto že šesto sezono zapored aktivno sodelujejo v teh tekmovanjih. Smo šola, ki da pomemben prispevek njihovi kvaliteti in pomembnosti .

V letošnji sezoni smo sodelovanje v projektu ŠKL dvignili na višjo raven, poleg košarkaške ekipe smo z ekipo dijakov tekmovali v novoustanovljeni odbojkarski ligi, prenovljena ekipa Letečih norcev je uspešno sodelovala na tekmovanjih akrobatskih skupin, plesna skupina Afne pa je dobila nov zagon s povečanim številom članic.

Tekmovanje v košarki je bilo letos spremenjeno na superlige in območna tekmovanja. Košarkaška ekipa ŠC Novo mesto je bila zaradi svojih dosežkov iz prejšnjih let direktno uvrščena v superligo. Jedro naše ekipe so sestavljali mladinci KK Krka, ki so brez poraza končali uvodni del tekmovanja. V četrtfinalu so močno premagali ekipo dijakov SŠ Srečka Kosovela iz Sežane, v polfinalu pa se nam je zataknilo. Po zmagi doma proti Poslovno-komercialni šoli iz Celja (85-70) smo na gostovanju v Celju izgubili (80-60), tako da smo se na finalni prireditvi borili za končno tretje mesto. V malem finalu smo proti Gimnaziji Celje zmagali (43-37) in spet osvojili bronasto medaljo. Vsi igralci so se skozi vse tekme srčno borili in dostojno zastopali Šolski center Novo mesto.

V sestavi ŠKL je letos prvič organizirana odbojkarska liga. Šolski center Novo mesto je sodeloval v tekmovanju z dijaško ekipo. Tekmovanje je bilo razdeljeno na dve tekmovalni skupini, v tekmovanju po skupinah je ekipa ŠCNM dosegla vse zmage. V polfinalu pa smo naleteli na močnejšega nasprotnika (2. Gimnazijo Maribor), ki nas je premagala tako doma kot v gosteh. V tekmi za tretje mesto smo še enkrat premagali ekipo EGSS Radovljica (91-72) in osvojili bronasto medaljo.

Šolsko odbojkarsko ekipo sestavljajo dijaki, ki so člani mlajših kategorij odbojkarskih ekip OK Žužemberk, OK Krka in OK Mokronog. Prizadevnost in obnašanje dijakov na vseh tekmah je bilo primerno.

Akrobatska skupina Leteči norci letos nastopa v prenovljeni zasedbi. Jedro skupine tvori 6 dijakov iz lanske ekipe, priključilo se jim je še 12 dijakov, večinoma iz prvega letnika. Skupina je uspešno preskočila menjavo generacij, na tekmovanjih so se izkazali z akrobatskimi nastopi. Na finalnem nastopu skupin so zasedli četrto mesto, ker so nastopili v okrnjeni zasedbi (glavni »Norec« zaradi poškodbe ni nastopil).

Plesna skupina »Afne« je tudi prenovljena, skupino sestavlja 8 dijakinj, od katerih jih je 5 iz prvega letnika. Letošnje šolsko leto se niso pripravljale za nastope na tekmovanjih plesnih skupin, ampak so spremljale akrobatsko skupino.

V projekt ŠKL so v posamezne skupine razvrščeni novinarski, fotografski in računalniški krožek. Na naši šoli smo se zaradi boljše in lažje koordinacije odločili povezati dela vseh treh krožkov ter sistematično in celovito predstaviti aktivnosti naših dijakov v projektu ŠKL.

Spletna stran skl.sc-nm.si oziroma računalniška predstavitev aktivnosti dijakov ŠC NM v projektu ŠKL je v skupni razvrstitvi zasedla drugo mesto (besedilo Marko Pucelj; fotografije Tilen Boršnar; izdelava in urejanje spletne strani Iztok Smolič).

Pri organizaciji domačih tekem v košarki in odbojki je aktivno sodelovalo preko trideset dijakov (zapisnikarska miza, semafor, spremljevalne aktivnosti, nastopi, napovedovalec – Tomi Medved).

Zaradi dobrih rezultatov in dobro organiziranih spremljevalnih aktivnosti je ŠC Novo mesto v skupnem seštevku zasedel tretje mesto v košarkaškem delu in prvo mesto v odbojkarskem delu tekmovanja.

Projekt ŠKL se je zelo prijel med dijaki naše šole, kar potrjuje tudi udeležba v ekipi ŠC NM. V projektu aktivno sodeluje preko 70 dijakov ŠC NM, večinoma (prek 90%) so to dijaki naše šole (SEŠTG). Odlični rezultati so sad zgledega sodelovanja vodstva (g. David, g. Plut), vodje projekta ŠKL (g. Oluić), mentorjev (g. Jaklič, g. Turk, g. A. Tomič, g. I. Tomić), učiteljev in še posebej sodelujočih dijakov.

Košarka

Maj Kovačević
Marcel Mihalič
Mihajlo Milić
Rene Žvan
Nejc Koračin
Stanislav Gazvoda
Anže Brsan
Tomaž Štefanič
Simon Gorenc
Bojan Krivec
Matic Janc
Mitja Sitar
Darjan Blas

Odbojka

Rok Škrbe
Matjaž Hrovat
Leon Konte
Simon Štamcar
Mirko Košiček
Jaka Slak Riosa
Nejc Kos
Simon Vesel
Samo Kumar
Borut Zupančič
Aleksander Kovač
Žan Dobnik
Simon Krakar
Rok Gril
Blaž Brulc

Leteči norci

Anja Škulj
Janez Mikec
Jani Hudak
Peter Jaklič
Nejc Škufca
Miha Balkovec
David Merlin
Jure Muhič
Kristjan Kalem
Lea Pilič
Manca Šalehar
Tadej Roženberger

Afne

Ines Jordan
Manca Lutman
Tajda Kastelic
Tea Lobe
Vanja Jordan
Milena Bevk
Valerija Kastelic

Aleš Blaznik,
Robert Slak,
Tilen Boršnar, 3.a TG
Janez Mikec, 2.a TG

TEKMOVANJA V ZNANJU

Tekmovanj v znanju še ne obvladujejo tržne sile, zato je vedno prijeten spomin na čas, ko so sodelujoči dijaki za svoje dosežke nagrajeni, resda z neotipljivimi, a zelo pomembnimi vrednotami. Na takih tekmovanjih nismo nasprotniki, temveč tekmeči, ki smo drug drugega veseli, ker drug drugemu pomagamo segati do meja svojih sposobnosti.

To, da zgolj s potrpežljivim, poštenim in trdnim delom naravni dar pregnetemo v nekaj izjemnega, le na videz samemu sebi namenjenega, pomeni, da smo iz pravega testa.

SLOVENŠČINA:

Dijaki naše šole so tekmovali za Cankarjevo priznanje, ki je bilo 18. marca 2006 na Gimnaziji Črnomelj.

Srebrno priznanje so osvojili: Maja Križman, 1.bTG, Nastja Prijatelj, 2.bTG, Danijela Majzelj, 1.aTG in Tom Kobe, 4.bTG.

MATEMATIKA:

Na državnem tekmovanju skupine A (gimnazije), ki je bilo 22. aprila na Gimnaziji Kočevje, so Dejan Banovič, 1.bTG, Tomaž Čegovnik, 1.cTG in Blaž Peterlin, 2.cTG osvojili zlato priznanje.

Državnega tekmovanja skupine B (tehnik), ki je bilo 22. aprila na Tehniškem šolskem centru Kranj, so se udeležili Dušan Starašinič, R1.b, Mitja Kobler – E3.b, Boris Rebselj – R3.b in Denis Frankovič – E3.a.

Dušan Starašinič je osvojil 1. nagrado in zlato priznanje.

ANGLEŠČINA

V soboto, 18. marca 2006, so se štirje dijaki naše šole udeležili 1. državnega tekmovanja iz angleškega jezika za strokovne in poklicno-tehniške šole »POLIGLOT«. Potekalo je potekalo na ŠC Velenje, organizirala ga je Poklicna in tehniška šola za storitvene dejavnosti. V celoti so bili naši dijaki uspešni, saj so se uvrstili v prvo polovico od skupaj 160 tekmovalcev. Najbolje se je uvrstil Jure Šinkovc iz E3.a, ki je dosegel 82 točk od 100 možnih in si deli 11. mesto. Ostali dijaki so dosegli naslednje rezultate: Klemen Kobetič iz R3.a- 78 točk, Drago Gruden iz E3.b- 77 točk in Miha Pajk E2.T- 74 točk.

Od gimnazijcev je bil najboljši Nejc Ramovš, 3.bTG, ki je od 250 tekmovalcev dosegel 89. mesto. Naši dijaki so tekmovali tudi v angleški bralni znački; podeljenih je bilo 41 srebrnih in 9 zlatih priznanj.

KEMIJA:

Na državnem tekmovanju srednješolcev iz kemije za Preglove plakete 2006 so našo šolo zastopali: Nina Gorenc, Dejan Banovič, Jure Berkopec in Borut Bučar (vsi 1.bTG), Tomaž Čegovnik (1.cTG) in Janez Mikec (2.aTG).

Nina Gorenc je osvojila osmo mesto in srebrno Preglovo plaketo; Dejan Banovič, Jure Berkopec in Tomaž Čegovnik so osvojili bronaste Preglove plakete.

BIOLOGIJA:

1. aprila so se trije dijaki tehniške gimnazije udeležili državnega tekmovanja iz biologije na Gimnaziji Vič v Ljubljani.

V skupini (140-urni učni program) so presenetili s svojo uspešnostjo, saj so si razdelili prva tri mesta. Največ točk je dosegel Aleksander Rztresen, 2.aTG in dobil zlato priznanje. Drugo mesto je zasedel Matevž Zupančič, 2.cTG, tretje mesto pa Aleš Cveblar, 2.aTG. Oba sta dobila srebrno priznanje.

Za raziskovalno nalogo pa so Janez Mikec, Klemen Turk in Urša Zadnik iz 2.a TG prejeli zlato priznanje.

LOGIKA:

V soboto, 19. 11. 2005 je v Ljubljani ZOTKS organizirala 20. tekmovanje iz logike. Tokrat je v prenovljenem načinu tekmovanja zastopalo posamezni letnik srednje šole po približno 90 dijakov. Od teh jih prvih 15 prejme zlato priznanje, naslednjih 15 pa srebrno.

Našo šolo so zastopali Dejan Banovič in Nina Gorenc iz 1.bTG, Blaž Peterlin iz 2.cTG, Lea Retelj iz 3.bTG in Andraž Žagar iz 4.aTG. Blaž Peterlin je zasedel četrto mesto in osvojil zlato priznanje, Dejan Banovič je zasedel šestnajsto, Andraž Žagar pa sedemnajsto mesto, oba sta prejela srebrno priznanje.

GRADBENA MEHANIKA:

17. 5. 2006 je na 12. državnem tekmovanju, ki ga je organizirala Fakulteta za gradbeništvo in geodezijo tekmovalo 13 dijakov SEŠTG.

V skupini dijakov 3. letnikov je prvo mesto zasedel Dušan Bregant iz 3.aTG, tretje mesto pa Matic Zupančič iz 3.aTG.

Med dijaki 4. letnikov je zmagal Nejc Repše, 4.aTG, drugo mesto je zasedel Gregor Panjan, 4.bTG, tretje mesto pa sta osvojila Anja Lavrič, 4.bTG in Andrej Anžlin, 4.aTG.

ELEKTROTEHNIKA:

Na tekmovanju električarjev in elektrotehnikov elektronike, ki je bilo 21. aprila v Kranju, sta našo šolo zastopala Simon Hrovatin, E3.d in Robert Femc, E2.a.

Simon Hrovatin je tekmoval na strokovnem področju električar elektronike in je zasedel četrto mesto, Robert Femc pa je tekmoval v kategoriji elektrotehnik in zasedel drugo mesto.

FIZIKA:

Na državnem tekmovanju iz fizike, ki je bilo 1. aprila na Gimnaziji Litija, je našo regijo zastopalo 12 dijakov, od tega 8 dijakov naše šole.

Nejc Ramovš, 3.bTG je osvojil tretjo nagrado in zlato priznanje, Igor Beronja, 4.aTG pohvalo in srebrno priznanje; Marko Pirc, 2.aTG, Jurij Švegelj, 2.bTG, Klemen Bregar, 4.aTG, Gašper Tisovec, 4.bTG, David Ilar, 4.cTG in Martin Križman, 4.cTG so osvojili srebrno priznanje.

ZGODOVINA:

Na državnem tekmovanju srednješolcev iz znanja zgodovine, ki je bilo 25.3.2006 na Škofijski gimnaziji Vipava, so dijaki: Robert Slak, Matic Zupančič in Franci Hočevar dosegli bronasto priznanje.

RAČUNALNIŠTVO:

Na državnem tekmovanju iz računalništva, ki je bilo 6. maja v Ljubljani, na Inštitutu Jožef Štefan, so v prvi tekmovalni skupini naši dijaki zasedli naslednja mesta:

1. Borut Ajdič – 4.cTG
2. Matjaž Kraševc – 4.aTG
4. Nejc Ramovš – 3.bTG
4. Matic Redek – R3.b
11. Robert Slak – 3.aTG
16. Daniel Brulc – R3.a
18. Klemen Kobetič – R3.a
23. Boštjan Luzar – R3.a

V drugi tekmovalni skupini je Andraž Žagar iz 4.aTG zasedel prvo mesto, Damir Srpčič iz R3.a pa deveto mesto.

Naši dijaki so tekmovali tudi v najboljši spletni strani. Damjan Cvetan, 4.bTG je dosegel 2. mesto (www.zveza-zspm.si), Iztok Smolič, 3.cTG pa četrto (skl.sc-nm.si). V kategoriji oblikovanje in predstavitve pa je skupina dijakov (Damjan Cvetan, Nejc Ramovš, Robert Slak, Mitja Kastavec) zasedla 3. mesto.

Pri projektu Znanost mladini (tekmovanje raziskovalnih nalog) je Andraž Žagar, 4.a TG prejel srebrno priznanje.

Računalniško tekmovanje

KROŽEK ELEKTRONIKE

Ideja za krožek se je porodila iz vprašanja, kako zmanjšati stroške ogrevanja stanovanja. Hitro smo ugotovili, da za to potrebujemo dober nadzor nad porabo energije ter si zadali nalogo, da naredimo sistem, ki bo za nas reguliral temperaturo, ugašal luči ter nadziral vklop večjih porabnikov. Za krmiljenje hiše smo izbrali krmilnik iz družine Zelio Logic, proizvajalca Schneider Electric. Ker je krmilnik precej »zmogljiv«, smo se odločili, da našo hišo opremimo še z alarmom in aplikacijo za simulacijo prisotnosti, vse skupaj pa smo poimenovali pametna hiša.

Ko so bili naši cilji določeni, smo se lotili gradnje makete. Odločili smo se, da bomo izdelali načrt ter kasneje še maketo enega izmed nadstropij stanovanjske hiše. Samo risanje načrta se je začelo z ugotavljanjem potreb stanovalcev. Stanovanje je sestavljeno iz: dnevne sobe, dveh otroških sob, spalnice, kopalnice, kuhinje, kabineta, pralnice, hodnika in garaže.

Ko smo narisali načrt, smo maketo izdelali iz vezanih plošč v merilu 1:9. Nato smo vgradili

električno instalacijo, luči, stikala in senzorje. Zaradi varnosti in razpoložljivega materiala smo se odločili za 12V in 24V instalacijo.

Maketa je že skoraj končana, nanjo moramo samo še priključiti krmilnik in napisati ustrezen program zanj.

Krožek elektronike bo potekal tudi naslednje leto. Za cilj v naslednjem letu smo si zadali projekt krmiljenja hiše preko računalnika in kasneje še preko interneta.

Delovanje krožka ne bi bilo mogoče, če ne bi imeli številnih sponzorjev, ki so prispevali material za izvedbo zastavljenega projekta. Zato se zahvaljujemo podjetju Schneider electric d.o.o., Eventus d.o.o., Mavrica d.d., Podgorje d.o.o., Akripol d.d. ter nekaterim posameznikom.

Krožek je vodil prof. Uroš Nosan, v njem pa smo sodelovali dijaki četrtil letnikov tehniške gimnazije, smer elektrotehnika, in dijaki iz E1.TA.

Tadej Franko, 4.c TG

RAČUNALNIŠKI KROŽEK

V okviru naše šole deluje tudi računalniški krožek. Šteje kar nekaj stalnih članov in deluje mentorstvom profesorja Tomaža Ferbežarja.

To šolsko leto je bilo tudi pri našem krožku zelo pestro. Kot prvo nalogo smo si zadali urediti obe računalniški učilnici, 224 in 226. Po končanem 'projektu' smo naleteli na kar nekaj pohval, saj so računalniki delovali občutno hitreje! Profesor nam je podrobno predstavil delovanje šolskega omrežja in izdelavo WiFi usmerjene antene, ki dosega zavidljive rezultate.

Trenutno pa izpod naših rok nastaja nov portal, ki bi bil namenjen za še večje sodelovanje med učenci in dijaki. Na njem bi se objavile vse pomembne

novice v zvezi s šolo, dodatno gradivo in še in še. Na portalu bi imel vsak razred svojo podstran in svojega moderatorja, kjer bi si dijaki izmenjavali šolsko gradivo in ostale stvari.

Za konec pa še za tiste, ki ne veste, da ima šola nov strežnik, na katerem domuje nov šolski portal in med dijaki zelo priljubljen forum ter kar nekaj krožkov:

odsurfajte na <http://www.sc-nm.si>

Jure Henigsmann, 3.b TG

GRADBENA DELA V NAŠI ŠOLSKI KNJIŽNICI

Konec lanskega šolskega leta ste lahko na oglasni deski videli obvestilo, da je potrebna posebna pazljivost na šoli, saj se je začela gradnja novega prizidka. Marsikdo se je vprašal

»Kaj bodo pa spet delali?«, saj nismo nikjer omenili, da bo šola pridobila tako nujno potrebno čitalnico šolske knjižnice.

Kdor je bil vsaj nekajkrat v naši knjižnici, je lahko opazil, da je leta glede na število dijakov dobro založena z gradivom, a po velikosti zelo majhna. Tega je sedaj konec, saj poleg šole že stoji sezidan prizidek, ki bo služil kot čitalnica, v pritličju pa bo jedilnica za delavce šole. V novi čitalnici se bodo lahko naši dijaki učili in pripravljali na pouk ter delali z računalniki, saj bodo v čitalnici kar štirje. Čisto točno vam ne morem povedati, kdaj bo čitalnica odprta, saj je potrebno vgraditi še vso opremo, zagotovo pa bo prešla v uporabo v začetku novega šolskega leta.

Celoten knjižničarski aktiv je nad težko pričakovano pridobitvijo nadvse zadovoljen, saj bo tako dijaško kot bibliotekarsko delo še kvalitetnejše.

David Dobravc, 2.cTG

OBISK PISATELJICE JANJE VIDMAR

V torek, 21. marca 2006, nas je obiskala mladinska pisateljica Janja Vidmar. Med srednješolci se je uveljavila predvsem s knjigami, ki so po mnenju tako kritikov kot tudi mladih bralcev zelo dobre in lahko berljive. Pisateljica je za svoja dela dobila več nagrad, med njimi Večernico za delo Princeska z napako. V lanskem letu pa je pri založbi Mladinska knjiga izšla knjiga Fantje iz gline, ki so jo strokovnjaki ocenili kot zelo dobro napisano mladinsko delo. Ravno tako je bila v lanskem letu izdana knjiga ZOO, katere vsebina govori o odraščajoči najstnici, ki išče in si postavlja življenjske cilje. Seveda pisateljica ni mogla zaobiti vedno aktualne teme ljubezen.

Vidmarjeva nas je na obisku pozitivno presenetila s svojo vedrino in smislom za humor in povsem drugačnim pristopom do literature ter približevanja le-te mladim bralcem. Po pogovoru z voditeljico je pisateljica pripravila še kviz za naključno izbranega dijaka, ki je seveda na večino vprašanj odgovoril pravilno. Kot nagrado za »preboj« skozi kviz je lahko dijak izbral med zadnje izdanimi knjigami.

David Dobravc, 2.cTG

NAGRADNA EKSKURZIJA »ITALIJA 2006«

V človeški naravi je vedno prisotno strmenje k razvoju, boljšim dosežkom in napredku. Tako se tudi ljudje med sabo razlikujejo po uspešnosti in družbenem položaju. Vse skupaj se začne že zelo zgodaj – na začetku šolanja, ko se z ocenjevanjem na nek način med sabo po sposobnosti razvršča dijake od najboljših do najslabših. Tekmovanja pa so priložnost in način za vse tiste, ki so poleg uspešnega opravljanja vseh obveznih šolskih dejavnosti pripravljene udeleževati se, delati in dokazati svoje sposobnosti tudi zunaj šolskih zidov. Naša šola se zaveda, da vsa ta tekmovanja v znanju, športu, natečajih, kultura, projekti, Tegi .... dajejo neko posebno priznanje samim mentorjem in kolektivu ter nekaj, s čimer se lahko naša šola ponaša. Zato se vsako leto organizira nagradna ekskurzija za najuspešnejše dijake.

Z namenom bolj celostne predstavitve letošnjega nagradnega izleta in preteklosti naše šole hočem še dodatno motivirati ostale dijake in dijakinje, za katere letos, žal, ni bilo prostora na avtobusu, in vse druge, ki si to želijo ali naslednje šol. leto šele prihajajo k nam. S koristnimi informacijami nama je priskočil na pomoč g. ravnatelj SEŠTG Boris Plut.

Leta 1998 se je pisala zgodovina. Takrat je bila v srednješolski štiriletni izobraževalni program tehniška gimnazija vpisana prva generacija dijakov. Leto pozneje je prišlo do združitve dveh šol na Šolskem centru Novo mesto; Poklicne in tehniške elektro šole in Tehniške gimnazije, kakršno poznamo danes: SEŠTG. Nihče ni pričakoval, da bo ta šola čez 8 let že ena izmed vodilnih v svoji regiji. Tudi vpeljava novih programov v šol. letu 2003/04, elektrotehnik računalništva in maturitetni tečaj, sta dodatno prispevala h kvaliteti ponudbe. Vse od tedanjih 481 dijakov (v programu elektrotehnike) pa do danes (1075 dijakov in 38 oddelkov) so naši dijaki prejeli kar nekaj uspehov ter tako znatno pripomogli k ugledu naše šole.

V zahvalo vsem najboljšim dijakom iz vseh programov SEŠTG in hkrati kot motivacijo vseh ostalih je naša šola pred 5 leti organizirala prvo brezplačno nagradno ekskurzijo. Od takrat naprej je bila ta ekskurzija vsako leto, letos že petič. Omeniti je treba, da je naša šola ena izmed redkih, če ne celo edina v Sloveniji, ki vsako leto na tovrsten način nagradi svoje dijake.

Pri vseh dosedanjih ekskurzijah (prva: Dunaj + Prater, druga: Budimpešta + Tropicarium, tretja: Verona + Movie in Safari Park, četrta: Munchen + Legoland) je bil en dan namenjen stroki/kulturi/zgodovini, en dan pa zabavi in sprostitvi. Namen je, da so vsi stroški za dijake (vsaj večina) pokriti s strani sponzorjev.

Ni potrebno posebej poudarjati, da je organizacija take ekskurzije dokaj zahtevna in resna stvar, predvsem pa zbiranje sponzorskih sredstev. Pri tem sodelujejo ravnatelj, predsednik sveta staršev, svet staršev, učiteljski zbor, dijaška skupnost, komisija za izbor... in še bi lahko našteval.

Letos nas je pot vodila v Italijo, ki je dovolj atraktivna, da je zadostila okusom tako dijakov kot dijakinj višjih in nižjih letnikov. Organizacijo smo prepustili

še vedno porajala želja po domači postelji. A ko se nas je končno le zbralo končno število, je vzdušje kar začelo naraščati in vsi smo bili tako rekoč že v elementu. Vkrkali smo se na avtobus in počasi začeli svojo pot proti Italiji, kjer je bil naš prvi cilj mesto Ravenna.

Vožnja je bila sicer dolga, a nam jo je od časa do časa popestril naš vodič Kristijan z različnimi zanimivimi informacijami, katerim smo radi prisluhnili, nekaj dijakov pa je vseeno dremalo in si tako nabiralo moči za ogled znamenitosti. Postankov med vožnjo ni bilo tako veliko, a so bili ti zato malo daljši. Po sedmih urah vožnje smo končno le prispeli v italijansko mesto Ravenna.

Izstopili smo iz avtobusa in se odpravili proti prvi točki našega ogleda, Dantejevi grobnici, kjer je po-

turistični agenciji Mondial-Noe, ki je svoje delo več kot uspešno opravila. Pri financiranju je sodelovalo 23 sponzorjev (ponavadi jih je 20-30), vendar to ni bila ovira, saj je bila finančna vrednost ekskurzije (1,2 – 1,5 mio sit) popolnoma pokrita in smo bili dijaki tako rekoč brez stroškov. Tako smo imeli dva dneva pred odhodom slavnostno podelitev čeka, na kateri so bili prisotni predstavniki sponzorjev in lokalni mediji.

Po nestrpnih pričakovanjih vseh triinštiridesetih dijakov, vključno z njihovimi profesorji in ostalimi spremljevalci, je težko pričakovani dan odhoda v Italijo končno le napočil. Zjutraj smo se ob približno 4.45 zbrali na avtobusni postaji Novo mesto in nekaterim se je ob tako zgodnji uri po glavi

kopan pokopan srednjeveški umetnik Dante Alighieri, znan po svojih znameniti Božanski komediji. Zatem smo se odpravili proti baziliki San Vitale, kjer smo si z navdušenjem ogledali čudovite mozaike, s katerimi je prekrita njena notranjost. Prav tako pa smo si ogledali tudi Mavzolej Gale Placidie, ki je ravno tako poznan po svojih prečudovitih mozaikih. Po ogledu vseh teh krasnih umetnin je zopet sledila dobra ura vožnje z avtobusom, in sicer proti žepni republiki z istoimenskim mestom San Marino.

Kmalu po vstopu v republiko smo lahko takoj opazili mogočno trdnjavo, ki stoji na vrhu hriba. Ta je obenem bila tudi naslednja točka naše ekskurzije. Obzidje ki jo je obkrožalo, smo prečkali skozi vrata

sv. Frančiška, zatem pa si ogledali glavne zanimivosti tega majhnega mesteca, kot so: Trg svobode, vladna palača, bazilika sv. Marina ter seveda tudi samo trdnjavo. Na razpolago pa smo dobili tudi dobro uro časa, katero smo lahko porabili za raziskovanje slikovitih ulic, nakupovanje spominkov ali pa ogled kakšnega izmed muzejev, pri čemer je omembe vreden muzej mučilnih naprav, v katerem je bilo moč videti zelo nazorno prikazane vrste postopkov mučenja ter naprav, ki so jih uporabljali v preteklosti.

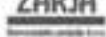
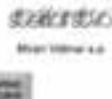
Po izteku naše proste ure je tako sledil za nekatere že težko pričakovan odhod proti hotelu, saj je bila večina izmed nas že dodobra utrujena in predvsem lačna. Ob prihodu smo se po hitrem postopku razporedili ter nastanili v svoje sobe, nato pa takoj odhiteli na večerjo, za katero moram reči, da je bila res odlična in se je prav prilegla po dolgem in napornem dnevu. Po večerji pa smo bili tako rekoč prepuščeni sami sebi in tudi profesorji so nam dovolili sprehod po plaži, kar smo seveda takoj izkoristili. Tako smo svoje noge sprehodili ob obali ter občasno srečali tudi kakšnega prijaznega tujca, ki je ob tem, ko smo mu povedali, da smo iz Slovenije, z nami z navdušenjem spregovoril tudi besedo ali dve. V hotel smo se vrnili šele pozno zvečer in se utrujeni zleknili v postelje, saj je bilo potrebno nabrati dovolj energije za naslednji dan, ko je sledil obisk zabavišnega parka Mirabilandija.

Ob 8.15 je bil že zadnji čas, da smo se zmigali iz svojih postelj ter se odpravili na zajtrk. Po zajtrku smo še spakirali in okoli 9. ure je že sledil odhod proti najbolj težko pričakovanemu delu naše ekskurzije, Mirabilandiji. Tu se nas je večina takoj zapodila med najbolj vrtoglave naprave in se neizmerno zabavala. Največ navdušenja je zbujal največji vlak smrti v Evropi, na katerem so se nekateri peljali tudi po dvajsetkrat. Skratka, čas v Mirabilandiji je tekkel izredno hitro in kmalu je napočil čas za odhod. Okoli 16. ure smo se ob rahli zamudi nekaterih dijakov že odpravili proti Sloveniji. Vožnjo domov so nam profesorji skupaj z vodičem popostrili z nagradno igro ter že tradicionalno podelitvijo simboličnih nagrad nekaterim dijakom in organizatorjem, čas pa smo si krajšali tudi z gledanjem televizije, nekateri pa so spet dremali. Ob 1.30 smo tako končno le prispeli v Novo mesto, kjer so nas že čakali naši starši, ki so nas željne toplega zavetja domačih postelj odpeljali domov.

Za konec bi le še dodala, da je bilo vzdušje na ekskurziji res odlično in kar je najbolj pomembno, zelo sproščeno. Vsi udeleženci se zavedamo dela, ki so ga za nas vložili organizatorji in sponzorji, zato se vsem iskreno zahvaljujemo.

Vse ostale pa vabimo na naslednjo ekskurzijo, katere destinacija zaenkrat ostaja še skrivnost.

Marko Pirc,
Aleksander Rztresen, 2.a TG

OGLED DUNAJA

26.04.2006 je bil za T1.c organiziran izlet na Dunaj in ogled Hiše glasbe (Haus der Musik). Ko smo krenili iz Novega mesta, smo bili še vsi zaspani in nejevoljni, saj smo vedeli, da nas čaka šest ur vožnje. Kljub temu smo se vsak po svoje zamudili in čas je minil.

Ko smo dospeli do avstrijske prestolnice, smo si ga sprva ogledali iz avtobusa, saj smo se vozili skozi celo mesto. Ko smo naredili krog in se vrnili na začetno mesto, smo izstopili in se naprej odpravili peš. Videli smo veleposlaništva mnogih držav, hotel, kjer strežejo Sacher torto (original), ki je prvič narejena na Dunaju, in še mnoge druge znamenitosti. Odpravili smo se k Štefanovi cerkvi, kjer smo dobili prvih dvajset minut prostega časa. Vsi smo se 'zapodili' v cerkev, ko pa smo si jo ogledali, smo se razkropili povsod.

Za tem smo odšli proti Hiši glasbe. Tam smo dobili dve uri in pol časa za ogled, kosilo ali kaj drugega. Hiša je razdeljena na štiri nadstropja, in sicer po časovnem obdobju, iz katerega je glasba. Vsi smo se zagotovo največ zadržali v nadstropju s sodobno glasbo in glasbo prihodnosti, kjer smo lahko sami 'naredili' melodijo ali pa dirigirali orkestru. A kljub vsemu smo muzej hitro zapustili. Dekleta smo se odpravila po nakupih, fantje pa 'raziskovat Dunaj' (khm...).

Čas je hitro minil, zato smo se morali vrniti k Hiši glasbe. Ker pa večina ni imela časa za kosilo, smo šli skupaj v samopostrežno restavracijo na kosilo. Pozno popoldne smo krenili nazaj proti Novemu mestu. Na avtobusu smo se še nekaj časa pogovarjali o Dunaju, pregledovali slike, ki smo jih naredili tam, nekateri pa so zaspali, saj je bil za nami naporen dan. Vsekakor pa smo videli, da je Dunaj prečudovito mesto in skoraj složno reki, da se bomo še vrnili v to evropsko prestolnico.

Marina Sopčič, 1.b TG

Hiša glasbe (Haus der Musik)

Mestna hiša (Rathaus)

DALMACIJA

Prav gotovo je hrvaška obala s svojo slikovito obalo in otočjem ena izmed najlepših na Mediteranu. Obala se s svojimi 6000 kilometri za vedno vtisne v spomin vsakemu ljubitelju morja ne glede na to, ali je tu prvič ali jo obiskuje že vse življenje.

Da dijaki SEŠTG ne bi bili prikrajšani za tako prijetno izkušnjo, naša šola že od leta 1995 (ko je izdelala maturo 1. generacija naših dijakov) vsako leto organizira sedaj že tradicionalni »projektni teden Dalmacija«. Odkar poznamo TG se te ekskurzije v sklopu obveznih izbirnih vsebin (OIV) vsako leto udeležijo dijaki 2. letnikov.

Tudi letošnji projektni teden »Dalmacija 2006« nam je 2. letnikom med spoznavanjem zgodovinsko-kulturno-geografskih značilnosti Dalmacije (od Zadra do Dubrovnika) zaradi prijetnega vzdušja in odličnega vremena ostal v lepem spominu.

Avtobus z dijaki, ki ga je v Sloveniji ves čas spremljal dež, se je izpred ŠC odpeljal v ponedeljek, 29. maja, zjutraj.

Najprej smo se ustavili v sončnem Zadru, mestu, v katerem je bila zgrajena prva univerza na Hrvaškem. Pot smo nadaljevali v Trogir, ki je kulturno eno izmed najbogatejših dalmatinskih mest, ter svoje potovanje za prvi dan zaključili v Baški Vodi, kjer smo tudi prenočevali vse 4 dni. Baška Voda, nekoč malo ribiško mestece, danes pa očarljiva turistična destinacija, je sestavni del Makarske riviere – enega od najlepših delov jadranske obale nasploh.

Drugi dan smo se podali v Dubrovnik, ki nam je ostal v spominu zaradi svojih ohranjenih antičnih delov, spomenikov in obzidja, ki obiskovalcem nudi prelep pogled na celotno mesto in morje.

Med vožnjo proti Makarski smo se ustavili v arboretumu Trsteno, del poti pa smo potovali tudi čez BiH. Makarska je zanimiva zaradi svojih mnogih kulturnih znamenitosti: frančiškanski samostan iz 16. stol, katedrala sv. Marka iz 17. stol., svetovno znane zbirke morskih školjk...

Tretji dan nas je pot vodila v administrativno, kulturno in gospodarsko središče Dalmacije Split. S svojimi znamenitostmi (npr. Dioklecianova palača) to mesto za mnoge predstavlja srce Jadrana. Iz Splita nas je trajekt popeljal na otok Brač. Tam smo se povzpeli na Vidovo goro (778 metrov).

Četrty dan smo se po zajtrku že vračali domov. Na poti smo se ustavili ob mostu nad reko Krko, ki je po pravici povedano lepša in dosti bolj ohranjena od istoimenske dolenske lepote.

V Novo mesto smo se obujajoč spomine vrnili v četrtek popoldne, kjer so nas že čakali naši starši. Upam, da ste dobili vsaj površen vtis o letošnjem projektne tednu, saj se s tako skopim poročilom nikakor ne da opisati edinstvenosti Dalmacije, kakršno smo občutili mi.

Marko Pirc, 2.aTG

NEMČIJA

»To ne obeta nič dobrega,« mi je prišepnil sošolec na uho.

Zaprl sem svoj dežnik in še zadnjič pogledal v temno nebo. Zmajajoč z glavo sem stopil na avtobus.

Vožnja je potekala v znamenju vremena, dolgočasno in enolično. Kraji, mesta in gozdovi so drseli mimo nas, mi pa smo počasi drseli iz fizičnega sveta. Nekateri so spali, nekateri govorili s sosedom, nekateri odsotno poslušali glasbo in tretji igrali igre na mobitelih. To meditacijo je od časa do časa prekinil glas vodičke, ki nas je hotela opozoriti na določene znamenitosti, ki so se vrstile ob cesti.

Prvi večji postanek smo naredili v deželi Bavarski. V daljavi, na vrhovih nekaterih gora je ležal sivi sneg. Na enem od njih pa je stal tudi manjši kompleks zgradb, ki so ga Američani poimenovali Orlovo gnezdo, kjer je v času tretje države preživel dneve Adolf Hitler. Vendar ta znamenitost ni bila naš cilj. Mi smo se odpravili globoko pod gore v rudnik soli. Sam rudnik je bil privlačno zasnovan in je imel dovolj zanimivosti, da je človeka pritegnil ravno za nekaj časa. Iz njega smo odšli z dobrimi vtisi in se v deževnem vremenu odpravili naprej proti naši destinaciji, Münchnu.

Ko smo vendarle prispeli v to prestolnico, smo bili malo razočarani, saj smo vsi pričakovali več. Na to smo kmalu pozabili, medtem ko smo se peljali skozi mesto samo. Profesorice nas niso hotele kar takoj izpustiti in so nas raje peljale v olimpijsko vas. Tam smo si pogledali znameniti nogometni stadion in več stometrski stolp. Z njega se je kljub oblačnemu vremenu videlo kilometre

daleč, tako da je bil razgled vrhunski. Nato smo si na hitro pogledali še BMW-jev muzej. V njem smo našli vse vrste avtomobilov in drugih stvari. Toda vsem se je počasi že hotelo malček počitka in našo turo smo zaključili v hotelu Orly(lol@thename). Seveda nismo bili tako izmučeni, da ne bi delali problemov in profesorice so imele kar nekaj ur manj spanca zaradi nas. Toda na koncu so one obupale, mi pa smo se pomirili.

Težava je seveda nastopila naslednji dan, ko smo morali vstati ob sedmih. Koliko hektolitrov kave je bilo spitih na zajtrku, ni znano, je pa številka vsekakor ogromna. Potem so nas odpeljali v eno uro oddaljeni Dachau. Tam smo imeli v mrzlem vremenu ogled koncentracijskega taborišča. Vodička je večkrat omenila, da je vreme izvrstno, saj tako iz prve roke izvemo, kako so se imeli taboriščniki včasih. V samem kompleksu smo si ogledali baraki, krematorije in pa muzej v glavni zgradbi taborišča.

Pretreseni smo se odpeljali nazaj v München, kjer smo si ogledali še tehnični muzej. Nekateri so si za ogled odtrgali pol ure svojega časa, drugi tri. Sam sem si ogledal vse zbirke (pa tudi če sem samo tekel mimo njih), najbolj mi je bil všeč observatorij. O muzeju bi se dalo povedati še kaj, vendar bi bilo potem poročilo predolgo.

Po tem ogledu so nas spustili, da smo lahko samostojno pohajali po mestu. Skoraj vsak si je tisti čas kupil kak spominek, ki ga je doma ponosno predal staršem.

Zvečer zopet nismo dali miru, le da so se nam sedaj pridružili še Nemci (matr majo dobro pivo tam gor), tako da smo profesoricom zagotovili še malo več podočnjakov.

Ko smo se zjutraj zbudili, so se nam le-te maščevale tako, da so nas prisilile, da smo se na hitro spakirali in šli. Po najhitrejši možni poti smo odšli proti Salzburgu, naši zadnji postaji pred Novim mestom. Tam smo se ustavili in si pogledali grad, slikali razgled in si napasli oči na stolnici. Po uri samostojnega letanja po trgovinah, kjer smo zapravili še zadnje evre, ki so nam jih dali starši, smo odšli proti domu.

Ob osmih zvečer sem zopet stal na istem mestu, kakor pred odhodom. Zazrl sem se v deževno nebo in vprašal: »Sem sploh šel? Ali se mora vse to še zgoditi?«

Kaplja dežja mi je v odgovor padla na lice.

Marko Pucelj, 2.c.TG

“LE NA PRAVI NAČIN SE JE MORAMO LOTITI”

Intervju s prof. Vinkom Medicem

Težko je z nekaj besedami opisati učitelja, kot je prof. Vinko Medic. Znan je po slikovitih razlagah, prijaznosti in izjemni potrpežljivosti do dijakov, prav gotovo pa skriva še kaj več...

Prof. Medic, kako ste prišli do poklica profesor matematike?

Matematiko sem študiral zgolj slučajno. Obiskoval sem srednjo gradbeno šolo v Novem mestu in v času, ko se je bilo potrebno odločiti za študij, je imelo (sedaj že bivše) gradbeno podjetje Pionir že težave z zaposlovanjem gradbenih inženirjev, zato sem se odločil za študij matematike. Namreč moj študij je bil odvisen od štipendije, ki mi jo je podelila takratna republiška izobraževalna skupnost. Učiteljevanje mi je bilo že od nekdaj neka-ko blizu, saj sem v času srednje šole veliko časa posvečal pomoči pri učenju matematike sošolcem, ki v matematiki niso bili tako močni.

Kako je biti učitelj predmeta, ki je med dijaki na splošno (razen redkih izjem) eden izmed najbolj nepriljubljenih?

Kot pravijo, ima strah velike oči. Podobno je z matematiko, ki nosi stereotipe težkega predmeta.

V resnici pa temu ni tako, le na pravi način se je moramo lotiti.

Kaj vam je pri vašem poklicu najbolj všeč, bi se ob možnosti ponovne izbire morda usmerili v bolj strokovne vode?

Če bi imel prosto izbiro študija, se verjetno ne bi odločil za matematiko, ampak za gradbeništvo. To pa zato, ker imam rad delo na terenu in nepredvidljive situacije.

Na hodniku dajete vtis resnega, strogega profesorja, medtem ko pouk mnogokrat popestrite na razne načine... Bi tu kaj dodali??

Tu bi lahko več dodali dijaki. Dejstvo pa je, da je potrebno matematiko približati dijakom, ne pa je še bolj »zamoriti«.

Se med dijaki z novimi generacijami pojavljajo kakšne spremembe, kje so najbolj opazne?

Razlike se ustvarjajo s spreminjanjem določenih norm in vrednot ter s tem tudi same družbene strukture. Vse postaja zelo »demokratsko« (dijaki imajo nižji prag tolerance in večjo svobodo lastnega mnenja), včasih že preko meje. Slabšajo se medčloveški odnosi, predvsem na račun človekovega stremenja k doseganju nekega cilja, pri tem pa se vse manj osredotočamo na način, kako se ta cilj doseže.

Ker matematika ne more biti vaš edini hobi - s čim se ukvarjate, kaj vas veseli izven šolskih zidov?

Zelo rad sem v naravi. Tako večino prostega časa preživim na vrtu, v sadovnjaku ter vinogradu. Predvsem sem med kakšnim takim opravilom rad sam, ker je to dober način, kako se vsaj za nekaj časa izogniti dandanašnji hitrosti življenja ter se posvetiti samemu sebi in tistim rečem, ki te veselijo. V vinogradu ne pridelujem vina, temveč sok.

Kako komentirate dejstvo, da sta prav matematika in fizika eni izmed najslabše zastopanih smeri študija pri vpisu na fakultete?

Po moje ljudje ne vidijo praktičnega pomena matematike, razen poučevanja - veliko ljudi pa nerado uči. Tako se vpišejo predvsem tisti, k se nekoč po končanem študiju vidijo kot strokovnjaki v nekem podjetju ali v kakšni raziskovalni dejavnosti. Dejstvo pa je, da »čistih« matematikov skorajda ni več. Mogoče pa dijaki še vedno premalo poznajo študij matematike. Nekateri stvari se na tovrstnem študiju pač moraš naučiti (kot povsod drugod), ostale pa so le logične izpeljave. Človek kmalu spozna, da tovrsten študij ne temelji le na goli teoriji, ampak tudi veliki meri na uporabnem delu.

V zadnjem času se veliko ljudi rajši vpiše na računalništvo in informatiko, čeprav ti smeri v bistvu temeljita na matematiki.

Na kakšen način se da po vaše najbolj motivirati dijake?

Ja, to je težko vprašanje. Poznati je treba pravo mero. Dijaki se morajo za neko delo in pridnost na nek način motivirati sami, vendar morajo kakšno pobudo dobiti tudi pri profesorjih. Profesor včasih poskuša zagotoviti motivacijo na zabaven način (npr. anekdota, šala), vendar to dijaki prehitro pograbi, se prekomerno razživijo in zadeva doseže nasproten učinek od prvotnih pričakovanj. Dejstvo pa je, da dijaki pri pouku potrebujejo nekaj sprostiv za boljše delo, vendar pa mora biti meja med delom in zabavo dobro vidna.

Jaz osebno nisem zagovornik vojaške discipline, saj so lahko dijaki na ta način pod stresom in tako slabše doumljivi za samo znanje. Poskušam biti človek.

Imate morda izoblikovan t.i. model dobrega profesorja/dijaka?

Južno od Slovenije bi ljudje rekli: Sto ljudi, sto čudi, kar pa popolnoma drži. Vsak profesor ima svoje metode, pristop in načine poučevanja ter vzgajanja dijakov. Sicer pa bi to morali vedeti vi dijaki, saj ste vi dnevno/tedensko v stiku z 10 ali več različnimi profesorji. Moramo pa se zavedati starega reka, ki pravi, da človek težko stopi iz svoje kože. To velja tudi za profesorje.

Dijak je dober vsak, ki je miren pri pouku. Vendar to še ni pogoj za uspešnost. Uspešen dijak mora poslušati, slediti razlagi in o snovi tudi kritično razmišljati. Tudi komentira naj, seveda na vljuden način. Pri matematiki je stvar taka, da je delanje domačih nalog nujnost, saj lahko na ta način dijak opredeli vsa področja svojega neznanja in znanja ter nato pri pouku dobi informacije, ki mu pomagajo zapolniti vrzeli.

Ponavadi ste nasmejani in dobre volje (relativno) tudi po osmih urah pouka. Kako vam to uspe?

To je pač v moji naravi. Sem človek tega tipa. Sicer pa sem rad sam in sam delam razne stvari in opravila. Pri delu z ljudmi je v mojem interesu, da sem čimbolj prijazen in čimmanj »zatežen«.

Globokoumna misel?

Nasvet dijakom, naj čim prej podrejo t.i. stereotip o matematiki kot težkem predmetu. Če ne prej, bodo to spoznali na maturi, kjer je osnovni nivo zelo preprosta reč. Prav tako se to pozna na splošnem uspehu, maturo uspešno opravi krepko čez 90% dijakov (podatki naše šole), vsako leto se najde le eden ali dva, ki mature ne opravita – taki se ponavadi za ta neuspeh »trudijo« že vsa prejšnja leta srednješolskega šolanja.

Z dobro voljo se vse da!

Marko Pirc, 2.a TG

“A SEM VAM ŽE PRAVIL...?”

Intervju s prof. Bojanom Lutmanom

Četrtkovega popoldneva smo se s sošolkama Nino in Tjašo dogovorile za pogovor s profesorjem Lutmanom.

V kratkem času smo pridobile ogromno zanimivih informacij, saj je bil naš sogovornik kot vedno poln zanimivih idej, izvirnih šal in življenjskih modrosti. Med dijaki je prepoznaven s svojim pogostim stavkom »A sem vam že pravil...«,

Včasih si dijaki težko predstavljamo, da ste bili profesorji nekoč naših let, da ste gulili šolske klopi in da ste se srečevali s podobnimi težavami kot mi danes...

Moja srednješolska leta so bila zelo pestra, čeprav sem jih najbrž preživeljal precej drugače kot jih vi. Obiskoval sem srednjo gradbeno šolo v Novem mestu, ki je bila zanimiva že zaradi lokacije same, zapomni pa sem si jo tudi po tem, da nam je pouk velikokrat odpadal, ker so tu poučevali mnogi tako imenovani »honorarci«, tako da smo veliko »prostega« časa porabili na Loki, tamkajšnjih športnih igriščih in ... To so bili za nas dijake najzanimivejši trenutki pouka.

Kako ste takrat gledali na avtoritete, na primer profesorje?

Življenje je ciklično in v vaših letih razmišljal popolnoma drugače kot kasneje. Najvažneje je, da tudi kot odrasel človek nikoli ne pozabiš, kako si dojemal svet kot najstnik, mladostnik, ker je to edini način, da odraščajočo osebo lahko kasneje razumeš. Če pogledam nazaj, si nikoli ne bi želel biti v koži svojih učiteljev, ker smo bili na trenutke strašno neresni in šele sedaj mi je jasno, kako težko je nekaterim profesorjem prenašati vsakdanje »srednješolske štose«...

Kako ste se pa sploh odločili za študij gradbeništva?

Študij tehničnih ved je bil tudi takrat zelo perspektiven, sploh pa za Novo mesto, saj je tu gradbeno podjetje Pionir ponujalo ogromno možnosti za zaposlitev.

Potem na začetku sploh še niste razmišljali o profesuri...

Ne, kot dijak oziroma študent nisem veliko razmišljal o tem, kje se bom zaposlil. S poučevanjem sem se začel ukvarjati najprej kot trener novomeškega košarkarskega kluba in naša ekipa je bila zelo uspešna. Po končanem študiju mi je podjetje Pionir omogočilo, da sem se zaposlil kot učitelj na srednji gradbeni šoli v Novem mestu, ki je takrat postala samostojen oddelek in je potrebovala nove profesorje. Čeprav sem v te vode prišel iz popolnoma druge smeri, se danes popolnoma najdem v tem poklicu.

Kakšni ste bili kot novi profesor »začetnik«?

Že na samem začetku sem užival v delu z dijaki in nikoli nisem imel kakšnih večjih težav. Se je pa moj način dela od takrat do danes zelo spremenil. Včasih smo rekli, da so novi, mlajši, profesorji

bolj zahtevni, nerazumevajoči... Tudi sam sem bil bolj strog. Ampak dejstvo je, da se spreminjate tudi dijaki. Šole so včasih delovale po principu zastraševanja in profesor je imel veliko večjo avtoriteto. Danes se pa vse bolj prilagajajo dijakom in njihovim potrebam. Razne reforme uvajajo nove, manj zahtevne, učne programe in opuščajo številne snovi, dijaki pa se vse bolj pritožujejo nad njihovo težavnostjo. Tudi obisk pouka je bil skoraj vedno 100%. Ja, obstajali so »problematični« dijaki, ki pa so bili pojmovani drugače kot danes. Danes je to nekdo s podpovprečnim uspehom, ki kronično moti pouk in »šprica«, a model takšnih dijakov se je »uveljavil« šele pred kratkim. Ampak kot sem že omenil, kot profesor sem vedno vzpostavil določen red in tako nisem imel nikoli kakšnih večjih težav.

A je po vašem mnenju pomembno, da se pridobi praktične izkušnje na določenem področju, preden se podaš v učiteljski poklic?

Ja, praktične izkušnje so v vsakem primeru zelo zaželjene, saj si tudi vsakdanje življenje večkrat olajšamo s pomočjo prakse in ne teorije... Se pa ti dve zadevi povezujeta med seboj. To je zelo odvisno od tega, na katerem področju deluješ. Za profesorja je pomembno predvsem to, da ima močan karakter in sposobnost vodenja skupine. Moraš delovati v to smer, da poizkušaš biti zanimiv in da pritegneš učence tudi takrat, ko predavaš kakšno manj zanimivo snov.

Ste sedaj še na kakšen način povezani s stroko?

S tem se srečujem v šoli, kjer pa je vedno potrebno nadgrajevati znanje. Imam pa gradbenike med prijatelji in v družini, tako da velikokrat zapademo v kakšne debate o tem.

Pomembno je, da so izobraževalne ustanove tudi »šole za življenje«. Imate občutek, da naše šole posredujejo dovolj praktičnega znanja?

Zase lahko trdim, da sem v svoji srednji šoli pridobil več praktičnega znanja kot na fakulteti. Nekatere fakultete delujejo na tak način, da polnijo glave z nekakšnimi dejstvi, ki so sicer zelo pomembna, a bi jih bilo potrebno podpreti z življenjskim primerom. Sam se trudim, da bi na vas poleg redne snovi prenesel tudi čim več napotkov za življenje.

Mnogi trdijo, da je sodobna mladina pod prevlekim pritiskom zaradi šole, nekateri pa trdijo, da imamo premalo obveznosti...

Tu je spet prisoten različen pogled na zadevo iz oči dijaka oz. profesorja. Preko svojih otrok sem lahko šolanje na tehniški gimnaziji spremljal tudi iz vašega zornega kota. Kdor je zadovoljen s povprečnimi ocenami, se lahko brez večjih težav prebije skozi šolsko leto. Kdor pa hoče zelo dober, odličen, uspeh in se hkrati udeleževati v izvenšolskih dejavnostih, pa mora tudi na naši šoli ogromno delati in je zelo obremenjen. Mislim, da je prav, da že sedaj pridobite delovne navade, saj se brez teh težko shaja na fakulteti. Poleg tega pa je pomembno, da redno obiskujete pouk, ker se da veliko stvari naučiti že v šoli in na tak način si prihraniš kar nekaj časa, ki ga sicer porabiš za učenje doma. Časa ni premalo, vprašanje pa je, če ga izkoristimo pravilno.

Kako si vi predstavljate »dobro« šolo, kaj menite o naši šoli?

Zdi se mi, da naša šola premalo vzpodbuja ustvarjalnost in kreativnost dijaka. Pot do uspeha danes je, da sam ustvariš, raziščeš in izumiš nekaj novega, saj znanje že iz prej obstoječih virov mnogokrat ne zadošča več. Sicer obstaja dramski krožek, športne dejavnosti, pišete za šolski časopis, zato lahko v teh dejavnostih pokažete svoje talente. Tega bi moralo biti več, da bi dijaki lažje gradili na sebi.

Za konec pa nas še zanima, kakšno je vaše življenjsko vodilo?

V sebi moraš odkriti ustvarjalca. To ti pomaga na vseh življenjskih področjih in ne samo pri izobraževanju ali v službi. Ne smeš jemati obveznosti kot nekaj vsakdanjega, naporenega in obveznega, ampak jih sprejemajte kot izziv.

Maja Kobe, 3.bTG,
Nina Lončar, 3.bTG,
Tjaša Wolf, 3.bTG

PRVI MOŽ DARS-A

Intervju z g. Rajkom Siročičem

Za širšo slovensko javnost je bil izbor g. Rajka Siročiča za predsednika uprave DARS-a presenečenje. Za tiste, ki ga poznajo, ki so z njim sodelovali in delali ter poznajo njegove strokovne in človeške kvalitete, pa je bil izbor vlade RS zadetek v polno. Zato sva gospoda Siročiča, z malo pomoči našega razrednika, prof. Tomiča, prosila za pogovor, v katerem sva spoznala dinamičnega in uglajenega gospoda, ki naju je prijazno sprejel. V dobri uri sva zvedela precej informacij o šolski in poklicni poti enega od mladih upov slovenskega

G. Siročič, nekoč ste bili eden izmed nas. Obiskovali ste namreč Šolski center Novo mesto. Kakšna so bila dijaška leta danes prvega moža DARS-a?

Res je, obiskoval sem »Center«, ampak takrat še kot Srednjo gradbeno šolo Novo mesto v okviru takratne Srednje šole tehničnih in zdravstvene usmeritve - SŠTZU. Bilo je to obdobje takratnega usmerjenega izobraževanja, poklicno odločanje za smer gradbenega tehnika je imelo že v času odločanja v osnovi šoli nekaj težav. Gigant strojne industrije je bil takratni IMV, današnji REVOZ, zato so se ravnatelji osnovnih šol kar pošteno potrudili, da so predvsem moško populacijo ciljno, plansko in načrtno usmerjali v šolanje »strojnih« poklicev. Svojo pot sem prepričano videl na področju gradbeništva, zato me takšno usmerjanje v strojništvo ni prepričalo. Sama srednja šola je bilo obdobje, ki mi je pustilo s svojimi strokovnimi vsebinami največji pečat raznolikosti v spoznavanju gradbene stroke; gradbene konstrukcije, statika, nizke gradnje, gradbena mehanizacija, stavbarstvo, hišne inštalacije, kalkulacije so samo nekatere vsebine, ki so mi poleg vseh splošnih vsebin matematike, kemije, fizike, slovenščine, tujega jezika, zgodovine in seveda

neizogibnega, za takratno obdobje, samoupravljanja s temelji marksizma ter obrambe in zaščite, tvorile srednješolski vsakdan. Srednja gradbena šola je bila takrat v »pokroviteljstvu« gradbenega, tudi v takratnem jugoslovanskem merilu, giganta, t.j. GIP Pionir. Spomnim se, da smo strokovne vsebine dnevno »požirali« ravno zaradi strokovnjakov iz gospodarstva, predvsem ravno iz Pionirja, ki so dnevno prihajali na ure, ki smo jih imeli na urniku. Nikoli ne bom pozabil na redno prakso – operativno delo, ki smo ga morali za vsak letnik opraviti v podjetju, v začetku na gradbišču, kasneje v operativnih pripravah dela ali projektivnih birojih. Skratka, zanimivo in predvsem učenja ter risanja polno srednješolsko obdobje na srednji gradbeni šoli na »Centru«.

Pot vas je vodila naprej. Kakšna je bila vaša študijska izbira? Koliko koristnega znanja, potrebnega pri delu, vam je nudila fakulteta?

Po srednji šoli smo takrat še morali na redno služenje vojaškega roka v takratno jugoslovansko vojsko. Predhodno sem uspešno opravil sprejemne izpite za študij arhitekture na FAGG-u v Ljubljani, vendar nikoli nisem tam niti pričel s študijem (mogoče mi je včasih, samo zaradi

»domačnosti« te stroke, zaradi tega tudi malo žal). Po odsluženem vojaškem roku sem zaradi takratnih življenjskih družinskih razmer študij nadaljeval na Gradbeni fakulteti v Zagrebu. Študij je bil kvaliteten in koristen, z veliko praktičnih vsebin in dela v laboratorijih in nekaterih proizvodnjah. Bil je to dnevni ritem dopoldanskih teoretičnih predavanj in popoldanskih praktičnih vaj. Čas za študij si v tem času moral dobesedno poiskati. Takrat so se pričela tudi »vojna leta« razpadanja takratne države. Kljub temu, da sem se preživljal tudi z delom na fakulteti, je bil študij tudi po finančni plati težak. Odločil sem se, da zaključim študij na višji stopnji in nadaljujem študij ob zaposlitvi. Zaposlil sem se (zopet) na »Centru« kot predavatelj (pomoč mi je takrat ponudil moj bivši profesor na Srednji gradbeni šoli, g.Lutman) strokovnih predmetov. Po nostrifikaciji opravljene višje stopnje sem študij nadaljeval na Gradbeni fakulteti in tudi diplomiral na visokošolski smeri »konstruktiva«. Izziv pa mi je predstavljalo znanje ekonomije in financ, zato sem se hkrati ob študiju gradbeništva vpisal še na študij ekonomije, ki sem jo uspešno zaključil z diplomom na univerzitetni smeri »bančništva in financ«. Znanje obeh področij mi danes veliko pomaga.

Vsekakor pa so ravno tako pomembne tudi delovne izkušnje. Prve ste nabirali zopet na našem Centru, takrat kot profesor. Kako se spominjate teh časov?

Bila je to moja prva redna zaposlitev, prvo redno srečanje z odgovornostmi zaposlenega. Znanje, nabrano s študijem in deloma na vzporednem strokovnem delu pri projektiranju (ob delu sem se deloma ukvarjal še s projektiranjem in statiko), sem prenašal na dijake. Iskal sem primerno pot med sposobnostjo razumevanja dokaj zapletenih strokovnih zakonitosti in nivojem dojemanja dijakov. Veliko je bilo dobrih, veliko jih je razumelo in znalo slediti (nekaj teh sem kasneje, ko so končali študij gradbeništva, tudi zaposlil...). Ravno s dobrimi smo začeli razvijati načine, kako s plastičnimi modeli prikazati dokaj zahtevne gradbene detajle. Nekaj teh modelov, mislim da, še vedno stoji na stenah gradbene šole na. Pričeli smo tudi z razvijanjem stalnega sodelovanja s podjetji gradbene stroke: Bramac, taktatni Novoterm...

Kaj menite o srednješolskih programih in načinu dela? Nudijo le-ti dobro pripravo za nadaljnji študij oz. pripravo na delo? Menite, da bi morali biti bolj povezani s širšo družbo oz. celo z gospodarstvom?

Danes so se srednješolski programi dodobra spremenili. Imam občutek, da so gimnazije vzele priimat »klasičnim« primarnim strokovnim srednjim šolam in je to na nek način razslojilo družbo na tej stopnji - »gimnazija pomeni več«.... To sicer pozdravljam z vidika priprave na nadaljnji študij, res je tudi, da je srednjim strokovnim šolam omogočen sorazmerno dober prehod na višjo ali visoko strokovno raven. Kakorkoli, iz svoje izkušnje povem, da sem se največ primarne ali elementarne in uporabne stroke naučil v srednji šoli. Kazalo bi iskati veliko več informacij o uporabnem znanju preko povezav z gospodarstvom, podjetja bi morali biti zainteresirana za predstavitve svojih programov, dejavnosti in proizvodov v srednjih šolah. Izkušnje kažejo, da stroj, bager oz. kamion lahko kupiš povesod, kader pa vzgajaš, zato je tu potrebno veliko več »vložka«.

Poklicno kariero ste nadaljevali v podjetju TRIMO. Kakšna je bila tovrstna izkušnja?

Ponujeno priložnost na področju vodenja gradenj v podjetju Trimo sem takoj izkoristil. Delal sem v Sloveniji in tujini. Vodenje ljudi – vodij gradbišč, deloma tudi vodij projektov in operative, mi je ponudilo veliko izkušenj. Koordiniranje lastnih in najetih kapacitet, projektov, proizvodnje, dobav, mehanizacije in ljudi ti pusti neizbrisne izkušnje, uporabne tako na velikih kot manjših projektih. Trimo je veliko in mednarodno usmerjeno podjetje, zato je »sreča« nabirati izkušnje ravno tam. Izkušnje pa se kažejo ravno skozi postavljene objekte: Krka NOTOL, Lek, Lakirnica Revoz, Le Clerc, Merkur Ljubljana, Mercator v Ljubljani, Zagrebu, Sarajevu, Splitu, Beogradu, Emporium, Pivovarna Union in Laško, Mercedes v Španiji, IKEA Nantes in Glasgow, OVSE v Gruziji.....

Je bilo kasnejše sodelovanje v CGP, d.d., Cestnem in gradbenem podjetju Novo mesto, prvo srečanje s cestno stroko? Kakšno vlogo ste pravzaprav imeli v tem podjetju?

Ob spremembi lastništva v takratnem Cestnem podjetju Novo mesto sem bil povabljen v ekipo vodenja tega podjetja. Prevzel sem nalogo člana uprave, zadolženega za tehnično področje. Koordiniral sem delo področij gradbene operative, mehanizacije, proizvodnje kamnolomov, betonnarn, asfaltne baze in področja vzdrževanja cest na projektih, ki jih je podjetje pridobivalo na trgu. Podjetju smo zamenjali blagovno znamko v CGP Novo mesto, okrepili operativo na področju visokih gradenj, postali lastnik večine mineralnih – legalnih virov na Dolenjskem, v treh letih povečali obseg prometa za 3x in postali kredibilen in kvaliteten pogodbeni partner na področju visokih gradenj, državnih cest, avtocest in ostale infrastrukture. Po treh letih je nastala z ostalimi povezanimi družbami skupina CGP.

Sedaj opravljate izjemno odgovorno funkcijo, in sicer predsednika uprave DARS. Kaj to pomeni za vas, kaj boste dobrega v tem času storili za nas kot »uporabnike vaših storitev«?

Po sklepu vlade RS opravljam delo predsednika uprave DARS-a od oktobra lanskega leta. Naloge, ki so zastavljene za realizacijo izgradnje slovenskega AC-križa do konca leta 2008, so izjemno

zahtevne, saj zaradi termina ne dopuščajo skoraj nikakršnih odstopanj. DARS umešča v prostor koridorje bodoče trase AC, organizira projektiranje, gradnjo in kontrolo kakovosti med in po gradnji, DARS skrbi tudi za finančni inženiring celotnega programa. To so obsegi investicij, ki npr. v letošnjem letu predstavljajo 170 mlrd SIT. DARS niso samo gradnje AC, je tudi vzdrževanje AC in pobiranje cestnine, skrbimo tudi za oddajo v najem obcestnih servisnih površin za črpalke in počivališča. Skratka, DARS je 1120 zaposlenih po celotni državi. Torej do konca leta 2008 bo zgrajen slovenski AC-križ (prekmurski, primorski, gorenjski, tudi dolenjski mimo Trebnjega), do konca leta 2008 bomo vzpostavili začetek cestninskega sistema v prostem prometnem toku – »free-flow«, do konca leta 2008 bomo vzdrževali samostojno celotno zgrajeni AC križ po tehnologiji in normativu, ki veljajo v EU. Verjamem, da nam bo uspelo, ker za tem programom stojijo dobri strokovnjaki, ki imajo sedaj že toliko izkušenj, da znajo prepoznati vse nevarnosti, ki bi kakorkoli ogrožale zastavljene cilje. Pomembno je tudi, da ljudje verjamejo v DARS, saj smo jih do sedaj prepričali z mnogimi kilometri novih in sodobnih AC ter objekti na njih.

Kakšne so možnosti naše generacije, da doseže podobno strmo poklicno pot, kot je vaša?

Možnosti je danes in v bodoče veliko. Trg EU jih bo prinesel še več. Priložnosti bodo drzne in nikogar ne bodo čakale.

Verjetno je že preveč stereotipno reči, da se je najprej potrebno učiti. Nikoli naj nikomur ne zmanjka cilja in volje za doseg le-tega. Vsak naj to prepozna v sebi in si določi prioritete. Najpomembnejše pa se mi zdi, da nihče ni neučakan. Vsak naj prepozna potrebo po postopnosti koraka za korakom. Tudi tvegati je potrebno in tudi nemogoče prepoznati kot dosegljivo.

Matic Zupančič,
Robert Slak, 3.aTG

PRESEDNIK SVETA STARŠEV SEŠTG USPEŠEN TUDI KOT PODJETNIK

Intervju z g. Ivanom Kraljem

Slovi kot uspešen podjetnik, inovator, bivši učitelj in seveda kot dejaven predsednik sveta staršev SEŠTG, dijaki pa smo si ga zapomnili kot soorganizatorja letošnje nagradne ekskurzije - Italija 2006.

Gospod Kralj, vemo, da ste se z našo šolo že prej poznali, saj ste se po študiju na strojni fakulteti pri nas zaposlili kot profesor. Kaj Vam je prinesla ta izkušnja? Menite, da je sedaj profesorjem oz. dijakom kaj drugače?

Kot 21-letni študent (absolvent) sem začel poučevati na vaši šoli, ki je bila še na stari lokaciji, to je bilo v letih 1979-1980. Ko sem konec leta 1980 diplomiral, sem se tu tudi redno zaposlil. Kolektiv profesorjev je bil zelo majhen, za celo šolo je bila zbornica ve-

lika cca. 7x4m, tako da vsak profesor sploh ni imel svojega stola. Učbenikov za tehnične predmete, ki sem jih poučeval (strojni elementi ...) ni bilo. Pomagali smo si s svojimi zapiski s fakultete, bili smo pa tudi pionirji pisanja prvih skript. Tudi v tistem času so bili učenci razigrani in veseli. Marsikdo od starejših profesorjev mi je svetoval, da ni najboljše, da sem se z dijaki prijateljsko povezal, saj smo v razredu morali biti čim bolj uradni.

Vsak čas prinese spremembe, tudi v šolstvu, med drugim v tem, da imajo sedaj profesorji boljše plače. Moja plača je v tistem času znašala okoli 700 DEM (80000 SIT). Vemo, da so sedaj časi drugačni. Profesorjem in dijakom je danes boljše, saj so razmere na šolah ugodnejše; večji razredi, zbornice, boljša oprema. Kljub temu pa se vedno pojavlja prostorska stiska, tudi danes je dijakov čedalje več in zaradi tega ima vsaka šola enkrat tedensko pouk popoldne. Tudi v mojih časih so bile težave, in sicer zaradi prevozov, saj so se spreminjali urniki, pa tudi vsaka šola je pouk začela ob različni uri. Prihajalo je do raznih »izkoriščanj«, da bi dijaki čim prej odšli od pouka, češ da imajo avtobus.

Vaša življenjska pot je peljala naprej. Ste lastnik velikega uspešnega podjetja AREX iz Šentjerneja. Ga nam lahko predstavite?

Po nekaj letih poučevanja sem se odločil, da začnem še inštruirati in konstruirati, in sicer kot dodatno delo, saj se v tistih časih ni dalo tako lahko zaslužiti, ker je bil poklic profesorja cenjen manj kot danes. Zato sem se nekega dne odločil za odhod v novo službo. Glede na to, da sem takrat študiral podiplomski študij v Ljubljani, sem se po priporočilu profesorja zaposlil v šentjernejski Iskri. Najprej sem pristal na mestu konstruktorja, kasneje vodje oddelka, saj je firma potrebovala nove stroje in posledično tudi ljudi. Tukaj sem pridobil dragocene izkušnje, ki pridejo še danes

prav pri izdelavi razne opreme, vodenju in delu s sodelavci.

Kmalu zatem pa sva s kolegom začela s popoldansko obrtjo v domači garaži, ki se je v kratkem času spremenila v podjetje. Bili smo eni prvih, ki so v tistih časih ustanovili svoje podjetje. Le-to se je počasi razvijalo in leta 1994 sem se vrnil v Šentjernej, kjer smo kupili del bivše Iskre Hipot, kjer sem nekoč delal. Spet smo začeli iz nič in v zadnjih dvanajstih letih vložili veliko truda in dela, da lahko danes rečemo, da smo uspešno podjetje. Vedeti pa je treba, da je za tem veliko odrekovanja in garanja. Največkrat ljudje vidijo le uspeh in ostale dobre stvari, prej povedanega pa ne. Podjetje ima danes približno 100 zaposlenih in približno 50 v korporaciji. Imamo tudi poseben šivalni oddelek v Ljubljani, kjer delamo razno opremo za enote, kot so policija, civilna zaščita, vojska. Osnovni program, ki ga ima Arex, je razdelitev posamezne panoge z enim izhodiščem - orodjarna z lahkim razvojem, kjer po skupnih idejah in naročilih kupcev razvijamo nove izdelke, ki jih kasneje v lastni proizvodnji ali v proizvodnji kooperantov izdelujemo za manjše kupce.

Dejaven ste tudi kot predstavnik sveta staršev SEŠTG. Kaj dobrega za dijake in njihove starše pa lahko prinese ta Vaša vloga?

Kot predstavnik sveta staršev sem pač dejaven, ker imam na vašem »centru« vse 3 sinove. Eden je na tehniški gimnaziji, drugi na gradbeni in tretji na strojni šoli. Na SEŠTG so me v razredu izvolili za predstavnika v svetu staršev in po enoletnem mandatu sem dobil funkcijo predsednika sveta staršev. Ker so mi to nalogo zaupali, jo je treba tudi dejavno izpolnjevati. Zaradi svoje časovne omejenosti mi večkrat pomagata ravnatelj in nje-

govni pomočnik, tako da je vloga PSS kar se da uspešna. Biti predsednik sveta staršev je biti lepo vse do takrat, ko se pogovarjamo o lepih trenutkih, dobrih uspehih dijakov, zmagah na športnih dejavnostih, precej več grenkobe pa je takrat, ko se začnemo pogovarjati o temni strani, slabostih, ki jih je težko reševati, tedaj se tudi največkrat vidi prava osebnost ljudi, dijakov. Na srečo pa je bilo v mojem mandatu zadnjih bolj malo in upam, da smo jih korektno rešili. Naloga PSS je tudi, da komunicira s starši, da skupaj rešujejo probleme in želje, ki se pojavljajo v posameznih oddelkih. Lahko rečem, da so vsi starši zelo prizadevni in da so naši trenutki, ki jih preživljamo skupaj, kar prijetni.

Kakšno prihodnost naše generacije vidite Vi in kaj nam lahko svetujete pri pravilni odločitvi o izbiri študija, poklica?

Vsaka generacija ima pač svojo prihodnost. Ker vodim podjetje in tudi sodelujem pri razvoju, vidim prihodnost v Sloveniji predvsem v razvoju in izdelavi lastnih izdelkov na področju tehnike. Najprej se mora sam dijak odločiti, kaj bi rad v svojem življenju počel, in to potem delati z dušo in srcem. Dijaki SEŠTG bodo prav gotovo nadaljevali šolanje na fakultetah. Znanje je v današnjem času zelo pomembno, še posebej tujih jezikov in računalništva, ne smemo pa pozabiti še na tehnično znanje, ki ga, kakor opažam, pri mlajših inženirjih zelo manjka.

Kako pa preživljate prosti čas, za katerega si kar mislimo, da težko najdete prostor na Vašem urniku?

Vsak človek mora imeti svoj prosti čas, posebej za družino. Res ga je težko najti, vendar ga najdem in si ga vzamem, predvsem pa gledam, da je delo, ki ga opravljam, istočasno tudi hobi. V prostem času največkrat zahajam kot lovec v bližnji gozd, kjer sam sedim in opazujem živali in naravo ter se pri tem tudi sproščam in polnim baterije za delovne dni. Delam to, kar me veseli in to je tudi neka pot do uspeha.

Dušan Starašinič, 1.bR

D'NEEB

V četrtek zvečer smo se Maja, Nina in Tjaša dogovorile za pogovor s skupino D'NEEB. Bili so zaposleni z vajami, saj so se pripravljali za nastop. Že v kratkem času smo si ustvarile pozitivno mnenje o njih in njihovi glasbi ter zvedele ogromno zanimivih stvari.

O SKUPINI

MITJA (pevec): Mitja... Mitja je lep... :) Je skupinski šofer, lomilec ženskih src in trebanjski »Cassanova«...

GREGOR (bobni): Je na nek način najbolj razsoden in preudaren član zasedbe, ki je vedno poln izvirnih šal.

ŽAN (kitara): Večni žurer, vedno poln energije in odštekanih idej. Drugače pa je predan član Kluba študentov občine Trebnje.

UROŠ (bas kitara): Je najpočasnejši član skupine, ki pa nas vedno znova preseneča s hitrimi, premišljenimi dejanji.

SIMON (saksofon): Predstavlja zavednega »Dolenc«. Je glasbenik z dušo in telesom, najraje pa se posveča učenju solfeggia in melodike!

BLAŽ (trobenta): Je najmlajši član skupine. Je odkrit, zabaven ter popolnoma brez zavor, kar se žuranja tiče.

BORUT (klaviature): Je svojeglav in resen. Največ svojega prostega časa preživi pred računalnikom.

VSEM PA JE NA PRVEM MESTU ŠOLA.

Kako ste ustanovili vašo skupino?

Ideja za skupino je prišla na dan, ko smo sedeli v parku, ko je nekdo čisto slučajno omenil, da bi lahko imeli skupino. Nekateri se prej sploh še nismo ukvarjali z glasbo. Po začetnih uspehih pa smo dobili motivacijo za nadaljevanje. Iz začetkov nam je najbolj ostal v spominu dogodek, ko je Žan na vaje prinesel električno kitara. Ko je prvič zabrenkal na strune, smo se vsi začudili: UUUUAAAUUUUU!!! Sedaj smo skupaj že eno leto in smo zelo ponosni na naše uspehe.

Najprej ste verjetno potrebovali ime in prostor za vaje...

Na OŠ Trebnje smo dali neke vrste anketo, v kateri smo spraševali za naše ime. Nekdo je napisal ime The NEEB, mi pa, kot zavedni Slovenci,

smo The spremenili v D in tako je nastalo ime D'NEEB (mimogrede, nazaj se prebere Bend). Prostor pa smo dobili zastonj od znane gostilne Mišič, s katerimi se dobro poznamo.

Kdo pa piše besedila in melodije za pesmi?

Besedila pišemo vsi, navdihe pa je naš pevec Mitja Drčar dobival pri zgodovini. Največ besedil je napisal Simon. Melodije ponavadi nastanejo pred besedilom, včasih pa kar istočasno.

Kaj pa oboževalci? Imate občutek, da ste že poznani?

Glede na to, da v Trebnjem ni ravno veliko glasbenih skupin, smo v našem kraju dobro poznani. Pa tudi v Novem mestu in okolici nas poznajo, saj smo imeli tu že veliko koncertov.

Kaj je treba narediti pred koncertom; od organizacije, predpriprav...?

Potrebno je kontaktirati z ogromno osebami in se dogovoriti o vseh podrobnostih. Urediti je treba vse, od odra, ozvočenja... Poleg tega je pomembno, da ljudje sploh zvejo za koncert, da si zagotovimo udeležbo v čim večjem številu. Za nastop v Gabrijelah smo dobili ponudbo od prijatelja in tudi v večini ostalih primerov je bilo tako. Mogoče je na začetku videti, da je vse zelo preprosto, ampak ko začneš to praktično izvajati, ugotoviš, da moraš biti pozoren na ogromno stvari.

Kje pa ponavadi nastopate?

Koncerte smo imeli že v »Africi«, Gabrijelah, na OŠ Trebnje, ŠVIC-u, diskoteki Otočec, Grošu, pa tudi v drugih barih in na prostem.

Je bila kdaj na koncertu prisotna trema?

Na začetku vsekakor. Ko smo imeli prvi koncert na Viti, nas je kar malo skrbelo, kako bo. Na generalki nam včasih ne gre preveč dobro, ampak na samem koncertu je vzdušje čisto drugačno. Po nastopu je vedno zanimivo slišati različna mnenja.

Kako pogosto imate vaje?

Pred nastopi je treba vaditi več, ampak tudi sicer se dobimo nekajkrat na teden. Vsak velikokrat vadi tudi sam kot na primer Uroš zdaj... (smeh).

Je težko usklajevati s šolo?

Glede na to, da se sedaj bliža matura, ki pa je za nas na prvem mestu (smeh)..., seveda je. S tem drugače nimamo večjih problemov, je pa res, da je urnik zaradi vaj kar malo preveč naporen.

Sedaj vas večina končuje srednjo šolo... Kakšni so vaši načrti za naprej?

Vsekakor bomo ustvarjali naprej, čeprav bomo malo bolj razkropljeni in bomo imeli več obveznosti.

Kako se pa razumete med sabo?

Dejansko smo se poznali že prej, saj smo skoraj vsi iz Trebnjega in okolice in smo bili že pred tem zelo dobri prijatelji. Že na začetku smo se dogovorili, da med sabo ne bomo hodili... (smeh)

Maja Kobe,
Nina Lončar,
Tjaša Wolf, 3.b TG

TJAŠA WOLF

Dijakinja tretjega letnika Srednje elektro šole in tehniške gimnazije se nam bo predstavila ne kot punca, ki je študijozna, včasih prezaposlena, družabna in še marsikaj, temveč kot umetniški tip, ki se ukvarja s pisanjem pesmi in modnimi kreacijami, ki pa za enkrat ostajajo le na papirju. V pogovoru z njo sem zvedela marsikaj zanimivega.

S čim se ukvarjaš v prostem času?

Prosti čas si poleg učenja zapolnim tudi s prijatelji, delom preko študentskega servisa, vendar se kljub pomanjkanju prostega časa še kdaj pa kdaj najde trenutek za pisanje pesmi ter risanje.

Kaj predstavljajo tvoje risbe?

Na papir največkrat in najraje narišem to, kar mi narekuje moja domišljija, poleg nje pa so tu še skice različnih oblek ter portreti.

Kakšne vrste oblek rišeš? Ali tvoje risbe ostajajo le na papirju ali jih tudi sešiješ? Ali se vidiš v poklicu modne kreatorke?

Rišem predvsem obleke za mlade ter večerne toalete. Večina mojih risb ostane na papirju, vendar če mi je kakšna obleka res všeč, poprosim mami, ki je šivilja, da mi jo sešije. Res pa je, da sem že tudi sama poizkusila kaj sešiti, vendar le za lastno uporabo. Zelo rada bi se izučila za modno kreatorko, vendar v Sloveniji po mojem mnenju v tem ni perspektive.

Kako pa je s tvojimi pesmimi? Kje dobiš navdih za pisanje le-teh in o čem govorijo? Ali razmišljaš o izdaji svoje zbirke?

Pišem predvsem ljubezenske pesmi ter pesmi, v katerih izlijem svoja čustva. Navdih dobim, kadar sem v težavah, ko sem slabe volje ali pa ko pogrešam kakšno osebo. Velik navdih za pisanje pa mi da tudi moj fant. Kdaj dobim navdih, je odvisno od tega, kakšne volje sem, saj ni vsak dan primeren za pisanje in tudi od mojega razpoloženja je odvisno, kakšna pesem oziroma katera vrsta pesmi bo nastala. Napisala sem jih okoli 40, vendar je marsikatera letela v koš. Ali bom kdaj izdala svojo zbirko, še ne vem, vendar nikoli se ne ve... Saj veste, kako pravijo: »V življenju poznamo začetek, poznamo konec, sredina pa je neznanka.«

NEURESNIČENA LJUBEZEN

Urša Zadnik, 2.a TG

Moje misli vedno k tebi bežijo,
mučijo me in mi pozabiti ne pustijo.

Jočem, ker te nimam ob sebi,
ker tvoje srce ne pripada meni.

Tvoja ljubezen je drugo dekle,
tvoje srce le njej namenjeno je.

Želim si te, potrebujem te.

Hočem v tvojem objemu zaspati
ter se ti popolnoma predati.

Zjutraj v tvoje oči zazreti se
in povedati, da ljubim te.

TUDI PREPROST ČLOVEK JE LAHKO HEROJ

Ponavadi je tako, da se zakopljemo v svoj svet in tam samevamo po cele dneve. Ne da bi se menili za svet okoli nas, si krajšamo čas s stvarmi, ki nikomur niso v posebno korist. Tudi nam ne, saj kmalu po tistem ugotovimo, da bi si življenje le lahko napravili lepše. Nazadnje se nam končno zazdi, da smo sami sebi v napoto. Počutimo se ničvredni kot le malokdo in si s tem občutkom samo še bolj odganjamo vedrino naših misli. Obenem pričnejo tudi ljudje okoli nas spoznavati, da na tak način iz nas ne bo nič.

Šele tedaj nam postane jasno, da sami sebi ne moremo služiti kot orodje za izboljšanje življenja. Saj smo vendar ljudje, družbena bitja, ki lepoto in živost bivanja iščejo ravno v okolici – v naravi in med ljudmi. Tu se odpira toliko možnosti za uspeh in zadovoljstvo, da jim ni videti konca, vsaj lepim ne. In kdorkoli je že kdaj izkusil stanje duha po kakšnem dobro opravljenem delu, si ne more kaj, da tega ne bi ohranil v lepih spominih. Le kako se lahko delo za druge in lepi spomini tako imenitno pogodijo? Saj vendar delamo zase, če želimo imeti lepe spomine na nekaj, kar smo si "prigarali"... Ali morda ne?... Še posebej vsa hvala tistim, ki jim je ukvarjanje z ljudmi v veliko veselje. Kajti človek je živ in še razumen obenem, z lastno voljo in svojo muhavostjo. Da lahko z njim delaš, moraš v to vložiti kar nekaj truda in energije.

Med takimi dejavnostmi, katerih predmet dela je delo z ljudmi, je tudi poučevanje. Najbolj ustaljen pojem, a obenem zelo odgovoren proces. Učitelji, ki ga opravljajo, nimajo opravka samo s podajanjem znanja bolj ali manj znanja željnim ljudem, ampak tudi z ljudmi, ki so mladi in poleg znanja tudi vzgoje potrebni. Neodrasli, kakršni so, še ne vedo popolnoma, kako svet in družba v resnici delujeta. Tudi sebe šele spoznavajo in nase s časom drugače gledajo. Vse, kar se jim odpira pred očmi, je polno vprašanj, za katera sami ne vedo odgovorov. Zato potrebujejo nekoga, ki nosi veliko več znanja kot oni. Potrebuje znanja, ki si jih je človeški rod nabiral skozi dolga obdobja svojega obstoja. Kajti ravno znanje je tisto, ki človeka posredno vzgaja, ga notranje bogati in mu pomaga oblikovati pogled na svet in nase.

Bo medij, ki mu bo ta znanja posredoval, živ ali le predmet? Bo to človek ali knjiga, internet, televizija? Bo več odnesel od nekoga, ki mu je v živ dokaz, ali od nečesa, ki nam le nemo daje vedeti nekaj novega? Pravi odgovor za današnje čase bi vseboval vse to in morda še več. Toda poučevanje v šolah je tako na področju znanja kot tudi vzgoje zelo izčrpno. Hkrati ponuja znanje in vzgajanje oz. pripravljane na življenje v širši družbi. Še posebej je to učinkovito, če se najdejo osebe, ki z veseljem skušajo učencem pomagati "pretopiti" usvojeno znanje v njihovo korist, med drugim tudi v korist njihovim osebnostim. Vendar je malo takih, ki bi se za dopolnilno vzgojo skoraj tujih otrok toliko razdajali kot za svoje otroke.

Dandanes pravimo takim ljudem, ki naredijo veliko v korist okolici, kar heroji. Čeprav je včasih tak naziv veljal predvsem za ljudi z junaškimi, drznimi dejanji, pa bistvo ostaja – ves trud v blagor skupnosti. Tako bi lahko rekli tudi za učitelje, preproste ljudi, ki se trudijo izobraziti in vzgojiti učence v ljudi, ki bi bili v ponos celotni družbi. Morda le malo slaven, a toliko bolj pohvalen bo takrat trud učitelja v očeh slehernega posameznika. Učitelj pa, ki je upal, da bo od dobro storjenega ohranil lep spomin na dobro opravljeno delo, bo lahko naprej le še bolj prepričano trdil, da trud nikoli ni zaman.

Klemen Turk, 2.a TG

MOJ IDOL, HEROJ

Ali je moj idol res heroj? Zakaj hočem postati takšna kot on? V čem se znane osebnosti razlikujejo od navadnih »smrtnikov«? Že v rani mladosti se otroci ravnaajo po slavnih ljudeh, za katere izvejo iz medijev. Za otroke so ti ljudje sanjski ter zato želijo postati takšni kot oni. Sicer se še oblačijo tako kot oni, ampak si že domišljajo, kako bi bilo, če bi bili sami tako slavni, saj v današnji družbi pomenita slava in bogastvo vse.

Potem pa pride začetek pubertete, čas, ko se vse to še najbolj opazi. Tudi sama sem imela idola, in sicer v sedmem razredu osnovne šole. Zelo mi je bil všeč že, ko sem ga prvič zagledala. Njegov imidž, njegov glas... Vse na njem je bilo tako popolno. V raznih revijah sem ga videla, ko se je ves nasmejan kazal na naslovnica. V raznih člankih o njem je pisalo, kakšen dobitnik je, saj pomaga otrokom v Afriki. Zame pa je bil največji heroj, ki rešuje svet. Ob izidu njegovega naslednjega albuma sem komaj čakala, da sem ga kupila in potem doma poslušala. Moja soba se je zaradi njega tudi zelo spremenila. Rožice, ki so visele na steni že veliko let, je zamenjalo na »stotine« posterjev, na katerih se je moj idol dokazoval, da je on glavni in da mu nihče ničesar ne more. Verjetno mi je prav to bilo všeč na njem.

Vsak mladostnik se poskuša dokazovati, da je on glavni na svetu in da je prav vse, kar reče. Ampak to je že drug problem. Torej menim, da je soba posameznika odraz njega samega in tega, kar se trenutno dogaja z njim. Velikokrat pa lahko govorimo že o obsedenosti s svojimi idoli. Hotenje po srečanju z njim, soba, polepljena z njegovimi fotografijami in posnemanje njegovega stila oblačenja so lahko že znaki obsedenosti, pri čemer je bolje, da obiščeš psihologa, ki te lahko reši in postavi na realna tla.

Ali res vsak, ki ima svojega idola, živi v sanjah in ga ne zanima realnost? Da. Lahko bi rekla, da kar vsak, saj če že sanjaš o tem, da ga boš nekoč spoznal in da bosta najboljša prijatelja, pomeni, da ne poznaš ali, bolje, nočeš poznati resničnega »krutega« sveta in realnosti.

Pa se vrnimo k mojemu idolu v mladostnih letih. Kaj hitro sem ugotovila, da to sploh ni moj pravi jaz in da sem si nataknila drug obraz. Obraz, ki si želi biti podoben njemu, ki mu je vseeno za nas, preproste ljudi. Šla sem v trgovino, da bi si kupila novo revijo. Zagledala sem stojalo s časopisi in revijami, nakar sem na skoraj vsaki reviji opazila ime svojega idola. Mislila sem si, kaj je spet dobrega naredil. Stopila sem bliže in prebrala napise zraven imena. Opit zapeljal v tovornjak. Ob trku s tovornjakom ga našli s prepovedanimi substancami. Kljub pijanosti vozil avto. Ali bo preživel? Takrat se mi je svet podrl pod nogami. Moj idol zame ni bil več heroj. Zavedla sem se, da je v bistvu čisto navaden človek, ki ni skoraj nič boljši od mene. Čeprav je slaven in bogat in se mu vedno dogaja vse najboljše, ne more živeti brez nedovoljenih substanc.

To mi je obenem dalo tudi nov zagon. Od takrat naprej nisem več toliko razmišljala, kako bi bilo, če bi bila jaz nekdo s televizije. To seveda nikoli ne bom, saj ta človek že obstaja. Lahko pa sama uspem, s svojimi aduti, katerih še nihče od slavnih ni uporabil.

Če razmišljam o tem naprej, lahko ugotovim, da pride do izbiranja idolov zaradi negativne samopodobe, kar posledično vpliva na to, da premalo spoštuješ samega sebe in zato izkazuješ več spoštovanja do svojega idola, saj živi na višji ravni kot ti. Menim, da skoraj ni človeka, ki ne bi kdaj imel koga za vzor. Privlačita nas njegovo bogastvo in slava, saj si v primerjavi z njim ti na »ničli«. Kmalu pa spoznaš, da so to le sanje in da si se ujel vanje. Takrat potrebuješ samo nekoga ali nekaj, kar te spravi na realna tla, tako kot je mene novica oziroma resnica o njem. Od tistega dogodka naprej sem sama svoj idol. Ne zanimajo me slavne osebnosti in ne berem v revijah, kaj se trenutno dogaja z njimi. Včasih si res pogledam kakšen videospot, vendar to samo takrat, ko nimam kaj drugega za početi. Slava in bogastvo – vse je ena velika laž!

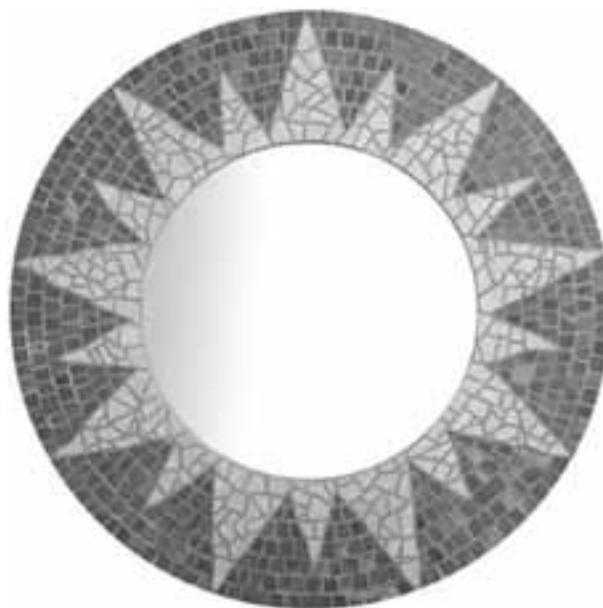
ERIK, MOJ HEROJ

Človek, ki bi mu lahko rekla heroj, je zame človek, ki je imel ali ima še vedno težko življenje – za katerega si ni sam kriv, človek, ki je prebrodil najbolj kritični del življenja, človek, ki mu ni vseeno, da živi, ter ve, zakaj živi. Nekoč mi je nekdo dejal, da je življenje nekaj najlepšega, kar imaš, in ga moraš zajemati s polno žlico. Tudi v najbolj kritičnih trenutkih življenja moraš vztrajati in upati na boljši jutri. Predvsem upati, saj upanje umre zadnje, kajne?

Človek, ki mu jaz pravim heroj, je moj bratranec Erik, ki se je iz dneva v dan bojeval za svoje življenje in upal, da bo prebrodil to strahotno bolezen, ki ji danes pravimo rak. Občudujem ga in se skušam ravnati po njem, saj je imel čisto svoj, drugačen pogled na svet oziroma življenje, kot ga ima katerikoli od nas. Zanj je bil dovolj le topel objem, nasmeh, prijazna beseda ..., katerih je bil deležen vsak dan. Veliko mu je pomenila že majhna čestitka, na kateri so bile napisane lepe želje in mu tako vlivale moč za obstoj, da upa. Pravil mi je, da ve, zakaj živi – da uživa trenutke, tu na Zemlji, z vsemi osebami, ki jih ima rad in one njega, dokler do njega ne pridejo angeli in ga popeljejo v nebesa. Ni se obremenjeval z nepomembnimi stvarmi, ki človeku grenijo življenje, temveč ga je živel polno. Tudi tiste drobne sekunde v življenju je skušal živeti lepo, kolikor se je le dalo. Vendar tudi zanj življenje ni bilo kot v rožicah, saj je včasih, ko je ležal priključen na vse aparate, razmišljal tudi o slabi plati življenja. Razmišljal je, zakaj mu je Bog namenil le polovično življenje in ne celega kot ostalim. Polovično življenje zato, ker je bil večino časa priklenjen na posteljo in ni mogel tekati sem ter tja kot ostali. Zdelo se mu je krivično, krivil je Boga, vendar je bil zelo veren, kar mu je pomagalo, da se je kmalu »zbudil« in zavedel, da le živi polno življenje, mogoče še bolj kot ostali, saj je bil ves čas obkrožen z ljubljenimi osebami. Njegov pogled na življenje se mi zdi čudovit in me navdihuje, saj sama ne vem, če sem zmožna videti vedno le dobro plat življenja, slabo pa poriniti nekam tja v kotiček svoje glave – znova in znova.

Si predstavljate, kako je, če se vsako jutro zbudiš z nasmehom na obrazu, veseliš se vsakega novega dne ... kljub težavam, ki te bremenijo?? Biti moraš močan, močan po duhu...Šele zdaj, ko ga ni več, se zavedam njegovega pogleda na svet. Bog mu ni poklonil dolgega življenja, dobil pa je nekaj več ... nekaj, kar bi mu vsak zavidal – tudi jaz ... njegovo moč!

Vanja Jordan, 2.a TG

GIMNASTIČNA TRENERKA RUŽICA KOVAČIČ

Skoraj vsi imamo nekoga, ki ga želimo posnemati ali ki nam v življenju veliko pomeni. Otroci si po navadi za to izberejo pravljичnega junaka, najstniki si izberemo nekega športnika, igralca ali igralko, starejši pa mogoče kakega podjetnega človeka. Predvsem najstniški idoli sploh niso ustrezni vzorniki, saj v svetu glamurja in zabave najdemo veliko alkohola, prepovedanih substanc in kriminala, ki nas lahko, če jih posnemamo, spravijo tudi v težave.

Moj idol, lahko rečem kar heroj, je iz resničnega sveta, hkrati preprosta in neverjetna ženska. To je 84-letna Ružica Kovačič, oseba, ki jo izredno cenim. Od okoli dvajsetega leta je delala z otroki, in sicer vse do svojega dvainosemdesetega leta, ko jo je premagala bolezen. Moja družina se je z njo spoznala, ko je začel brat trenirati gimnastiko v gimnastičnem društvu Partizan, kjer je bila Ružica dolga leta trenerka mladih gimnastičnih potencialov. V Slovenijo je prišla po letu 1945 iz Slavonije na Hrvaškem in začela učiti telovadbo. Učila je celo mojega očeta. Starejši se je spomnijo po tem, da je pripravljala mlade na tako imenovane zlete, s katerimi so proslavljali Titov rojstni dan. Sama se je spomnim od takrat, ko sem bila stara okoli pet let. Vsakič, ko sva z mami prišli po brata, me je vprašala, kdaj se jim bom pridružila. In kmalu, čez dve leti, sem se tudi jaz priključila h gimnastiki. Tudi mene je trenirala ona in to kar osem let. Bila je zelo stroga trenerka, saj ima močan značaj, vendar pa je znala biti tudi nežna in razumevajoča. Zahtevala je red in disciplino, vedno je poskrbela, da smo se na treningu počutili varno. Včasih se je zdelo, kot da nima samo dvoje oči. Čeprav je telovadnica velika in smo delali v skupinah, je imela namreč vedno vse pod nadzorom. Spodbujala nas je k delu in opazila vsak napredek, s tem pa nam je pomagala, da smo postajali močnejši in samozavestnejši.

Ure, ki sem jih preživela s tovarišico Ružo v telovadnici, mi bodo ostale vedno v spominu. Nikoli ne bom pozabila tudi, kako smo se morali na koncu treninga vedno postaviti v vrsto, v kateri je bilo treba stati pokonci, z malo vzdignjeno glavo. Vsakič nam je rekla: »Stoj mirno, gledaj gore, kao da gledaš tovariša Tita!« Mi pa smo morali odločno odzdraviti s pozdravom: »Zdravo!« To nam je bilo zelo zanimivo, ko smo bili mlajši, pa so nam bili še v večje veselje bonbončki, ki jih je razdelila, preden smo odšli domov. Kljub njenemu močnemu glasu, ki se je razlegal po celi telovadnici, se je nismo bali, saj smo vedeli, da nas ima rada.

Ruža je bila trenerka znane slovenske gimnastičarke Jasne Dokl in še mnogih drugih znanih gimnastičarjev. Za svoje pedagoško delo v gimnastiki je dobila veliko priznanj. Leta 2002 je postala tudi naj meščanka Novega mesta, zame osebno pa je moj heroj, ker je svoje življenje posvetila delu z otroki in mladino. Svoji vzornici bi rada na tej poti sledila tudi jaz.

Sedaj Ruža s svojim možem Danilom Kovačičem živi v hiši na Marofu. Na treningih gimnastike jo zelo pogrešamo, zato jo z bratom občasno tudi obiščeva. Upam, da bo naša tovarišica Ruža še dolgo z nami in nas še naprej lahko nasmejela s pozdravom: »Kje si ti, glista?!«

Jasna Jožef, 2. bTG

MOJ DEDEK – MOJ HEROJ

Mladi mnogokrat mislimo, da je naše življenje danes težko, a ko bom predstavil življenjepis svojega dedka, ki mu po domače pravimo »tali«, se bo marsikdo zamislil in sklenil, da ne bo več tarna, ampak bo vesel, da živi življenje, kakršno ima.

Moj »tali«, Stanislav Jordan, se je rodil 26. maja leta 1946 kot edini sin mame Antonije. Živel je v Koprivniku pri Kostanjevici na majhni kmetiji, in sicer z mamo, s stricem, teto in staro mamo. Sčasoma so umrli vsi, ostala mu je le mati, ki je premožnejšim vaščanom pomagala pri vseh delih, da je preživela sina. Očeta ni nikoli poznal. Kot otrok se je najrajši sprehajal po naravi. Rajši kot v šolo je zahajal ob reko Krko, kjer je lovil ribe, raziskoval ptičja gnezda, včasih ušpičil tudi kakšno neumnost. Plavati se je naučil pri petem letu starosti, ko je nehote padel v Krko. Še danes pravi, da je imel v življenju velikokrat srečo v nesreči. Obiskoval je OŠ v Zameškem, denar za šolske potrebščine pa si je zaslužil s prodajo rib, gob, polžev in ostalih reči. Že kot deček je imel dobre mizarne spretnosti, ki jih je uporabil za izdelovanje hišk, vrtiljakov in ostalih stvari, s katerimi si je pridobil prijatelje iz bogatejših družin. Najbolj se je veselil pustovanja, saj je imel le takrat priložnost za zabavo.

Že takoj se je izkazalo, da kot učenec ni dober in tako je moral oditi služiti že pri desetih letih. Odšel je k premožnejši kmetiji v Kostanjevico, kjer je kot hlapec opravljal različna dela. Večinoma je pasel krave in gospodarju pomagal pri poljskih opravilih. Gospodinja, za katero pravi, da je bila dobra kuharica, ga je naučila ribati pod, pomivati posodo, molsti krave in opravljati ostala ženska opravila. Gospodar, ki je bil po poklicu pek, mu je včasih naročil, naj očisti pekarijo in tega je bil najbolj vesel, saj si je lahko po končanem delu privoščil mnoge dobrrote iz testa. Včasih pa se je imel priložnost, da se je igral tudi z gospodarjevimi otroki. Vse delo, ki ga je opravil kot hlapec, mu je pomagalo priti samo do hrane in oblačil. Po končani osnovni šoli se je odšel učiti za mizarja, saj mu je ta poklic priporočila tudi šola. Medtem je moral zapustiti gospodarja, pri katerem je živel, ker mu je tako naročil mojster mizarne delavnice. Odšel je nazaj k mami v Koprivnik, ki jo je kot hlapec lahko obiskoval le nekajkrat letno, od tedaj pa jo je videl vsak dan. Iz Koprivnika se je vsakodnevno vozil s kolesom v 6 km oddaljeno vajeniško šolo, tri mesece v letu pa v 18 km oddaljeno Krško, saj je tam opravljajl prakso. Ob ostalem prostem času je pomagal mami pri delu. Takrat mu je bilo petnajst let. Pri osemnajstem letu je opravil pomočniški izpit in odšel v Ljubljano, kjer si je najel stanovanje. Razmišljal je o srednji tehniški in mizarški šoli, vendar je ostal le pri željah, saj za to ni imel denarja in je začel delati pri manjših obrtnikih. Tudi v Ljubljani je doživel veliko slabega. Najbolj se spomni dogodka, ko je imel avtobus zamudo in ga delodajalec zaradi pozne ure ni spustil v hišo in tako je noč preživel na prostem pri -30 stopinjah, zunaj pa je bilo še veliko snega. V spominu mu je ostal tudi dogodek, ko je tri mesece delal pri roletarju, ki ni prijavil, da je pri njem zaposlen, ko pa je dedek vprašal, zakaj ni prijavljen, je dobil odpoved in ostal brez plače. Nato je osemnajst mesecev služil vojaški rok, zatem pa dobil službo v mizarstvu Moste, kjer je delal, dokler ni spoznal moje babice Anice, s katero sta se leta 1968 poročila in odšla v njeno rodno mesto, v Metliko. Najela sta stanovanje, si poiskala službo in čez nekaj let sta se jima rodili hčerki, ena izmed njiju je moja mama. Odločila ste se, da bosta naredila hišo, čeprav je bilo denarja zelo malo. Najprej sta kupila parcelo, za katero jima je denar posodil bratranec. Trdo delo v službi in po službi, tudi do enajste ure zvečer, jima je pomagalo priti do zelene hiše. Dedek si je moral pridobiti popoldansko obrt za mizarstvo delavnico, tako da je delo lahko opravljajl brez strahu pred inšpektorji. Ob vsem tem pa je moral zgraditi hišo tudi svoji mami v Koprivniku, kajti stara je bila že zelo dotrajana. Po vseh teh letih trdega delu se je tudi njemu z ženo začelo lepše obdobje. Kupila sta vinograd, zgradila zidanico, zgradila hišico na morju in razširila prostore za delavnico. Pred nekaj leti sta naredila še eno hišo, v kateri živita zdaj, v starih letih.

Moj dedek mi je res lahko za zgled. S trdim delom, trdom, z odrekanjem, vero do življenja, s spoštovanjem do sebe in drugih, poštenostjo, z ljubeznijo in še bi lahko naštevali je dosegel tisto ali celo več, o čemer je že kot otrok sanjal. Iz dečka, za katerega so govorili, da »iz pobalina ne bo nikoli nič, revež je in revež bo ostal«, je postal mož, ki je sebi in svoji družini ustvaril več kot le topel dom. Še danes si dan za dnem krajša čas v svoji mizarski delavnici, v kateri s svojo ustvarjalnostjo naredi marsikakšen izdelek, ki je zavidanja vreden. V svojem prostem času pa z babico ali »tamo«, kot ji po domače pravim, večkrat obiščeta vinograd, postorita v njem vse potrebno, na koncu pa popijeta kozarček ali dva in posedita pred zidanico.

Moja mama, njuna druga hči, mi večkrat pravi: »Oče in mati sta me naučila poštenosti, skromnosti in delavnosti. To so velike vrednote v življenju in nikar jih ne pozabi!«

Dejan Jakofčič, 2.aTG

JOŽE KOVAČIČ (MAKS) – VAŠKI POSEBNEŽ

Dandanes vsi na tem našem predragem planetu iščemo različne poti skozi življenje. Ko se ozremo okoli sebe, vidimo, kako hitro gre čas naprej. Vsi nekam hitijo v želji, da bi svoj dan čim bolj izkoristili, a se zaradi čedalje hitrejšega tempa življenja ob koncu dneva večina izmed nas zave, da pa mogoče pravkar preživet dan ni bil nič kaj drugačen od prejšnjega. Mnogo ljudi si v današnjem svetu ne vzame več veliko časa za svoje prijatelje, znance. Vse se vrtilo še okoli nešteto krat precenjenih materialnih dobrin, ki pa človeku nikoli ne nudijo tiste prave sreče, sreče, ki traja.

Eden izmed takih ljudi, ki ga zob današnjega sodobnega časa še ni načel, je Jože Kovačič, oziroma po domače Maks, človek, ki mu ni para. Rodil se je 2. maja 1949 v Novem mestu očetu Antonu ter materi Jožefi. Že kot otrok je bil v zelo dobrih odnosih z vsemi. Dobri prijatelji ter ljubeči starši so, kot sam pravi, prispevali k temu, da je danes oseba, kakršna je. Radi ga imajo prav vsi, tako odrasli kot tudi otroci, saj je enostavno človek, ki ga moraš imeti rad. Danes je ljudi, ki bi bili pripravljeni pomagati kadarkoli, glede česar koli, čedalje manj in ravnó njegova dobrosrčnost, radodarnost ter še vrsta drugih dobrih lastnosti naredi Maksa v očeh ljudi za nekaj posebnega.

Njegova zgodovina je sicer po njegovih besedah skromna, a po mojem mnenju precej pestra. Osnovno šolo je obiskoval v Šentjerneju, nato pa se je zaposlil v plastičarstvu, prav tako v Šentjerneju. Kasneje se je preizkusil tudi kot kovač, nazadnje pa še kot oblikovalec lesa. Vse to kaže njegovo nadarjenost za različne stvari in sam sem prepričan, da bi se preizkusil še v marsikateri stroki. Vendar pa se je leta 1992 njegova delovna doba zaradi poškodbe kolkov končala in je moral istega leta tudi na operacijo. Sprva je bilo zanj težko, saj se nenadoma ni mogel več ukvarjati z dejavnostmi, s katerimi se je lahko poprej. Vendar pa ga ta življenjska ovira ni zaznamovala, tako kot so nekateri pričakovali. Posledice njegove poškodbe so iz dneva v dan bolj bledele in tako si je kmalu opomogel ter se zopet postavil na trdna tla. Čas, ki mu ga je dajal službeni pokoj, je čedalje bolj začel izkoriščati za pomoč drugim ter gradnjo medsebojnih odnosov z ljudmi okoli sebe. Ni bilo dneva, in še vedno ga ni, da ga ne bi bilo moč najti vsaj enkrat na dan, kako pomaga drugim. Včasih si ljudje, ki ga poznajo, med vožnjo mimo njegove hiše prav s spoštovanjem rečejo: »Glej si ga zlomka, spet ga ni doma.«

A tako dejaven človek sčasoma obvelja za vaškega posebneža. Morda se nekaterim ljudje, kakršen je Jože, ne zdijo nič posebnega. Vsak živi svoj ponavljajoči se vsakdan, pa ne izkoristi vsega, kar bi lahko. Dan Jožeta Kovačiča pa je pisan kakor mavrica, ki se pojavi po koncu najmočnejšega naliva. To, da si kljub stereotipu, ki pravi, da ljudje v pokoju nikoli nimajo časa, vzame čas za karkoli, da namesto samega sebe postavlja na prvo mesto ljudi, ki ga obkrožajo, to pa pospremi še zvrhan koš dobre volje, ga napravlja za heroja, heroja, ki se ga bodo ljudje lahko brez kakršnegakoli spomenika spomnili tudi še čez sto let.

Aleksander Rastresen, 2. aTG

LENOBE

»Lenoba! OMG, kaj si len... Sprav se k delu, lenoba! Nehi lenart pred računalom! Kaj te je piču lenoritis?« besede, ki jih vsak dan sliši vsaka pravovernna in čistokrvna lenoba.

Na nek čuden, nič kaj prijazen, način nas hočejo ostali »normalni«, spraviti k temu, da bi naredili nekaj koristnega za družbo.

Pa kaj, če mi je ležanje na kavču in gledanje zadnjega dela Star Gateov bolj všeč kot pa tek po parku, spomladansko pospravljanje, delanje domačih nalog. Vem, vem... V življenju ni vse z rožicami postlano, vendar je lenarjenje preprosto preveč zabavno in zasvojljivo.

Toda začnimo od začetka. Definirajmo lenobo. Je človek len, ko igra z ostalimi prek interneta, pa se mu ne da obesit cunje? Je len, če je mahnjen na matematične orehe in dobi trojni štiristopenjski orgazem ob knjigi, imenovani 1001 matematična naloga, vendar samo zamahne z roko in odgovori z neslavnim: »Ne da se mi,« ko ga povabiš na prijeten sprehod v bližnje šumovje. Je bil Bog mogoče len, ker je lenaril sedmi dan? Ne bi bilo raje bolje ta dan izkoristiti tako, da bi izpopolnil stvari, ki jih je do sedaj naredil; kot recimo razložil moškimi, kako delujejo ženske, da ne bi imeli sedaj toliko problemov, ali pa postavil bodečo žico okoli jablane, na njej pa svetleč napis: »Warning, high voltage«. Zraven pa podpis »M.C. God! Can't touch this!«.

Definicija lenobe se menja tako hitro kot zunanja politika naše vlade in se zamenja vsako obdobje. Ustavi čas in definicija ostane večna.

En primer spreminjanja lenobe: Brat neandertalec pride do svojega brata po starših. »Mi iti na lov! Ti z nami! Mi ubiti velik mamut! Kasneje fešta in dečve!« ga ogovori in udari s svojo gigantsko gorjačo po steni votline, tako da mlajšemu bratu padejo vsi njegovi klinopisi z mize. »Kaj ne vidiš, da berem? Ne da se mi.«

»Ti spet brati Kosmatega Lončariča? Ti NE brati! Ti iti z nami! Takoj! Pisava koristi nič nam. Klinopisi slabi.« ga materinsko nadere brat.

»Česa od NE DA SE MI nisi razumel? Ne grem, pa če te mamut s svojim otepačem odpiha in se ti 100x s to svojo gorjačo ne udariš po glavi (kar bi ti mogoče celo koristil)!« se mu upre brat in pobere klinopise s tal.

»TI LEN! JAZ JEZEN!« reče starejši brat in razkačen odlomasti iz votline.

Torej, poglobimo se v ta primer. Imamo mlajšega brata, brat 1, in starejšega brata, brat 2. V tistih časih je bilo nekaj najbolj normalnega in samoumevnega, da se je zbrala skupina decev in odšla na lov na mamute, nakar so naredili doma veliko fešto. Da bi se ukvarjal s čim drugim, je bilo bogokletno in družbeno neproduktivno, tako da si si lahko kaj kmalu prislužil vozovnico v drugem razredu za na drugo stran onstranstva. Da bi bral (priznam, niso še imeli pisave, vendar to napako spreglejmo z avtorjeve naše prikupne zgodbe), je bilo nekul in oh in sploh bedno ter leno. Lov je bil pač vrhunec tedanje zabave in hkrati družbeno koristna zadevščina. Nič ni premagalo občutka, ko se je proti tebi zapodila večtonska mrcina, kateri je bilo važno samo to, da preživi ali pa naval adrenalina, ko te je le-ta vrgla v luft. Če si sedel v votlini, nisi izkusil tega občutka. Nisi bil in. Nisi delal nekaj koristnega za družbo. Pa res? Brat se morda sedaj ni ukvarjal z nečim družbeno koristnim, vendar se je izobraževal. Danes Kosmat Lončarič, jutri Kvantna mehanika gibanja razpolovilne dobe subatoma Xandija v delcu Hidroksona.

Če mi ne verjamete, pojdite v Afriko za par let, s seboj pa vzemite prenosnik in PNP (Portable Nuclear Plant) in slej ko prej bo kdo od pastirjev v vasi, v kateri ste se nastanili, prišel do vas in

vas prosil, da greste po kozarec vode k bližnjemu vodnjaku, ki je oddaljen samo pet kilometrov. Vi mu boste seveda nazaj pribili: »Ne da se mi...«, nakar boste po možnosti še zavili z očmi in dodali: »Še tole poročilo oddam, da vam WHO pošlje še eno letalo zdravil, nato pa bom šel počivat, ker sem naredil eno dobro delo in ker me boli rit (dobra dela so zelo utrujajoča! Res!).

»Pa <tukaj vstavi naključno afriško žaljivko, tipa sin brez mame ovce> kaj mi bodo zdravila, če se bom na licu mesta zložil po tleh zaradi dehidracije, fakin lenoba...«, pa bo zvenel odgovor jeznega pastirja, preden bo odvihral stran.

Ok, dosti kr-enih primerov. Nazaj na temo.

Zakaj je dobro biti len? Zakaj slabo? Slabo je biti zato, ker greš vsem osebam okoli sebe na je-tra, ko sediš na kavču, ješ čips in gledaš Miss Wet-t-shirt, zraven se pa smeješ in sliniš in pljuvaš napol prežvečeni čips po sobi, ki jo je pred petimi minutami posesala tvoja mama, ki te sedaj le ogorčeno gleda in je sladoled, kar počne zmeraj, kadar je tik pred živčnim zlomom.

Slabo je, ker imaš dobre predispozicije, da postaneš debel in umreš od srčne kapi, ko star 30 let prvič vidiš nago babo v živo, razen seveda, če si še tako len, da se ti niti do kuhinje ne da stopit, v katerem primeru si bolj kot Debeli Barabi(*hint* Austin Powers *hint*) podoben anoreksični najstnici, ki je ravnokar izbruhala svoj zadnji obrok – zelena solata z česnom.

Slaba stran lenobe je, da se ti ne da ama nič, ampak res čist nič. Muka je že križev pot od postelje/računalnika/kavča do kuhinje, da pogledaš, če je kaj za pod zob. Hoja v sobo je pa itak vrhunec tvoje delovne vneme. Seveda bi se našla še kakšna slaba stran, vendar sem prelen, da bi še kaj opisal. Oh, the irony.

And, now for the goodies: Najprej se vprašaj, če res ne maraš lenarjenja? Če je bil odgovor negativen, potem predlagam, da obiščeš prvega psihiatra, ki ga najdeš v Salomonovem oglasniku, se udobno namestiš v njegov usnjeni kavč in eno globoko odspiš, medtem ko ti on veselo računa mastne denarje za ure, ki niso ime nobenega učinka whatsoever.

Noben človek pri zdravi pameti ne bi odklonil tega, da ti okoli strežejo španske, srbske, kitajske, izvenzemeljske in ionzemeljske služkinje, vse po vrsti z popolno postavo in vimenami, da dol padeš, ali pa če si dama, ducat postavnih butlerjev v tangicah in z bicepsi, tricepsi in bogvekaterimi drugimi seksapilnimi mišicami, ki imajo enak učinek kakor vimena na dece. Po možnosti bi se na vsako tvoje vprašanje veselo nasmehnil, pokazali svoje snežno bele zobe in odgovorili z: »I would like for all the wars to stop. I'd like to feed all the hungry children. I'd like to save the world!«

Prav tako se lahko, med tem ko polprisebno buljiš v televizijo, naučiš kaj res uporabnega, kar lahko kasneje uporabljaš kot svoj najmočnejši argument, zakaj lenarjenje ROX!

Dobra stran lenarjenja je seveda tudi to, da šparaš. Pa ne pri porabi energije (računi, ki prihajajo domov, so itak astronomski) ali pri denarju, vendar pri osebni porabi energije. Če po 12 ur preležiš, udobno zleknjen na kavču, je pač poraba energije minimalna. Si v neke vrste zimskem spancu, ki traja celo življenje. Užitek, ko se ti po štirih urah končno nabere dovolj presežka, da se prestaviš v drugo pozo, kar prinese val krvi v tvojo, sicer črno, roko, je pa itak že legendaren. Ali pa, ko ti preljuba mati ali oče naložita za enega Everesta stvari, ti pa jih vse preložiš na mlajšega brata, z obljubo, da mu boš dal kasneje cankarja in bo imel tvoje dovoljenje, da igra računalnik, nakar po opravljenem delu zatajiš dano obljubo, tastarim pa rečeš, da froc itak laže, saj si vse naredil z lastno roko, zaradi česar mali stakne dvourno lekcijo o tem, zakaj je narobe lagati. Čez dva dneva pa isto foro ponoviš na mlajši sestrici (hehe).

Toda resnici na ljubo je lenoba preko neke meje že precej škodljiva in tistega, ki prekorači to mejo, bi bilo treba namočiti v katran, posuti s perjem in poriniti z deske v morje, polno morskih psov.

A svet žal ni popoln in tega žal ne boste mogli prakticirati nad mano. Prave lenobe so bile in vedno bodo obstajale, živele v miru in dolgčasu ter si prizadevale biti kar se da nekoristne za današnjo družbo.

Marko Pucelj, 2.c TG

MOJA PRVA LJUBEZEN

»Špehbomba« je bila njegova večna žaljivka, ki me je spremljala celo osnovnošolsko obdobje... vedno, ko me je zaznal v svojem vidnem območju... Bolelo me je! Žgoča bolečina v prsih, a njemu je prišlo v navado, v kri...ni imel več nadzora nad sabo...z dneva v dan, vse huje in huje! Spotikanje, ščipanje, cukanje, jaz pa sem le mirno in iz navade požrla vsako fizično in psihično žaljivko. Nisem ga mogla razumeti, čemu?Sploh pa nisem bila debela...

Še zadnji osnovnošolski dan, na valeti, me je zamoril: »Še kravi bi bolj pristajala tale obleka«, mi reče z dolgočasnim tonom glasu. Meni pa to ni bilo prav nič dolgočasno! Bila sem na moč užaljena. Pa ravno njega so mi dodelili za plesalca! Zakaj? Zakaj ravno on? Je rekel, da so ga prisilili, da pleše z največjo nerodo. Vrhunec nadlegovanja je dosegel, ko mi je pred množico gledalcev vzdignil krilo. Dovolj mi je bilo. Z vso močjo sem ga odrinila, nato pa vsa objokana in osramočena stekla domov. Nisem se menila za radovedne obraze, ki so očitajoče pogledovali proti meni. Samo tekla sem. Varna in nekoliko pomirjena sem bila šele v svoji postelji...sama...s svojimi bednimi osnovnošolskimi spomini. Izjokala sem se in si prisegla, da ne bom nikoli več jokala zaradi tipa in da njega nočem nikoli več videti.

Dolgo časa res niti glasu o njem. Potem izvem, da so ga starši za nekaj časa poslali k starim staršem... da se malo zamisli nad sabo...

Štelo se je zadnje leto gimnazije. Postopala sem pred vrati plesne učilnice. Bila sem zgodnja. Še nikjer žive duše, razen mene.Nestrpno sem prestopala z ene noge na drugo in si okoli prsta ovijala pramen svojih dolgih, plavih las. Grizljala sem spodnjo ustnico. Nisem še imela izvoljenega plesalca za maturantski ples.

Zadnji hip, predenj sem padla v živčno depresijo, so se primajali še ostali. Večinoma v parih. Počutila sem se nekoliko nelagodno. Nekaj fantov je pogledovalo proti meni. Pripravljali so se, da me ogovorijo. Prvi koraki proti meni...na videz sem ga poznala... »Zdravo, jaz sem Klemen...« Ostalo sem preslišala, kajti...pri vratih jasen privid! Sanjski kot angel iz nebes...nepremično sem buljila vanj, nato pa se mi je vse zavrtelo nazaj! Poznala sem ga! Bil je on! Osnovnošolska mora! Ne vem, kako se je lahko zgodilo naslednje, vendar se je. Nekako nisem imela nadzora nad svojim početjem. Stekla sem k njemu. »Smem prositi za ples?« sem se slišala reči. Pa sem res izrekla glasno? Sem bila to jaz? Nekaj se je naselilo v mojem srcu...neko toplo, prijetno, frfotajoče občutje, ki ga še nisem poznala. Nekoliko daljši lasje so mu silili na oči. Očaral me je njegov odrasel izgled..

Sprva me ni prepoznal. Nato pa so se mu orosile oči: »Tina, si to res ti?« Poklical me je po imenu. Od ganjenosti sem doživela govorno blokado. Ne meneč za dogajanje na plesišču, me je povlekel na hodnik. »Tina... tako odrasla si videti...tako...« Prijel me je za roko. Ko sem se zavedala, sem mu jo iztrgala iz močnega stiska. Narisala sem si resen obraz in se blago nasmehnila. »Tina,...bil sem tako otročji...« Nato govorna blokada. Brez besed mi nato ponudi roko. Malce v dvomih ga sprejemem in odideva v dvorano ter se pomešava med ostale plesalce. Nisem se mogla osredotočiti na gibe. Bil je nekje v drugem svetu. Nemo sva prestala vaje. Noben še ni doumel, kaj se dogaja. Včasih sva bila največja sovražnika.

»Ob sedmih se dobiva v parku!« je zaklical za mano, ko sem že izginjala za kompleksom zgradb. Sam pa ni vedel, od kod se je vzel ta glas.

Prišla sem. Njegove redko izgovorjene besede so mi razjedale možgane in mi povzročile mnogo vprašanj. Načel je mojo radovednost, ki ji ni bilo meja. Nevidna sila me je vlekla na njegovo pot.

»Vedel sem, da boš prišla.«Od zadrege sem se zarežala, kot bi pravkar povedal res smešno šalo. »Veš, Tina, nekaj ti moram priznati...« »A res?« hotela sem delovati čimbolj naravno. Nato pa: »Nikoli nisem prenehal misliti nate.« Po vsem telesu me je zmrazilo, srčna mišica mi je dvakrat hitreje poganjala kri po žilah. Nato pa so besede kar vrele iz njega. Govoril je o čudnem izkazovanju ljubezni. »Bal

sem se ljubezni, nisem hotel, da bi kdo zvedel, da si mi všeč, to je bila moja psihopatska obramba. Tako zelo sem si želel plesati s tabo na valeti, da sem si izmislil, da moraš plesati z mano...«

Dotaknil se je moje dlani. Zopet sem jo sunkovito odmaknila. In že sem tekla proti postajališču. Sploh ne vem, čemu, zakaj! Dejstvo je le, da sem se bala svojih čustev .

Morala sem premisliti, nenehno sem premišljevala o njem in se zalotila, da sem zasvojena z misljo nanj...da si ga del mene enostavno želi...

Čez dva dneva sem bila že na poti, namenjena k njemu. Da mu povem...

Leno si je pomel še utrujene veke in ob pogledu name v trenutku postal buden. Sploh ni bilo potrebnih besed... Hlastno sva se zagrizla v ustnice drug drugega... Bila sva kot eno! Kot da bi se res poznala že celo življenje...

Urška Kobe, 1.aTG

HREPENENJE

Močno, drgetajoče hrepenenje... Hrepenenje, ki se je zagrizlo močno v prsih. Komaj še lahko nadzorujem dihanje, saj čutim, da mi bo vsak čas zmanjkalo potrebnega zraka. Po vsem telesu drhtim, ne morem obvladati nečesa v sebi, nekaj, kar je neobvladljivo, mi trga srce. Sem kot vulkan, ki se pripravlja na izbruh lave, zaradi naravnih sil. Kot milni mehurček bom poletela in lebdela v zraku, dokler ne preminim. Močna sila z vso vnemo sili na prostost, skozi mojo prepono, pripravljena, da me ugonobi, me raztrga, če bo potrebno...neobvladljivo! Trga mi kožo... Še malo, pa se bom zares razprla kot metulj iz bube!!

Ne vzdržim več tega...enostavno ne morem! Poskušam vstati, nato pa čuden preblisk skozi možgane, ki mi pravi, da se bom zdaj zdaj onesvestila, da zgubljam zavest in stik z realnostjo.

Povsem nov svet. Poskušam kaj prepoznati, se najti, a ni mogoče...V oči mi pritiska žarek silne svetlobe, slepi me v svoji veličini, poskušam uzreti, a me premaga nedolžna svetlobna sila! Nekje v daljavi se mi meglijo le neke podobe, ki so v svoji velikosti dajale občutek, da so nekje povsem na doseg, a hkrati so skoraj prosojne, vidim v njihove prazne duše. Lahko samo zaznam pridušene, slabo slišne klice, ki me kličejo, naj jih rešim trpljenja ali pa se naj jim pridružim. Vse bolj, ko se približujem tistemu, kar lahko uzrem, postajam bolj izčrpana, nemočna, moje telo se oddaljuje od moje duše, vse pred mano pa izginja v majhnosti. Moja podoba prestrašeno upira pogled vame, v moje oči, ki so tudi njene. Iztegnem roko, da se prepričam, če ne gre morda le za odsev, a ta se v tem trenutku razblini, nekaj časa obvisi v zraku in tako skrivnostno izgine, kot se je ta skrivnostno pojavila. Skozi možgane zopet čuden preblisk. Veke mi same od sebe omahnejo. Zgrudim se po tleh.

Znajdem se povsem v drugem okolju. Vstanem in poskušam ugotoviti, za kaj gre tokrat...nato pa spet...vse se ponovi!!! Ponovno isti neznosni klici trpljenja preminulih teles s prosojno dušo. Najedali so mi možgane, vse je postalo neznosno. Samo tečem. Nekam drugam! Želim ubežati pred ponovnim srečanjem s sabo ali morebitnim propadom sama vase. Bolj tečem, vse več mojih podob se prikazuje pred mano, vsak moj primerek je videti bolj grozno, tako moreče je uperjenih vame več sto parov modrih, praznih oči, nad njimi pa več gub zaradi grbančenja čelnih mišic. Ni izhoda. Pod nogami se mi nariše srebrni odsev, odsev v reki, po kateri blodim brez cilja. Še nebo se je spremenilo v temno reko, oblaki se nakopičijo v ogromno gmoto! In le-ta mi je zasenčila srce! Nebo joka, prav tako težke solze pretaka moja duša. Začenjam se utapljati, tonem v zelenih valovih, hlipam že zaradi pomanjkanja

zraka, ko mi voda zalije dihalne poti. Skoraj mi prodre do duše, ko z zadnjimi močmi kličem, naj me kdo reši, a moj glas se je utapljal z mano! Konec je, pomislim in si v mislih zakličem njegovo ime. Nevidna sila me iztrga iz okovov valov, požene me visoko proti modrini neba! Kar letim v nov svet, zaradi katerega čutim, da sem na pravi poti, na poti do njegovega srca!

Metuljčki, ptički...Vse leti z mano in v meni, sončni žarki pa me nagajivo bodejo v oči in v njih odsevajo novi žarki, pomešani z modrino v mojih očeh. Napolnijo se kakor nebo, napolni se tudi moja duša, vse do srca pripotujejo sladka občutja, občutek sladkega vznemirjenja. Enostavno stoji tam. Kot Bog. Lasje ga obdajajo z mehko in željo po življenju, v očeh izraža milino neba, ki govore, da ljubi, ustnice pa polne raskavega poželenja po dotikih tople kože. Prstne blazinice mu narekujejo, da se me dotakne. Nežno se oprime moje dlani, da mi preplavi celo telo, kolena le še s težavo držijo mojo težo...modrini najinih oči se zlijeta v eno, nato pa sladke besede, ki me spremenijo v spužvo. » Ljubim te,« mi zašepeče v ritmu poletne sapice in ptičjega petja. Srce mi več ne trga prsi na koščke. Sestavilo se je v trdno celoto, srčna mišica pa v prijetnem tempu pošilja kri po razvnetem telesu. Ne okrevam, najini telesi sta kot polarna molekula. Spojiva se in naužijem se ponujenega še za naprej, kajti nikoli ne veš, kdaj lahko premine.

Urška Kobe,1.aTG

LJUBEZEN

Popotnik prebrodi veliko poti, svojega daru neizmerno si želi. Nekaj si želi, kar pomembno je za življenje, nekaj, da poteši svoje hrepenenje. Živeti pod soncem, ustvarjati ugoden si svet v objemu toplote, kot rosni je cvet. A najbolj od vsega, ne želi si sveta, želi si ljubezen, ki vse mu to da.

Ljudje v današnjih časih velikokrat ponazarjamo ljubezen kot ideal lepote med dvema lepima človekoma, ki se poljubljata objeta. Saj ne rečem, da to ni prav, ker je lepo, da se mi mladi ljubimo. Ampak ob tem pozabljamo na pravo ljubezen, ne na tisto, ki se kaže z lepimi oblekami, obrazom, temveč na notranjo, ki kljub letom nikoli ne zbledi. Ni nujno, da ljubiš eno osebo, da lahko izkažeš pravo ljubezen. Nekateri ljubijo vse ljudi, drugi poezijo, tretji spet vsa živa bitja na svetu. Glavno je, da čutiš ljubezen in si pripravljen se žrtvovati, da bi bil ljubljen nazaj. A ljubezen je lahko tudi največje gorje, ki se ti lahko zgodi. Ko si želiš osebo v svojem srcu, da bi jo negoval, čuval in ohranjal, pa ti ona ne pusti bližine, občutiš največjo bolečino, bolečino, s katero se vbod z nožem v srce ne more primerjati. Takrat mnogi izgubijo zaupanje v ta čist in plemenit ideal. Sama se spominjam svoje prve ljubezeni. Bila je najlepša, a najbolj boleča. Bila sem še zelo mlada in sem sanjala, da lahko skupaj premagava gore. Toda kmalu je ta pošla in nisva vedela več naprej. Naredila se je rana, ki se je poglobila, ko je pred kratkim preminula (PRVA LJUBEZEN). Toda rane si celim in pri tem mi pomaga zdajšnji fant, za katerega sem zelo vesela.

Ljubezen je res lepa stvar, kar vam povem iz lastnih izkušenj. Znova sem pripravljena premikati gore, saj vem, da jih bo z mano še nekdo. In svet je lepši, saj oblake razbije sončno nebo. Zato se ne zapirajte pred njo, misleč, da je bolezen, odprite se, da poboža vas nežen piš, ki reče se mu LJUBEZEN.

Kaja Grum, 1.b TG

ROJSTVO

Rojstvo je zacetek življenja vsakega živega bitja. Od trenutka, ko smo poslani na svet, se zacnemo spopadati s svetom za preživetje. Vendar mislim, da se pravo rojstvo zgodi takrat, ko spoznaš in dosežeš nekaj v sebi, zaradi cesar si boljši clovek.

Zacetek je pri vseh enak - rodiš se v nov svet, neznan in tuj, saj si do tedaj trdno spal v materinem trebuhu. V novem svetu odraščaš, razvijaš sebe in svojo osebnost.

Ce malo pomislimo, umiramo z vsako sekundo, ko smo bili poslani na svet, in ne šele, ko se te loteva neka bolezen in veš, da ti bije zadnja ura. Vcasih razmišljam o takih nekoliko pesimisticnih stvareh, vendar to vse predstavlja del realnosti. Kaj sploh je smisel življenja? V njem iskati popotnico za naslednje, posmrtno življenje? Ali pac samo to, da v življenju naredimo nekaj iz sebe ali pa se preprosto vsega navelicamo in vdamo. Rojstvo je lahko prekletstvo za nekoga, ki nima prihodnosti zaradi staršev, ki te ne vzgajajo in skrbijo zate. S tem mislim na neodgovorne starše, sama sem že večkrat slišala in opazila, da so vsled svojega starševstva "oropani svobode" in krivijo nedolžno dete za svojo "nesreco". Tu gre pomisliti, kdo je kriv za to? Nihce drug kot starši, ki so v svoji nepremišljenosti najbrž mislili, da se njim to ne more zgoditi. In za to je treba sprejeti odgovornost, ce si si tega želel ali pa ne. Celo divje živali vedno poskrbijo za svoje potomce in zanje tvegajo življenje v vsaki situaciji. In najbolj neumen izgovor, ce otroka zavrneš, je: "Bila sem mlada, lacna, brez strehe nad glavo..." S pravo voljo se vse doseže. Jaz sem pravi primer za to. Moja mama je bila stara 18 let, ko me je rodila. Bila je sama in brez službe. Vendar je vztrajala - ni bilo lahko in ji je uspelo, da me je danes vzgojila v dekle, kakršno sem. Vendar tele besde niso neko brezvezno bluzenje, ampak se nanašajo na nekaj globljega, kar želim povedati. Zares rojen si šele takrat, ko spoštuješ svoje življenje in življenje drugih, ko sprejmeš, spoznaš in skušaš odpraviti svoje napake ter se zaveš, da so ravno napake tiste, ki te naredijo unikatnega in takega, kot si. Vsa zloba, ki jo clovek premore - in te ni malo, izhaja in cloveške šibkosti in nepopolnosti. Vendar hocemo popoln svet, a kako naj clovek živi v popolnem svetu, če je sam nepopoln? Po glavi mi roji miselnost iz filma Matrica, kjer stroji nadzirajo ljudi tako, da njihov um postavijo v popoln svet, tu je lepo pokazana ideja, kaj bi se zgodilo, ce bi ljudje živeli v svetu, kakršnega bi si želeli in kaj bi dejansko naredili s svojim življenjem. Tak svet je propadel zaradi nepopolnosti cloveka, ljudje so se nahko našli le s svetu dokazovanja, trpljenja in bolecline. Lahko seveda vsemu temu kljubuješ - ali pa tudi ne. Zakaj bi in zakaj ne? Na koncu vsi umremo in pred Bogom smo vsi enaki. Lahko si vzameš največje darilo, ki ti je bilo dano - življenje. Vendar ko smo ravno pri tem, ravno zadnjic sem brala clanek, ki pravi, da je samomor nevaren in da se je dandanes še ubiti težko. Po svetu in tudi v Sloveniji je zelo veliko primerov cloveške šibkosti in nevere. Da se nekateri tako zlahka vdajo in mislijo, da za njihov problem ni rešitve. Vcasih je ta na dosegu roke, pa je ne vidimo. Vcasih ljudje jemljejo življenja drugim, ker se jim je v preteklosti nekaj zgodilo in je za to treba obsoditi pol sveta in terorizirati vse, kar leze in gre. Ravno na ta nacin so nastali največji konflikti, ki so kdajkoli prizadeli človeštvo. In to samo zaradi tega, ker nekateri ljudje nimajo pospravljenega podstrešja in zato, ker je lažje kriviti nekoga drugega, kot pa sam prevzeti odgovornost in se boriti. In ravno taki ljudje držijo v rokah niti sedanjosti in prihodnosti vsega cloveštva. Nic drugega kot žalostno.

Pod crto vsemu temu bluzenju - rojstvo ze zgodi takrat, ko kot dojencki privekamo na svet. To drži. Vendar to ni tisto rojstvo, ki odloca o nas, o tem, kakšna oseba bomo postali, vsaj jaz tako mislim. Takrat, ko spoznamo sebe, svoje napake, ko premagamo svoje strahove in samo zacnemo prevzemati odgovornost za svoja dejanja, ko si priznamo in sprejmemo dobro in slabo v nas. Ko sprejmemo svoje lastno prepricanje in ne prepricanja družbe, ko zacnemo vsak dan postajati boljši clovek, takrat se zares rodiš in

postaneš to, kar v resnici si. Pot do tja ni lahka in nekaj takega po mojem mnenju ne uspe vsakomur. Vendar ce ti uspe, takrat premagaš svojega največjega sobražnika, ki ni nihce drug kot ti sam. In takrat lahko zares receš: "Rodil sem se!"

IZPOVED UMETNICE

Medtem ko mnogi samo drvijo naprej skozi življenje, se sama večkrat prepustim neki sili, ki me vleče na pota brezčasnosti, kjer so z mano živi in neživi delci narave. Enostavno občudujem umetnika, ki je zmožen ustvariti to lepoto. Kako prečudovito je opazovati sonce, ko se počasi spušča v svoj dom. Modra, rdeča, rumena..., vse barve hkrati se takrat prelivajo po modrem platnu. Kar poletela bi k nebu in se spojila z barvami. Bila bi barva spomladanskega, da bi svobodno in lahkotno visela pod nebom.

Ne, to ni prava svoboda. Vame bi lahko zagrizla kaka lačna gosjenica ali pa bi predčasno potonila med valove. Se lahko branim? Ne! Raje bom barva morja, kjer bom leno potovala in spoznala bom vse barve sveta. Samo, ...spet sem nemočna. Kako naj se veselim svobode, ko pa je tu človek? Ta pošast, ki bi me oropala zakladov in izkoriščala za odpad! To ne gre... Ah, že vem. Barva sonca postanem, da kraljujem vsem in vsemu. Pa naj kdo dela proti moji volji! Scvrem ga, imam moč!

Ali še kdo razmišlja na tak način? Tisti, ki gleda z zaprtimi očmi, gotovo ne more videti, kar bi lahko. Bistvo je očem nevidno. Kdor hoče videti, mora gledati s srcem.

Mnogi umetnike ocenjujejo kot čudaške, zaprte, da se ne odprejo svetu. Priznam, da imamo umetniki res svoj pogled na določeno, da nimamo občutka za čas, ker nas pogosto zanese iz realnosti.

Hmm, umetnica..., še daleč od pravega pojma..., a nekoč morda...

»Ko bom velika, bom slikarka!« sem včasih s ponosom priznavala, ko sem prisotne navduševala s prvimi risbicami. To misel sem počasi opuščala, ko sem spoznala, da se samo z umetnostjo v prihodnosti ne da preživeti.

Umetnikom se pogosto obrača sreča, vendar so kljub vsemu le-ti zadovoljni v svojem ustvarjanju, nam je nekako izpovedal svoje občutke France Prešeren. Vendar pa tega zadovoljstva ne moremo doseči, če nismo v ustvarjanju popolnoma svobodni.

Ljubim svobodo umetnosti! Ne pustim, da mi ukazujejo! Da mi nekdo narekuje, kako naj zmešam barve! Nezaslišano! Iz tega vzroka se raznih likovnih tečajev ne udeležujem več. Pred kratkim sem pod vodstvom nekega ilustratorja ilustrirala Soči, pesem Simona Gregorčiča. Ker sem ena izmed redkih soudeležencev že imela izkušnje, se je moje delo bistveno razlikovalo od ostalih. Predvsem je izpadlo nekaj posebnega, ker nisem upoštevala navodil in slikala, kakor mi je velelo srce. O svojem končnem izdelku sem želela slišati mnenje umetnika. Hotela sem se prepričati, če je slika razumljiva tudi ostalim, še posebno tistim, ki se na to spoznajo. Namrščenih obrvi je obračal kos risalnega lista ter si poskušal razjasniti bistvo. Nepričakovano je začel opisovati nek travnik, ki se nadaljuje v neskončnost. Vsa ogorčena sem mu hitela pojasnjevati elemente. V bistvu gre za eno samo metaforo. Z zelenim delom sem ponazorila opevanje te reke ter brez vidnega prehoda prešla v rdečo barvo, kar naj bi simboliziralo temačne čase, krvave boje. V ta namen je v tem delu reka tudi bolj razburkana. Presodila sem, da je temu ilustratorju izražanje v metaforah povsem tuje, saj mi je zatrdil, da ni še nikoli videl rdečih valov. Premišljeno sem izbrala besede, saj bi lahko v trenutku nepremišljenosti izgubila nadzor nad izrečenim. »Poglejte,« sem počasi začela, »tudi pisanje je umetnost in da pri tem dosežemo večji estetski učinek, se poslužujemo metafor, ki definitivno dosežejo večjo privlačnost pri bralcu. Zakaj tudi moja slika ne bi smela doseči tega učinka?« Ni se odzval na moje besede. Samo potuhnil se je vase. O tem lahko povem samo še to, da je nekaj trenutkov zatem moja slika čudežno izginila, z njo pa seveda tudi on. »Nikoli več je ne boš videla,« mi šepne neznana oseba.

Ne vem, kje je pristala moja slika, za kakšne namene so jo uporabili, vem le, da bom sedaj sama še večja metafora. In ko takole razmišljam, ugotavljam, da sem sicer preveč strogo nastopila, ko sem ilustratorju očitala, da dela ne vidi, kot sem si ga zamislila. Navsezadnje si lahko o vsem ustvarimo svoje videnje.

Kmalu po tem sem se lotila nekega drugega ustvarjanja. Ker nisem bila zadovoljna s »packarijo« na platnu, sem jo prepognila in jo že skoraj odvrгла med odpadke, ko sem si v zadnjem trenutku premislila in jo razprla. Barve so se med sabo preslikale in slika mi je postala vseč zaradi svoje dvoumnosti. Dobila sem zelo različna mnenja o tem, kaj predstavlja. Nekaterim se je ob pogledu nanjo izrisal most, drugi vidijo drevo, ki ga je ob neurju razpolovila strela, spet drugi pa žitno polje. Sama osebno vidim še nek obraz z očitajočim pogledom. »In sploh ne pričakujem, da me bodo vsi razumeli!« lahko v ta namen citiram besede prijatelja, umetnika v izražanju.

Ob kakem razstavljenem delu sem včasih tuhtala, za kako umetnino neki gre, ko mi ni ničesar predstavljala. Zdaj razumem, da sploh ni važno, da je delo estetsko lepo, privlačno na pogled, važno je, da znaš utemeljiti sliko po svoje. In vsaka utemeljitev je tista prava in samo tvoja. Torej, največja lepota je tista, ki je slika ne more sama izraziti.

Urška Kobe, 1.aTG

MOČ MAJHNEGA

Uvedla sem novo literarno vrsto, satirično pravljico. Lahko bi jo imenovala tudi basen, vendar vsebuje še značilnosti pravljice. Kakorkoli... Posvečam jo vsem, ki se zaradi morebitne majhnosti ne počutijo dobro v svoji koži. Naj se sporočilo besedila dotakne tudi tistih, ki se morda zaradi svoje velikosti povzdigujejo nad drugimi. zapomnite si, da se nič ne more postavljati s svojo velikostjo, razen srce!

Nekoč, za devetimi gorami in devetimi vodami, so v majhnem gozdičku živeli nerazdružljivi prijatelji. Zajec, medved in miška. Skupaj so zganjali norčije, se lovili, igrali. Vedno so bili polni idej. Najraje pa so gradili hiške. Iz snega, jesenskega listja, dreves... »Naredil bom hišo iz vode!« je bil nad svojo idejo navdušen medved. Vedno si je domišljjal, da zmore več kot ostali. »Ha, tega pa že ne moreš, poglej, voda je tekoča, vidiš?« je pametoval medved. »Pa ti, miška, verjameš, da zmorem?« je vprašal medved. Ta je le modro dajala: »Verjamem, kajti sova me je podučila, da je vse, kar si lahko zamislimo, resnično.«

»Ja, kar si jaz zamislim, je vse mogoče, ti pa si premajhna, da bi bila zmožna zgraditi hišo.«

Zajec in medved sta tuhtala, kako ukrotiti vodo, ki se je vsakokrat izmuznila iz rok. Narisala sta načrt, pri tem pa povsem pozabila na majhno miško. Ker se je počutila nekoristno, je žalostno zatavala po gozdu. Po neuspehih sta jo začela pogrešati. Nikjer je nista našla. Obžalovala sta svojo domišljavost. Odprla sta album s spomini in se zavedala, kolikokrat je bila prav ta majhna drobna miška junakinja zgodb.

»Ne joči, prijatelja te potrebujeta!« je miški prišepnil veter. V upanju je vsa srečna stekla k medvedu in zajcu. Lepo bi bilo, če bi jo res kdo potreboval.

Našla ju je ob reki, ko sta vanjo nemo strmela. »Zajec, medved!« Me res potrebujeta?« V tistem trenutku je zapihal zelo močan veter. Voda se je sunkovita dvignila ter se oblikovala v hiško. »Ne govori, vem, da si bila ti! Verjamem vate!« je miško besedno prehitel medved, ko je ta ravno hotela vprašati, kaj se je zgodilo, in jo objel. Tudi zajec se jima je pridružil. Veter je pomežiknil miški. Šele zdaj je razumela. Z drevesa pa se je še oglasila sova: »Nikoli ne podcenjuj moči majhnega, kajti prav oni nas presenečajo z velikimi dejanji!«

Zajec, medved in miška so srečno in zadovoljno kot prijatelji živeli do konca svojih dni.

Urška Kobe, 1.aTG

AZIJKE

Ponedeljek, 10. marec

“Teden se je dobro začel, je dejal tisti, ki so ga v ponedeljek obesili,” si je zamrmral Borut Novak, medtem ko se je živčno prestopal na mestu in si popravljal kravato. Obetal se mu je namreč naporen dan, saj je bil pred kratim obveščen, da Šolski zavod, katerega direktor je bil, pričakuje pomembne obiskovalce. Z nekaj sodelavci je tako v mrzlem pomladnem jutru čakal pred šolskim poslopjem, da se kot prvi prepriča, kdo so skrivnostni gostje in jim tudi izreče dobrodošlico. Bil je tako zaverovan v iskanje madežev na obleki, da sploh ni opazil bližajočega avtomobila, domala plovila na kolesih, dokler iz njega ni izstopilo pet drobnih postav. Borut Novak malodane ni mogel verjeti svojim očem, saj so se pred njim pojavile čisto prave, kot iz namenskega hentai magazina izrezane Azijke, s pripadajočimi črnimi kitkami, veliki očmi ter pregrešno kratkimi mini krili. Iz limuzine sta se trudoma skobacala še dva črnogleda spremljevalca, zadolžena za odganjanje oboževalcev, ki bi od deklet želeli kaj več kot le podpis. Eden od njiju se je vztrajno trudil znebiti koščka hrane, ki mu je bojda ostal med zobmi, med tem ko si je drugi z ritmičnimi gibi roke hladil neznosno srbečico na precej neuglednem delu telesa. Sama sebi sta se zaradi oko izdirajočega ramenskega obsega zdela nadvse pomembna ter dolgočasno opazovala množico, ki se je pričela zbirati pred Šolskim zavodom. Kot zadnji se je skupinici pridružil mož manjše postave, ki je po videzu sodeč ravnokar zakorakal v jesen življenja ter bil po vsej verjetnosti vodja odprave.

Borut Novak je s pogledom premeril zbrano družčino in sam pri sebi tuhtal, kako bi prišlekom najelegantneje izkazal dobrodošlico. Odločil se je, da bo opravil hitro, kljub temu pa ustvaril vtis sproščenosti ter domačnosti. Ustnice je raztegnil v živčen nasmeh, stopil korak naprej in poskušal odrecitirati pripravljen govor, vendar mu je beseda, po pričevanju navzočih, obstala nekje med grlom in sapnikom (naj omenim, da se mu je to zgodilo prvič v desetih letih načelovanja Šolskemu

zavodu), zato je osramočen povetil pogled ter se posvetil krilu ene izmed deklet, mrmrajoč si, da česa takega svoji hčerki že ne bi dovolil obleči. Stari mož je opazil sogovornikovo zadrego, mu odobravojoče podal roko ter ga ogovoril v slovenščini, ki je sicer zvenela nekako azijsko, vendar je služila svojemu namenu.

»Pozdravljeni, gospod Štefan Novak.«

»Borut Novak,« ga je previdno popravil sogovornik.

Mali mož se je zdrznil, saj je na listu papirja, ki ga je imel v rokah, črno na belem pisalo Štefan Novak. »Tudi oči niso več, kar so bile njega dan,« si je rekel sam pri sebi in nadaljeval:

»Oprostite, Borut. Veste, slovenska imena se mi zdijo tako... kako bi se izrazil... podobna.«

Če bi si Borut Novak lastil širše poznavanje vzhodnjaške kulture, bi ob tej priložnosti navrgel nekaj krepkih o azijskem načinu poimenovanja ter raznolikosti njihovih imen, tako pa je le modro molčal in besedo prepustil sogovorniku.

»Prihajamo v okviru programa izmenjave študentov »Da Vinci«. Kot smo se dogovorili, bodo naše učenke ostale pri nas dva tedna, kjer bodo spoznale vašo deželo, kulturo in seveda šolski sistem.« Borut Novak je bil v tem trenutku pripravljen priseči pri vseh svetnikih, da za tovrstni projekt še svoj živ dan ni slišal, še manj pa, da je sklepal kakršne koli dogovore. Mu pa je ideja o tako imenovani izmenjavi učencev postajala bolj in bolj zanimiva, saj bi azijska dekleta gotovo prijetno popestrila dogajanje na pretežno fantovskem Šolskem zavodu, prav tako pa bi bili tako imenitni gostje odlična promocije šole.

»Vaš obisk smo že nestrpno pričakovali,« je veselo dejal in se v znak dogovora po stari navadi poizkusil rokovati s sogovornikom, vendar je opazil, da njegove roke ni spustil, od kar ga je ogovoril, zato je hitro dodal: »Dekletom bomo takoj odredili sobe, kjer bodo bivale, in poskrbeli, da se bodo med nami dobro počutile.«

Stari mož je odobravojoč prikimal, dasiravno je v kolenu čutil rahlo kljuvanje.

Na zadovoljstvo učiteljskega zbora Šolskega zavoda poteka izobraževanje po načrtu. Kljub temu, da študentke niso pokazale smisla za tehniko, so se v novem, pretežno fantovskem, okolju dobro znašle in hitro navezale prijateljske odnose z ostalimi dijaki ter osebjem. Bolj kot dejanskemu izobraževanju študentje namenjajo skupne ure medsebojnemu spoznavanju in so že prebrodili velike razlike, ki jih ločujejo. Osebno smo se tudi pogovorili z nekaterimi dijaki Šolskega zavoda. Povečini se navdušujejo nad modernimi prenosnimi računalniki, predvajalniki melodij ter ostalimi čudeži tehnike, dekleta pa so zavistno gledala na svetlo polt gojenk zavoda, ki jo same zaman poskušajo pridobiti. Jezik pa govore, da ga sami komaj umejo. Ugotovili smo, da so se predvsem dijaki, ki so veljali za problematične, tesno spoprijateljili s spremljevalcema deklet, med njimi vlada sproščeno vzdušje in sta najbrž zelo duhovita, saj so vedno nasmejani. Pretekli večer pa bo ostal v nepozabnem spominu celotnemu učiteljskemu zboru, saj sta spremljevalca med zbrane prinesla pipo miru. Po obredu kajenja je družba opustila formalne predsodke, živahno so se pogovarjali in se smejali z dna srca.

Poročilo Šolskega zavoda, dne 11.3

Projektni teden sicer poteka drugače, kot smo si ga zamislili, vendar bo bivanje v Sloveniji za naše študentke gotovo prvovrstna izkušnja, saj je dandanašnji težko naleteti na kulturo, ki se bi od naše tako razlikovala. Nemalo težav so nam povzročili nestandardizirani priključki za elektriko, prav tako nas je presenetila vsesplošna neuporaba trenutno standardizirane angleščine, so

pa dijaki povečini večji nemščine, tako da medsebojna komunikacija ni ovirana. Imeli smo tudi čast videti nastop gimnastičnega šolskega društva in smo bili očarani. Bolj kot se izobražujejo, dijaki izmenjujejo praktične izkušnje. --
Poročilo azijske ekipe istega dne

Sreda, 12. marec

--

Leon, ti neumnež. Od vseh deklet si se zagledal ravno v njo!

--

“Ne oziraj se, samo hodi,” je nestrpno dejala Lo, držeč Leona za roko. Korakala sta proti študentskim domovom, vendar Leon v ženskem delu še ni bil. Razburjena sta vstopila v Lojino sobo. Usedla sta se na rob postelje in Lo je trdno držala Leonovo roko. Dasiravno se njemu to ni zdelo potrebno, je bilo prijetno.

“Veš, Leon, veliko sem razmišljala o vsem skupaj. Kot kaže, sva skupaj prvič in zadnjič...”

Leon ni bil povsem prepričan, kaj naj stori z Lo, saj se v šoli tega še niso učili, spoznal pa je, da če mu je lepoto do sedaj s čudovito izklesano postavo in elegantnimi potezami predstavljal prijatelj iz reprezentance in je bila ljubezen čustvo, ki ga je gojil do matere, sedaj vse to predstavlja Lo.

--

“Skrij se, hitro! Če naju ta zaloti skupaj, bova v težavah.” Oseba, ki je stala pred vrati, je po silovitosti trkov sodeč iz trenutka v trenutek postajala nestrpnejša in Lo je odhitela--

“To je moja skrivnost. Včasih preprosto ne zdržim in potrebujem nekaj, da se sprostim in me ponovno spravi na noge. Ah, zakaj ti vse skupaj sploh razlagam, tako ali drugače ne moreš razumeti.”-- Lo je odšla v kopalnico, saj je ugotovila, da fant ne bo storil ničesar, če ne prevzame stvari v svoje roke. Medtem se je Leon razgledal po sobi in pozornost mu je še posebej pritegnila njena lično izdelana torbica. Vzel jo je v roke, tedaj pa mu je pogled pritegnil majhen zavojček, ki je ležal pod mizo, kot da bi ga hotela skriti pred nezaželenimi pogledi. Ni se mogel upreti skušnjavi, zato je odmotal papir, v katerega je bil zavit nenavadni paketek. Vsebina ga je presenetila, saj poleg finega belega prahu notri ni bilo ničesar. Ponesel ga je k nosu in pazljivo vdihnil. Kljub temu, da je bila substanca brez vonja, ga je spreletel občutek lagodja. V prah je pomočil še prst in ga obliznil. Iz kopalnice se je zaslišal hrup, zato je skušal paket hitro zviti nazaj. Občutek lagodja pa se ga je nezadržno pollaščal, roke so mu postale mlahave in pred očmi se mu je pričelo megliti. Zbral je le še toliko moči, da je beli prah zasilno prekril s papirjem, ga vrgel pod mizo in se sesedel. Polotila se ga je nenavadna mirnost in iz glave mu je izpuhtela še zadnja skrb, zdelo se mu je, da je celo rahlo zadremal. Zdramila ga je šele Lo, ki je v samem spodnjem perilu prišla iz kopalnice.

»Kakšen pa si, Leon. Moj Bog, kaj si storil?... Pogledaj me v oči!« Le s trudom se je obdržal pri zavesti. Pogled Lo je pristal na odprtem paketku in v trenutku ji je bilo jasno, kaj je z Leonom. »Oh ne! Leon, skrij zavojček, če ga najdejo pri meni, bom starost dočakala v ječi. --Če boš kadarkoli potreboval...«

Ponovno se mu je zameglilo pred očmi in padel je v odrešilni spanec brez sanj, zato ni slišal, kaj je rekla potem, prav tako je preslišal njene krike, ni videl goril, ki sta pritekli v sobo, ga kot igračo naložili na rame ter mu zabili rešilno dozo adrenalina v srce.

Četrtek, 13. marec

“Kakor hitro in nenavadno so se Azijci pojavili, so tudi izginili,” je naslednji dan razočarano ugotavljal Borut Novak. V pismu, ki ga je že navsezgodaj čakalo na pisarniški mizi, je vodja azijske skupine v nekaj stavkih sicer skušal pojasnil, kaj

jih je prisililo k tako nenadnemu odhodu, vendar se gospodu direktorju o teoriji morebitnega paralelizma ni niti najmanj sanjalo. V zaključku je omenil še dijaka Leona, na katerega življenje so nepreklicno vplivali in mu mora biti zaradi tega posvečena posebna pozornost, kar pa je direktorja le dodatno zbegalo. Tok razdrobljenih misli mu je prekinilo trkanje.

»Izvoli naprej, Leon,« je dejal, ne da bi odmaknil pogleda s pisma.

»Gospod, poslali ste pome. Veste, nikakor nisem hotel, da...« je Leon izbruhnil, še preden je zaprl vrata za seboj.

»Dovolj, Leon. O preteklih dogodkih trenutno nočem razpravljati. Dejstvo je, da so se zgodile nenavadne reči, za katere pri najboljši volji ne najdem razlage. Zagotovo se moram na dolgo in široko pogovoriti s teboj, vendar za to sedaj ni primeren trenutek. To bi bilo vse. Lahko greš.«

Takoj ko je Leon zapustil sobo, se je Borut Novak izmučeno sesedel v naslanjač. Skušal se je sprostiti, vendar je bilo stvari, ki so mu razjedale um, preprosto preveč. Poleg tega ga je vseskozi spremljal občutek, da pozablja na nekaj zelo pomembnega. Kaj to je, je ugotovil že med ponovnim preletom pisma; pogled mu je namreč obstal na datumu. »Za božjo voljo, danes je vendar moj rojstni dan. V zadnjih dneh sem se precej postaral, kako bi namreč lahko pozabil na kaj takega?« Stopil je do omarice, kjer je hranil dragocenosti, ter pazljivo izbral steklenico najboljšega vina. »Ob takšni priložnosti ne smem skopariti,« si je dejal, ko je biserno tekočino točil v kozarec. Misli so mu spet odtavale k Azijcem in bolj ko je razmišljal, bolj se mu je dozdevalo, da je z današnjim dnem obrnil pomemben list v svojem življenju, še sanjalo pa se mu ni, kako so dogodki preteklega dne zaznamovali življenje nadarjenega Leona.

Stresel je z glavo, kot bi se hotel znebiti nadležnih misli, z užitkom nazdravil novim izzivom življenja ter pogumno zakorakal v leto 1914.

Tom Kobe, 4.bTG

ŽIVIMO LE ENKRAT

Slabost in obenem prednost življenja je, da je minljivo. Od naših predstav o tem, kakšen je smisel življenja, je odvisno, ali bomo imeli minljivost za dobro ali slabo lastnost. Pri tem še posebej za človeški razum velja, da pomena tega nikakor ne more oziroma noče pravilno doumeti. To se izrazito kaže v današnji kapitalistični, materialistično usmerjeni družbi. V njej prevladuje miselnost, ki narekuje čim večje uživanje življenja na tem svetu, kar jasno kaže na to, da povprečen sodobni človek minljivosti ne sprejema s pozitivnega stališča. Vsak se namreč enkrat prvič zave svoje končnosti, za katero ve, da je neizogibna. Zato se pogosto odloči izkoristiti odmerjeni čas, kolikor se le da. Prav je, da človek s tega sveta odnese čim več izkušenj, vendar se najpogosteje dogaja, da življenje koristi napačno. In ko se slovo nezadržno bliža, človek ponavadi prepozno spozna, da je njegovo življenje bolj ali manj vrženo stran. Svoje nekdanje odločitve in dejanja obžaluje, vendar poti nazaj ni.

Ljudje smo bitja, ki kljub svojemu razumu velikokrat delamo napake. Neželene posledice le-teh so grenke kot neusmiljena sodba sodnika nedolžnemu obsojencu. Kljub temu, da zaradi svoje nevednosti ni veliko kriv, se kazen kruto poigrava z njim. Še posebej kruta je kazen, ki si jo nakoplje človek, če se v svojem življenju ne odloča prav. Ravno ob takih trenutkih je možnost napake največja, saj se pravzaprav odloča med stvarmi, katerih vsebina ni popolnoma razkrita. In potem, ko odločitev pade odločno, kot pade odločno sodnikovo kladivo, se nam počasi prične razkrivati druga, temnejša plat izbire. Kot obsodba, ki je izrečena šele potem, ko je bila že potrjena... Velikokrat se človek ne zaveda, kako veliko trpljenje lahko predstavlja taka obsodba, če se v času iskanja svojega smisla življenja odloči za prazno življenje. Veliko nam lahko ob tem povedo že besede, ki jih je zapisal nemški pesnik Friedrich Rückert: »Živimo le enkrat in koliko je tistih, ki ne živijo niti enkrat.«

Premalo se zavedamo, kako pomembno je pravilno izkoriščati dragocen čas, ki nam je odmerjen. Vsak trenutek, vsak utrip srca je dar, za katerega se ne ve, koliko časa nam bo namenjen. Namesto da bi dali nepozaben pečat vsakemu doživetemu trenutku, se prepogosto ukvarjamo z manj pomembnimi ali celo s popolnoma nepomembnimi stvarmi. Toda čas teče. Trenutki, ki bi lahko bili bolje izkoriščeni, se nezadržno izgublajo med tančicami preteklega časa. Večina ljudi sodobne družbe se brezglavo podi za dobrinami, ki bi v njihova življenja prinesle zadovoljstvo. Vendar je ves trud zaman. Ko se že proslavlja z mislijo, da je cilj dosežen, privre na dan ugotovitev, kako nepomemben je bil trud, ker ni prinesel nič večjega veselja. Do tega prihaja večkrat na različnih področjih življenja in čedalje bolj prevladuje nezadovoljstvo. Vse to samo zaradi tega, ker se išče tam, kjer iskanega ni. Vse to samo zaradi tega, ker človek išče svojo srečo v materialnih dobrinah, ki ne odžejajo naše duhovne žeje, temveč samo pomirjajo naše živce s trenutnim zadovoljstvom. Veliko ljudi sploh ne pozna prave sreče. Zamislimo se nad tem, kaj vsak dan počnemo, kaj počnemo dan za dnem. Nekdo se bo zalotil med nenehnim delom, spet drugi med lenarjenjem. Nekdo bo opazil, da zapravlja čas samo zase, drugi, da se ljudem preveč posveča. Malo pa je takih, ki bi imeli ravno pravo mero vsega tega, počeli, kar jih osrečuje in se odpovedovali tistemu, kar jih sicer privlači, vendar vedno znova onesreči. Sklenemo lahko s tem, da se pravzaprav nekje v sebi zavedamo, kaj bi nas osrečevalo in delalo naše življenje smiselno, vendar smo premalo močni, da bi se odpovedali dosedanjemu načinu življenja in pričeli z novim. Naše nezadovoljstvo se tako vleče skupaj z nami. Zagotovo nihče ne zdrži dolgo v takem stanju in prične se spraševati, ali je njegova nemoč res tako šibka, da se ne more postaviti zase in preprečiti, da bi bilo njegovo življenje "vrženo stran".

Človek je s svojimi slabimi lastnostmi velikokrat sam sebi v napoto pri realizaciji svojih odločitev in doseganju zastavljenih ciljev. To mu jemlje moč tudi pri odločanju za manjše ali večje spremembe v njegovem življenju. Predvsem je v takih primerih prisotna skušnjava, ki ga zvabi od dobronamernih

le njegova trdna volja, trud in požrtvovalnost. S slednjim mu je ponovno odprta možnost, da začne znova. In ko se po tem stvari nekako uredijo, se pričnejo pojavljati vedno novi zapleti, s katerimi se je potrebno soočati. S tem se vedno znova znajde v novih situacijah, v katerih pridobiva nova spoznanja in tako postaja čedalje bolj izkušen. Ravno v tem, da človek v svojem življenju veliko izkusi, je veličina njegovega bivanja. Pomisliti velja na modreca, ki svojo modrost črpa bolj iz izkušenj kot iz znanja. V svojem dolgem življenju je veliko doživel, se zagotovo tudi veliko žrtvoval in daroval za druge, ob vsem tem pa mu njegovih dejanj velikim bremenom navkljub ni niti malo žal. Ljubezen, ki jo je nosil v sebi, je veljala ljudem okoli njega in ne njemu samemu. Ravno nasprotno je s tistimi, ki gledajo samo nase, ljubijo same sebe bolj kot druge. Ti ne bodo v svojem življenju nikoli deležni prave sreče. V družbo namreč tako kot v vinograd niso vložili ljubezni, ki bi se jim pomnožena vračala v obliki bogatih sadov. V našem primeru bi lahko te sadove primerjali s srečo in zadovoljstvom duhovno bogatega človeka, ki si je neminljivost zagotovil že s tem, da je naredil veliko dobrih del, ki so za svet neminljiva.

Življenje nam ponuja ogromno različnih izkušenj, le seči nam je treba po novih doživetjih, ki nas pripeljejo do njih. Toliko je stvari, ki so človeštvu dane, da jih spozna in z njimi obogati svoje vsakdanje prebivanje skozi življenje. Kdo bi ne imel želje do srečnega in blagoslovljenega družinskega življenja, do pravih prijateljev, uspeha v karieri? Le kdo ne bi užival v življenju, ki bi bilo resnično polno, brez občutka tesnobe in lastne ničvrednosti? Namesto da bi te možnosti izkoristili, dopuščamo času, da nam jih postopoma vse po vrsti jemlje. Kakor onesposobljeni za trezen korak v pozitivni smeri dobimo voljo do preнове življenja prepozno – največkrat. Ponavadi se človek za slednje odloči ob prelomnih trenutkih, ki močno spremenijo njegov način razmišljanja. Tak človek kot tudi tisti ljudje, ki jih ponavadi pesti huda bolezen ali kakršna koli obsojenost na zagotovo smrt, se pričnejo oklepiti vsake sekunde, ki jim je na voljo, in jo izkoriščajo v čim boljše namene. Ponavadi iz njihovega vsakdanjika izgine zagrenjenost, vedno želijo od življenja nekaj več – nova doživetja in izkušnje. Obenem skušajo narediti veliko dobrega tudi soljudem in s tem osrečevati sebe in okolico... Šele takrat se vsi, ki njihove odločitve razumemo, zavemo, da človeško življenje ni življenje tisočletnikov, ki bi dopuščalo, da brezbrizno razpolagamo s časom. Človekovo razpolaganje s časom pomeni izkoristiti ga tako, da nam na koncu ne bo žal naših odločitev. »Daj vsakemu dnevu možnost, da bo najlepši v tvojem življenju,« so še vedno med platnicami knjig zapisane besede Marka Twaina. To predstavlja tisti vodilni smisel našega kratkega življenja, ki ga lahko vsak posameznik nekoliko prilagodi svojemu pogledu na svet in ga upošteva bolj ali manj. Vsak si tudi različno predstavlja lepo življenje, kar je posledica posameznikovih izkušenj in znanja. Vsak, ki nekoč pride na pravo pot, trdi o pomembnosti pravega uživanja življenja nekoliko drugače, s svojega zornega kota. Pri tem se ob nekoliko pesimističnih pomislekih pojavi misel, da je vzrok za oblikovanje slabe osebnosti verjetno ravno v tem, da si vsak posameznik sam razlaga svoj smisel življenja glede na to, kaj mu predstavlja pojem lepo življenje. Upajmo le, da se ne bo ponovno našel kdo, ki bi si to razlagal svojim zlim namenom v prid, kajti slaba dejanja nekoč spravijo še tako pokvarjenega človeka h kesanju. Človek je namreč le človek, nekateri bolj trd kot drugi, vendar nikoli toliko kot brezcutni kamen.

Globočine čustev človeka so neizmerne. Nekje globoko v njih je človek oblikoval tudi pogled na svojo lastno omejenost v času in prostoru. To je pogled modrih ljudi, ki vidijo višji smisel življenja – smisel, ki je vreden, da se imenuje človeški. Ta nam daje vedeti, da je veličina našega življenja v tem, da se v nenehnem občudovanju in odkrivanju novih spoznanj in resnic pripravimo na odhod s tega sveta. Odmrjen nam je čas v edinem življenju, ki ga imamo. Zato je pametno izkoristiti vsak trenutek življenja za odkrivanje tega prelepega, skrivnostnega stvarstva in vsega, kar je na njem. Med drugim je beseda prelepa človeška mojstrovina, kot so na primer mojstrovina besede, ki jih je nekoč o življenju napisal Jean Paul: »Življenje je podobno knjigi: neumnež jo raztresen prelistava, medtem ko jo modrec zelo pozorno bere in dobro ve, da jo more prebrati le enkrat.«

Klemen Turk, 2.a TG

POSLUŠAM TE, POVEJ MI

Naj srce vodi glavo?

Povej mi.

[Ljubim te.]

»Glava mora voditi srce,«
praviš.

»In če ne moreš biti s tistim,
ki ga ljubiš,
vzljubi tistega,
s katerim si.«

Poslušam te.

[In trpim v navidezni sreči.]

Ampak...

[še vedno te ljubim.]

zdaj vem, zakaj kadiš travo.

Poslušam te.

Trpiš?

Povej mi.

»Srce mora ubogati glavo.
In glava poslušati srce.«
[ljubiš me?]

Če ne...

Odženi sanje, odženi hrepenje,
odženi strast in poželenje...

ižženi iz mene vse,

le upanja ne!

Odvzemi bolečino, zapolni to praznino.

Daj, da se naslonim na tvoje rame,
daj, poišči srečo zame.

Dandanes ljudje skorajda ne znamo več poslušati. Drug drugemu smo postali tujci. Sodoben način življenja reže luknje v medosebne odnose. Zaradi pomanjkanja časa pogosto komuniciramo le še preko sporočil, ne vzamemo si časa niti za odkrit pogovor z družino ali prijatelji, niti za premislek, pogovor s samim seboj. Mogoče pa se samo bojimo odpreti, izpovedati komu vse strahove, dvome, hrepenenja..., ki nam razjedajo dušo. Pomanjkanje medosebne komunikacije zelo vpliva na naš odnos do samih sebe. Pomanjkanje toplote in občutka sprejetosti lahko povzroči, da postanemo osamljeni in razdvojeni. Trpimo, ker se nikakor ne moremo najti. Mnogi v iskanju samega sebe zaidejo na stranpoti, se začnejo vdajati alkoholu ali/ in drogam.

Moramo se pogovarjati, izmenjavati mnenja in se drug od drugega učiti. Pravijo, da človek s tem, ko pomaga drugim, pomaga tudi sebi. Ustavimo se torej za trenutek in prisluhnimo. Prisluhnimo kdaj tudi težavam drugih. Še malo bolj se potrudimo in jim skušajmo pomagati. Jim dati občutek, da tudi njihovo mnenje šteje, da niso sami. Pa bodo tudi oni prisluhnili nam. Pomagajmo drug drugemu postati srečnejši.

Ko se bomo naučili druge poslušati s srcem, bomo zmožni slišati tudi glas svojega srca, svoje vesti, ki nam bo vedno povedal, kaj je tisto, kar si v resnici želimo in katera pot, ki pelje do cilja, je najbolj prava. Saj na koncu si moramo tako in tako sami poiskati odgovore na svoja najbolj intimna vprašanja. Vendar pa so nam lahko pri tem izkušnje in opora najbližnjih v veliko pomoč. Mnogokrat namreč sami gledamo na stvari preveč enostransko. Ovire vzamemo kot grožnje, ki nas ovirajo na naši poti do sreče, namesto da bi nanje gledali kot na izziv, ob katerem bomo lahko pokazali svoje sposobnosti. Kajti če te nekaj ne podre, te okrepi. Včasih pač preprosto potrebujemo nekoga, da nas na to spomni. Zato se moramo pogovarjati in zato moramo poslušati. S srcem.

Tudi v pesmi gre lahko za preplet treh glasov; notranji glas resnice hrepeni po razumski razrešitvi srčnih težav. Naj naša dejanja ne vodi samo razum niti ne samo srce. Oba notranja glasova morata biti usklajena in razklanost se bo umaknila ravnovesju.

Diana Kožar, maturitetni tečaj

Ljubezenska

Gredo melodije prijetne v ušesa,
tako kot prijetne slike v oči,
a lepe ali pa še lepše,
niso niti pol tako lepe kot ti.

Kot tvoj dotik, ki ga čutim na koži,
tvoja aura, ki slepi mi čutila,
cel tvoj bit, ki mi daje toplino...
Ti si moja dobra vila.

Ljubezen in denar

“Kaj naj napišem?” sem se spraševal,
za tem, ko tisoč listov že v koš sem pog-
nal,
“Da bom bil slaven, tudi bogat”,
sit sem bil vseh beraških zagat.

Pa spoznal sem dekle,
nič takega, ne,
a našla se je misel ta,
da le ona prava zame bi bila.

Sem pesmi pisal kot za šalo,
a prodal sem jih le malo,
saj sem večino jih podaril dekletu,
ki zame bilo je najlepše na svetu.

In ko stan je šla, komaj sem dognal,
da odšel je ta njen čar.
A pesmi pisat sem še znal,
tako ljubezen prinesla je-denar.

Veselje

Vedite vsi, ki vam je mar:
Veselje je za utopiste!
Pa če videli ste ga, prav videli niste,
saj vedo tudi modeli, ki stopajo na slavne
piste,
slava lahko prinese le denar,
a veselja se ne da kupiti,
miti ga v dar dobiti,
kaj šele s prošnjo si ga pridobiti...
a ravno to njegov je čar...
Vsi, ki prej vedeli niste,
veste sedaj: Veselje je za utopiste!

Plemiška romanca

Se zgodilo je nekoč,
že dolgo časa je od tedaj,
ko je plemič nevedoč
dekletu srca svojega dal kraj.

A ko je to spoznal,
bilo je že prepozno,
v srcu se je zbal,
za dušo to bilo je grozno.

Mislil je, da je že oddana,
od drugega plemiča izbrana,
pa si je rekel: “Naj ji bo,
pri njem ji gotovo bo lepo.
Lepše kot pri meni? Ne!
Saj tisti plemič toliko ne ljubi je.”

A ko spet se srečata,
se po dolgem času vidita,
mu srce postalo bo veselo,
mu kar samo iz ust bo priletelo:
“Kje si bila?
Le zakaj od mene si odšla?”
In ona mu segla bo v besedo,
razkrivajoč resnico: “Ljubim te,
Edo!”

Kako se zgodba ta naprej razvija,
naj pove vam vaša domišljija,
a jaz vam povem le nauk, ki se
glasi:

LJUBEZNI   NIKOLI   NE
PREZRI

Andraž Žagar, 4.a TG

FAZANČEK ČETRTIČ

Torek, 7. september 2004

Dragi Dnevnik!

6:59

Prebudil sme se že zgodaj, ker danes na noben način ne želim zamuditi šole! Komaj čakam, da jo vidim. Življenje ima spet smisel.

7:56

Ni je! Ni je v šoli. Ne razumen, kako da je ni. Je zbolela? Se ji je kaj naredilo? Menda je ni zbil avto? Kje je?!?!

8:47

Hvala Bogu! Prišla je. Samo bus je zamudila. Tim se mi je celo prvo uro smejal kot kakšen retardirani bedak. Rekel mi je, naj neham zganjati paniko, ker zgledam, kot da bi pojedel celo mravljišče. Pa si nisem mogel pomagati. Ne vem, zakaj mi toliko pomeni, a se v podrobnosti ne bom spuščal. Zdaj bomo imeli prvo uro informatike in upam, da bom lahko sedel zraven nje.

9:43

Ni mi uspelo. Bil sem prepozen. Ko sem prišel v razred, je že sedela s sošolko. Celo uro sem se dolgočasil in razmišljal, kako bi bilo, če bi sedela skupaj. Res sem malo preveč upanja vložil v sedenje v isti klopi, a optimistično razmišljanje reši še tako zapleteno situacijo. Po uri me je počakala pred razredom in me vprašala, zakaj imam tako kisel obraz. Nisem sploh vedel, da me je tudi ona celo uro opazovala. Prav presenečen sem bil nad njo. In ko sem ji povedal, da sem želel sedeti z njo, se mi je prijazno nasmehnila. Res, da s puncami še nimam veliko izkušenj, a mislim, da je v navadi, da fant povabi punco na dejt, ne pa obratno. Njeno vprašanje, če imam v soboto kaj časa, me je popolnoma vrglo iz tira. Ko sem končno prišel k sebi, sem izdavič, da ga imam. Kaj več pa iz mene ni izvlekla. Tim in Anže sta mi naslednjih deset minut ves čas ponavljala, naj že vendar zaprem usta in pridem k sebi. Andrej pa je bil le tiho. Ne vem, zakaj, a zdi se mi, da mi nekaj zameri.

11:38

Andro je še vedno tiho. Še vedno ne vem, zakaj. Noče se pogovarjati z nobenim od nas. Tim ga pozna že od vrtca in pravi, da še nikoli ni bil tako čuden in naj le počakamo, ker se nam bo že sam zaupal. Mislil sem si, tudi prav, ker si s tem res ne bom pokvaril prekrasnega dneva.

13:24

Končno konec pouka! Tako so me zdolgočasi, da potrebujem nekaj ur spanja, da spravim svoje možganske celice k sebi. Mislim, da bom kmalu ostal brez njih, saj jih prevelika količina brez-zveznih podatkov uničuje. Kmalu bodo le še ogrožena vrsta, če se bo tako nadaljevalo. Tinči sem obljubil, da ji bom pisal na mobi.

19:52

Prespal sem celo popoldne. Mama me je zbudila šele pred pol ure. Nekaj se je jezila nad šolskim sistemom, ki tako izčrpava nas uboge učence, in me poslala jest. Zdaj bom pa še malo ircular. Tinči se moram opravičiti, ker ji nisem pisal. Sem pa sanjal o njej. Mogoče me to malo opraviči.

21:43

Skoraj dve uri sva se pogovarjala. Res je neverjetna. Ne morem verjeti, kako mi je lahko bila Gaja bolj všeč. Tinči je stokrat boljša od nje. Jutri po pouku bova odšla na sprehod, da se pogovoriva o podrobnostih sobotnega srečanja. Zdaj pa grem spat. Ne razumem, kako sem lahko tako utrujen, ko pa sem prespal celo popoldne.

Sreda, 8. september 2004

Dragi Dnevnik!

6:58

Že ko sem se zbudil, mi ni bilo nič jasno. Glava me je bolela, usta sem imel suha in iz grla se mi ni želela izviti nobena beseda. Niti glas. Mami nisem ničesar rekel in sem vse storil kot normalno ter odšel na zajtrk. A ko me je začela spraševati, kdaj končam s poukom in sem bil kar tiho, se ji

je posvetilo. Poslala me je v posteljo in mi skuhala čaj. Zdaj ležim v postelji ves obupan, ker ne bom videl Tinči in ker ne bom mogel z njo na sprehod. Poslal sem ji mesič, da me ne bo v šolo in zdaj čakam njen odgovor.

11:28

Zaspal sem, a ko sem se zbudil, je na zaslončku mojega mobiča utripala ikona za sms ter neodgovorjene klice. SMS je bil njen. Pisala mi je, da me pogreša in da ji je dolgčas v šoli brez mene. Zanima jo, kje sem doma, ker me želi obiskati, če me lahko seveda. Klici pa so bili skoraj od polovice razreda. Na koncu sem se odločil in poklical Tima, ker me je zanimalo, kaj želijo od mene. Vse je očitno zanimalo, kje sem in zakaj me ni v šoli. Potem mi je v imenu razreda zaželel, da čimprej okrevam in zmigam svojo rit v šolo, ker bodo drugače vsi pomrli od dolgčasa. Očitno sem postal razredni klovn in jim je že dolgčas po meni. Tinči sem odpisal. Natančno sem ji pojasnil, kje sem doma in kako se do sem pride. Zdaj sem ves na trnih, ker me zanima, kdaj bo prišla.

14:34

Spet sem zaspal. Zbudila me je mama, ko je prišla iz službe. Skuhala mi je juho in me skoraj prisilila, da sem jo pojedel. Ni mi do hrane in počutim se obupno. Poleg vsega pa mi Tinči še vedno ni odpisala. Na robu živčnega zloma sem. Mama pa mi je še prepovedala, da bi danes ircular. Pravi, da nima nič proti, če imam stike s prijatelji, a bolan ne bom hodil niti blizu računalnika. Znorel bom!

18:13

Končno je prišlo njeno sporočilo. Bil sem že na robu solz, sploh ker se je moje telo odločilo, da želi dehidrirati in zato izloča tekočino skozi vse možne odprtine. Imela je nek krožek, zato mi ni mogla odpisati. Jutri pred poukom bo prišla k meni. Končno neka dobra novica po vsem tem sranju v mojem življenju. Mame ne bo doma, tako da bova vsaj malo sama, če že v šoli to ni možno.

20:15

Spat! Spat...samo spat si še želim. Popolnoma sem brez energije. Mama mi le še prinese kup tablet, nato pa zaspim. In me tudi atomska bomba ne zbudi!

Barbara Markelc, 3.bTG

Za plus

(Drmaž in Slanc)

Ta pesem je za plus,
da zbriše se minus.

Nič ne bo Drmaž,
ne bodi smešen,
ta boj bo neuspešen.

Boš vidu, ko pesem bom oddau,
bom meu plusov, da bom še tebi enga dau.

Ne boš ti men nč plusov dajau,
saj moje povprečje boš zamajau.

Pol pa prov, če plusa nočeš,
kaj pa sploh hočeš?
Imet nizko povprečje
in belokranjsko narečje.

Hočem množino plusov, dva ali več,
nobeden mi ni odveč!
Dajte mi jih zdaj,
dokler je še maj.

Martin Drmaž, Mihael Slanc, 3.bR

ŠENTJERNEJSKA GODBA

Leta 1911 je v dolini sonca, cvička in petja, v deželi prijaznih, dobrovoljnih in delovnih ljudi nastal kolektiv, ki že skoraj 100 let razveseljuje ljudi v širšem okolišju Šentjerneja. Ta kolektiv se imenuje Pihalni orkester občine Šentjernej.

Takratni šentjernejski župnik Anton Lesjak je skupaj z nekaj lokalnimi veljaki sklenil, da se bo postavil po robu kostanjeviški godbi, ki je delovala že precej časa prej. Za godbo naj bi takrat zbrali okoli 1200 srebrnih kron, s katerimi so na Češkem kupili 25 inštrumentov. Inštrumenti so bili eno,

Med prvo svetovno vojno so se godbeniki razšli in prenehali z delovanjem vse do leta 1919, ko je dirigent Čadež spet prevzel kapelnštvo in godba je spet pričela delovati. Stara godba naj bi najbolje igrala v letih 1919 – 1953 in pod Hudoklinovo taktirko leta 1937 v Ljubljani, kjer so med 25 godbami zasedli nadvse ugledno drugo mesto. Takrat so znali zaigrati že 36 koračnic, 12 koncertnih valčkov in 10 žalostink. Vadili so kar pri Hudoklinu doma, dvakrat na teden, ena vaja pa je trajala kar nemogoče 4 ure.

Leta 1939 je spet prišla vojna in godbeniki so za štiri leta pospravili inštrumente. Po osvoboditvi se je godba le še enkrat sešla na nastopu. Zaigrali so na Javorovici, ob spomeniku padlim borcem, potem pa je iz Novega mesta prišel ukaz, da je za te kraje dovolj le ena godba v Novem mes-

igranje nanje pa je bila druga zgodba. Godbeniki so prvič nastopili že aprila 1912 na takratni velikonočni procesiji in tudi Šentjernejčani so bili vsi navdušeni nad njimi.

Prvi dirigent Čadež zaradi slabega plačila ni obstal dolgo časa, pač pa se je napotil boljšemu zaslužku naproti v tujino. Njegovo mesto sta takoj zasedla Kramaršič, nato pa še Škerjanc.

Mestni možje niso godbe le ukinili, temveč Šentjernejčanom pobrali in v metropolo zanesli vse inštrumente, za katere so v preteklosti odšteli 1200 kron. Leta 1952 so na pobudo Doda Majzlja, slavnega šentjernejskega gostilničarja, spet pričeli misliti na svojo godbo. V mesto so se odpravili dobro nabrušeni, korajžni in z več konjskimi vpregami. Novomeščani so pohlevno odprli svoj

pločevinasti godbeni arzenal, Šentjernejčani pa so s prstom kazali, kateri od instrumentov je bil nekoč zares njihov.

Za pustni marec 1973 pa se je povojna zgodba začela nadaljevati. Janeza Selaka je takrat ugledal učitelj glasbe iz Zagreba, Mladen Škrbić. Godbeniki, med katerimi so bili še Matičev Janez, Japelčkov Korel, Krhinov Jože in Selak, so hodili naokoli, bolj za zabavo kot zares, in tudi marsikatero uredili.

Škrbić je kot star zbiratelj instrumentov te svoje sposobnosti pokazal tudi v Šentjerneju. V začetku je bilo skoraj petdeset godbenikov. Tedenske vaje, petje potihem in čiščenje instrumentov, je bilo za Šentjernejčane suženjsko delo, zato jih je polovica kmalu odpadla. Ostali so po letu dni vaj prvič nastopili 8. marca 1974 v šentjernejški dvorani.

Pozneje je vse steklo kot po maslu. Šentjernejška, takrat še bogata, Iskra je kupila instrumente, Mercator je prispeval za srajce, Šentjernejški oktet pa je fantom poklonil kravate. Kasneje je Iskra kupila še obleke (uniforme), medtem pa so se vestni fantje naučili tudi korakati.

Leta 1981, točneje 19. decembra, so pripravili obeležje ob 70-letnici. Program je bil za takratne razmere kar zahteven, saj je obsegal 9 skladb, med katerimi sta bili 2 uverturi, ostalo pa valčki, polke in koračnice. V začetku je dirigent Bratislav Roguljić-Buco pripravil tudi aranžma šentjernejške himne za pihalni orkester, ki se je kmalu prijela tako v domačem kraju in celo ostale godbe po Sloveniji so jo rade zaigrale, kot to počno še danes. Godba se je razvijala, prihajali so novi člani, kapelnik pa je starejši, od katerih lahko rečemo, da nihče ni imel glasbene šole, poučeval igrati na posamezne instrumente. Skratka, ni bilo enostavno, toda z veliko volje in složnosti, ki so jo takrat imeli ti člani, so uspešno krmarili orkester. Leta 1991 so pripravili praznovanje ob 80. obletnici orkestra. Zlasti pozitivno je bilo dejstvo, da je takrat godba štela 53 članov, kar je za takšen kraj, kot je Šentjernej, veliko in da je bila večina mladih še osnovnošolcev. Svoj slavnostni koncert so godbeniki pripravili 24. avgusta, na god Svetega Jerneja, na trgu v Šentjerneju. Po koncertu pa je bila godbeniška veselica, na kateri so se predstavili domači ansambli, med katerimi so bili skoraj vsi sestavljeni iz članov godbe. To praznovanje je postalo potem tradicionalno vsako leto in godbeniki so po ustanovitvi občine in razglasitvi 24.

avgusta za občinski praznik tudi nekaj let organizirali odmevno prireditev Jernejevo. Leta 1993 je od dolgoletnega kapelnika Buca prevzel taktirko domačin Sandi Franko. Franko je bil član godbe že ves čas, študiral pa glasbo na akademiji v Ljubljani. Danes godbenike vodi, uči in združuje Aleš Makovec, ki je dirigent že 3. leto.

Leta 2000, v septembru, sva se godbi pridružila tudi midva. Do takrat sva imela opravljena 3 od 6 razredov nižje glasbene šole, danes pa imava že oba opravljeno nižjo glasbeno šolo. Oba igrava klarinet in tudi oba je učil Sandi Franko, nekdanji dirigent naše godbe.

Napredek orkestra, uspeh na tekmovanju in dejstvo, da je orkester veliko dosegel brez glavnega pokrovitelja, Iskre, ki je v kriznih 90-ih letih razpadala, zato finančnega dotoka ni bilo več in godbeniki so se le s težavo prebijali skozi leto, je pripeljalo do pogodbe med Občino Šentjernej in pihalnimi orkestrom. Leta 1998 je bila podpisana pogodba o pokroviteljstvu občine nad orkestrom, orkester pa se je preimenoval v Pihalni orkester Občine Šentjernej in tako tudi uradno postal občinski orkester. V teh letih je nastal tudi narodnozabavni godbeniški »Ansabl blagur gluhm«, ki rad zaigra marsikakšno polko.

Aleš Cvelbar, 2.aTG,
Sandi Lopatec, 1.bR

Liebe Leser und Leserinnen,

Eure neue Ausgabe der Schülerzeitung liegt wieder vor. Eure Mühe, liebe Schüler und Schülerinnen, hat sich durchaus gelohnt. Ganz stolz stelle ich fest: ja, ihr habt wieder geschafft! Ich hoffe, dass viele Schüler/Innen eure Beiträge lesen werden. Ich wünsche mir, dass von den Schülern und Schülerinnen weiterhin so gute und vielfältige Beiträge geliefert werden, damit das TEGI – TG SPIEGEL sich gut entwickelt und wachsen kann. Dem Redaktionsteam wünsche ich die nötige Ausdauer, Energie und Kreativität, diese Zeitschrift immer wieder aufs Neue zusammenzufügen. Wir, Lehrer und Lehrerinnen, freuen uns darauf, TEGI – TG SPIEGEL dabei zu begleiten und mit Rat und Tat zu unterstützen.

Das Schuljahr ist fast zu Ende. In vielerlei Hinsicht war dieses Jahr für uns alle erfolgreich, unvergesslich, oft aber auch anstrengend und stressig.

Ich wünsche euch schöne, sorglose Ferien, für nächstes Jahr aber nur eine einzige Bitte: Nicht aufgeben – weitermachen!

Anja Potočnik Metelko, prof.

Dear students!

The end of this school year is approaching with top speed. I wish you all the best grades and the most exciting holidays you have ever had.

Here are just a few lines which might help you believe that LIFE IS BEAUTIFUL.

Life is a gift...receive it with gratitude.

Life is an opportunity... take advantage of it.

Life is an adventure... take an active part in it.

Life is a game... play it according to your own rules.

Life is a battle... fight it bravely until you win.

Life is a mystery... try to reveal it.

Life is a puzzle... find all the pieces that match.

Life is a beauty... appreciate it.

Life is a song... sing it nicely.

Life is an aim... reach it.

Life is a mission...that everyone can fulfill!

Darja Marjanović, prof.

FREIZEIT

die beste Entspannung

Freizeit ist die Zeit, wenn ich mich unterhalte, treibe Sport, mit den Freunden diskutiere. Man kann Sport im Winter, im Sommer, im Frühling und im Herbst treiben. Viele Leute sind aktive Sportler, viele sind passive Sportler. Sport ist gut für fit bleiben. In unserer Freizeit lesen wir Bücher, sehen fern, lesen Zeitungen oder spielen Computer. Die Medien sind nicht so nützlich, aber mit ihnen ist alles viel schneller. Viele Leute gehen ins Kino oder zur Party mit den Freunden.

Die Jugendlichen treiben Sport, helfen im Altersheim oder sammeln die Sachen in ihrer Freizeit. Im Altersheim arbeiten viele Jugendliche. Dort helfen sie den »Omis und Opis«. Sie gehen zum Spaziergang mit ihnen, helfen ihnen bei dem Essen oder sie lesen ihnen die Bücher. Alte Leute sind sehr froh, wenn die Jugendlichen mit ihnen die Zeit verbringen. Es ist wichtig, denn alten Leuten unsere Zeit zu widmen. Die Sportler trainieren in einem Verein oder mit Freunden. Wir kennen viele Sportarten.

Ich habe Freizeit, wenn ich nach Hause nach dem Unterricht komme. Zuerst gehe ich zum Training und spiele Tennis. Mein Vater kauft mir das Schläger, die Bälle kaufe ich selbst. Dann sehe ich fern oder gehe zu meinen Freunden. Vor dem Schlafen lese ich Bücher oder Zeitungen. Ich habe noch ein Hobby. Ich sammle die Briefmarken und Servietten. Ich verbringe meine Freizeit mit meinen Freunden. Meine beste Freundin heißt Tamara.

Wir kennen uns schon ewig. Wir machen alles zusammen. Nach dem Unterricht treffen wir uns bei mir. Wir diskutieren über Jungs und Sport. Wir sind unzertrennlich und haben keine Geheimnisse. Abends gehen ich und meine Freunde ins Kino, zur Party oder in die Sporthalle. Dort unterhalten wir uns.

Meine Lieblingssportarten sind der Volleyball und das Tennis. Der Volleyball ist ein Teamsport. Das Spiel spielen sechs Menschen und zwei Mannschaften. Der Spieler braucht ein T-Shirt und Sportschuhe und einen Ball. Mein Lieblingsmedium ist Computer. Ich surfe im Internet und rede mit meinen Freunden. Der Computer hilft mir bei den Forschungsprojekten in der Schule. Ich mache oft viele Hausaufgaben mit dem Computer. Mein Hobby ist noch die Briefmarken sammeln. Ich habe mehr als 300 Briefmarken. Ich denke, dass ich meine Freizeit sinnvoll verbringe. dass ich meine Freizeit sinnvoll verbringe.

Špela Žnidaršič, 1.b TG

IN MEINEM KLASSENZIMMER

Mein Klassenzimmer ist ziemlich klein. Es liegt im 2. Stock. Im Deutschunterricht gibt es im Raum nur 6 Schüler, und zwar vier Jungen und zwei Mädchen. Wir sind eine tolle Gruppe. Das Klassenzimmer hat zwei Fenster, eine Tür, eine Decke, einen Fußboden und vier Wände. Hier sind viele Stühle und Bänke. Auf dem Pult steht ein Computer. In der Ecke steht ein Schrank, in dem viele deutsche Bücher stehen. An der Wand hängen viele Plakate, die die Schüler selbst gemacht haben. Leben der Tafel hängt auch eine Landkarte von Deutschland. Rechts hängt auch ein Mercedes-Kalender. Im Unterricht diskutieren wir, lesen wir deutsche Texte, schreiben Aufsätze und sprechen viel. Wir müssen auch die Hausaufgaben machen, aber das mögen wir nicht.

Gašper Nahtigal, 1.b TG

FREMDSPRACHEN LERNEN – WOZU?

- Je mehr Fremdsprachen kennst du, desto mehr gilst du.
- Du bekommst neue Freunde aus dem Ausland.
- Neue Fremdsprache – neue Horizonte.
- Du kannst im Ausland arbeiten.
- Fremdsprachenkenntnisse bauen die Brücken.

Matic Franko, 1.b TG

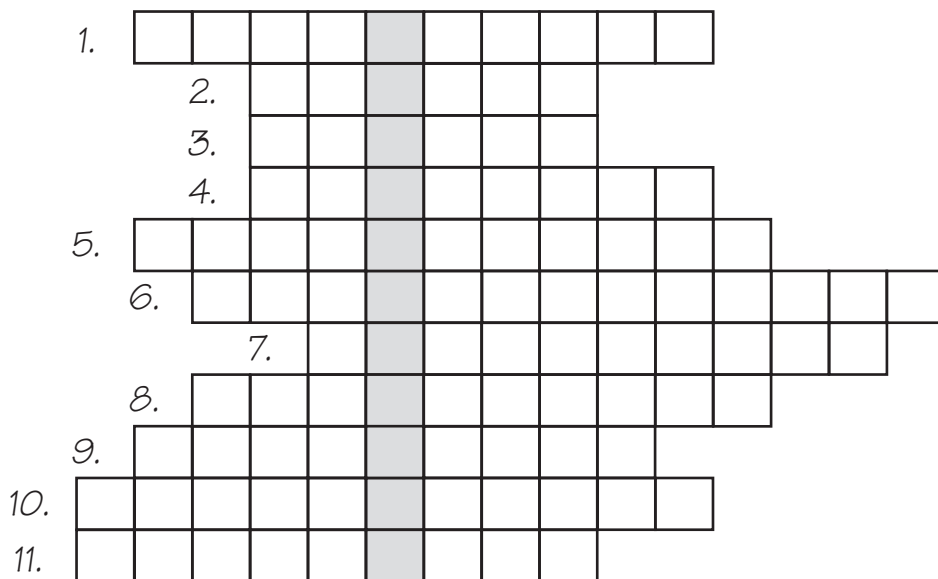
SO STELLE ICH MIR MEINE ZUKUNFT VOR

Jeder Mensch hat Pläne für die Zukunft. Manche davon sind groß manche klein. Es existieren aber auch Menschen, die sich dem Schicksal überlassen und so ein Leben ohne Sorgen genießen. Ich bin einer Überzeugung, dass jeder eine Grundvorstellung von seinem Leben in ein paar Jahren haben muss. Ich will Maschinenbau studieren, um ein Konstrukteur zu werden. So möchte ich mein Studium an der Universität erfolgreich beenden und mir dann eine Stelle suchen. Weil ich mir für Maschinenbau interessiere, möchte ich in dieser Branche auch bleiben. Später, wenn es mir vielleicht gelingt, werde ich eine erfolgreiche Firma gründen oder ein Chef einer großen Firma sein. So werde ich reich und ohne Sorgen für meine Zukunft hinsichtlich aufs Geld. Auch eine glückliche Familie mit Kindern möchte ich haben, denn sie ist sehr wichtig im Leben eines Menschen. Für meine Familie und mich werde ich ein großes Haus bauen, in welchem ich bis Ende meines Lebens leben werde.

So stelle ich mir meine Zukunft vor. Manche von diesen Wünschen sind schwer zu erreichen, aber wenn man fleißig und nicht pessimistisch ist, ist jedes so schweres Ziel erreichbar. So wünsche ich mir ein gesundes, erfolgreiches und glückliches Leben.

Matej Panjan, 4.b TG

DAS KREUZWORTRÄTSEL

Das Lösungswort: _ _ _ _ _

1. eine Schule, die die Schüler auf technische Berufe vorbereitet
2. das Heft, das Buch, die Federmappe, ... sind die Schul_____
3. eine Person, die den Schülern das Wissen vermittelt
4. Lernen – umgs.
5. Wo tragen die Schüler ihre Schulsachen? In der _____
6. ein Raum in der Schule
7. Schüler, dere in Gymnasium besucht
8. ein Brot, das man während der Pause in der Schule isst
9. Tipps fürs Lernen
10. Plan der Stunden
11. Unser Organismus braucht viele verschiedene _____: A, C, D, ...

Tamara Mandel und Luka Bulc, 1.b TG

SINVOLLE FREIZEITGESTALTUNG

Unter dem Begriff Freizeit verstehe ich die Zeit, die Menschen für ihre Lieblingsbeschäftigung, Sport treiben und so weiter haben.

Der Vielfalt der Möglichkeiten, wie man seine Freizeit gestalten kann, ist groß. Die Jugendlichen verbringen ihre Freizeit mit ihren Freunden, in Mannschaften und auch mit ihrer Familie. Einige treiben Sport. Sie spielen Korbball, Fußball, sie fahren Rad oder laufen mit Rollschuhen und vieles mehr. Andere spielen Computer, basteln, lesen Bücher, ...

Wenn ich aus der Schule komme, mache ich die Hausaufgabe und lerne. Dann von 16.00 Uhr bis 22.00 Uhr habe ich Zeit für mich. Oft muss ich auch meinem Vater oder meiner Mutter helfen. Um 18.30 Uhr gehe ich auf den Sportplatz und spiele Korbball oder Fußball. Um 20.00 Uhr gehe ich nach Hause und dann sehe ich fern oder spiele Computer. Oft verbringe ich meine Freizeit mit meinen Freunden oder mit meinem besten Freund Primož.

Wir kennen uns schon 15 Jahre. Wir sind dicke Freunde. Abends spielen wir Korbball zusammen, oft spielen wir auch Gitarre oder Computerspiele. Freitags abend gehe ich mit meiner Clique in die Stadt, ins Kino, Billiard spielen oder sitzen wir einfach in »Marshall« und unterhalten wir uns über alles Mögliche und trinken wir Cola.

In meiner Freizeit treibe ich oft Sport. Meine Liebblingssportart ist das Korbballspiel. Für das Spiel braucht man Sportschuhe, den Sportanzug, einen Korb und einen Ball. Korbball kann man in einer Mannschaft oder eins zu eins spielen. Die Mannschaft hat fünf Spieler. Nur bei Streetball hat die Mannschaft drei Spieler.

Manchmal bastle ich, spiele Computer und treibe auch andere Sportarten. Ich kann sagen, dass meine Freizeit gut gestaltet ist.

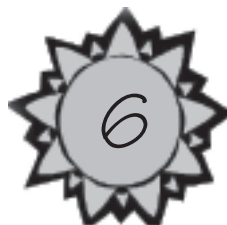

Matic Franko, 1.b TG

DIE ENTWICKLUNG DER INFOTECHNIK

Zuerst waren nur die Briefe, die erste Kommunikation in Ferne ermöglicht haben. Im Jahr 1863 präsentierte Philipp Reis das erste Telefon aber das Telefon funktionierte noch nicht in der Praxis. Im Jahr 1877 erfand Bell das erste Telefon, das in der Praxis Anwendung fand. Später erfand man einen schwarz-weißen Fernseher. In 60-igen Jahren des 20. Jahrhunderts kamen die ersten Computer auf den Markt. Den Computern folgten die Farbfernseher. Auch Faxgeräte bekamen immer größere Rolle. Mit diesen Kommunikationsmitteln begann die Zeit der Informatik. In 90-igen Jahren begann das erste Mobiltelefon (Handy) zu klingeln. Diese Geräte bekommen mit der Entwicklung immer kleinere Dimensionen. Die Kommunikationsmittel sind heutzutage schon hoch entwickelt. Die neuen Kommunikationsmittel verändern auch die Arbeit. Die Arbeit ist viel leichter und schneller. Man hat mehr Spaß am Job. Der Computer stärkt unsere Kreativität am Arbeitsplatz. Damit können wir uns effektiv die Arbeit organisieren. Die Entwicklung der Informatik hat uns schnellere Kommunikationsmöglichkeiten und -wege gebracht. Moderne Kommunikationsmittel erfordern auch neue Berufe: Programmierer, Informatiker, Projektmanager, ... Das Internet nennt man als die Quelle der Informationen. Wenn wir im Internet surfen, ist das wie ein Lexikon befragen. Wir können viele interessante Informationen und Daten auch für die Schule bekommen. Wir drücken den richtigen Knopf und schon haben wir eine kurze Nacherzählung für den Deutschunterricht. Wenn wir etwas nicht wissen, fragen wir mit Hilfe der Maus unsere Freunde per Computer. Die Antworten bekommen wir schnell serviert. Wir können auch Kontakte zu Menschen überall auf der Welt finden. Wir können uns in der heutigen Zeit ein Leben ohne Computer nicht mehr vorstellen.

Matej Panjan, 4.b TG

HOW TO MAKE LESSONS MORE INTERESTING

If I were a teacher I would try to make lessons more interesting as much as possible.. During my lessons there would be a lot of jokes and funny anecdotes about the subject that I would be presenting. I would teach in this way because it is scientifically proven that people remember funny things more quickly. My lessons would also include a lot of latest teaching devices and applications in order carry out a lesson not only by talking but also by showing different pictures, films, listening to music,... Once a term I would take my students on a "field trip" where they could see the things we would learn in the real world. At the end of each school year I would organise a quiz about all the topics taught throughout the year, so it that way they could receive some prizes for their knowledge.

Tadej Zarabec, 4.a E

Firstly, to adjust the atmosphere I would make teaching and learning less dull and arouse the interest in learning by "playing games". I think it's not so important whether the games relate to the topics, because this kind of activities let the students have a rest in order to learn more efficiently later.

Secondly, it is known that the students grasp a newly-taught language more easily with different games. According to some psychologists they find them more interesting, especially young children. However, the teachers need to connect the games with learning activities- learn and play! Of course, for the purpose of learning with the help of playing the teachers should first bear in mind the contents and topics the students need to learn as well as the skills they will develop.

Matjaž Mrgole, 4.a E

I would make lessons more interesting with very "lively" teachers, so I would make them look like celebrities and try to give them a very good sense of humour. They would teach us and at the same time make fun with us. I would also provide a computer to each student in the classroom, so there wouldn't be any writing by hand. All the students would get the basic information on the computer and then send it to your e-mail address. Students would also be given some bonus hours, which would mean that they could be missing a limited hours during the school year. However, they wouldn't be allowed to skip tests. In the test the answers to the questions would be in a "yes/no" form or in a "multiple choice" form. I would also make lessons shorter so that they would last for 30 minutes. The students would watch a lot of films relating to the topics taught in class.

Miha Progar, 4.a E

LITTLE VANESSA

Once upon a time lived a little girl called Vanessa. She was so tiny that actually nobody noticed her. From the day she was born she didn't grow pretty much. Her life was pretty miserable because of that. Sometimes even her parents forgot her when they went out together. She cried every day more and more because of that. She couldn't sleep well either. Her biggest wish was to be as tall as the other girls in the class. However, she had no idea, how to become like that. Fortunately, there was a magician living in a hidden place in the mountains. He somehow heard her problem. He wrote her a short message on a little piece of paper, and gave it to the bird he had. The bird flew off and took the note to the girl. Vanessa was at first frightened because of the bird, but then she read the note. It said: "I'll meet you at the village dwell at noon. I can help you solve your problem." Vanessa thought that she couldn't lose anything by going there since her life was miserable anyway. Then the time arrived and she went to the dwell. She was sitting on a bench close to the dwell waiting for the mysterious person to come. Finally, the little magician came. She wanted to laugh when she saw him but he was the same as her so it wouldn't make any sense. The magician asked her what problem she had and how he could fix it. She said she wanted to be a tall, cute girl with long blonde hair. In the next moment, the magician pronounced some weird words and boom! Vanessa's wish came true! She thanked the magician wondering how she could ever pay him back. The magician said that there was no need to. He went back to his hiding place and Vanessa went home happier than ever before. Her parents didn't recognize her at first, but after a talk they found out that the beautiful tall girl was really their daughter. Her life got a hundred times better then and she was smiling everywhere she was. She lived happily ever after with a beautiful husband and four kids.

Simon Vesel, 1.c TG

THE STRANGEST THING I HAVE EVER EXPERIENCED

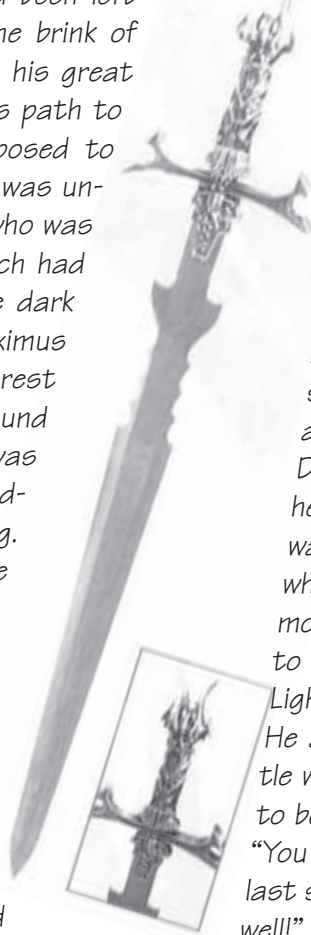
Sometimes it was a very common thing to believe in existence of ghosts, people trapped between this and the next world because of some unfinished business, because they died of violence or disturbing death, or simply because they can't let go of something in this world. Nowadays people's main religion is science. They have no respect of the unknown. And sometimes what is unknown, is unknown for a reason. I have always believed that there is something beyond this world, that greater beings than us exist and that everyone should show some respect to certain things. It will sound like a cliché, like a lame horror movie introduction, but it is true. One dark night a few years ago me and my friends were walking home. I don't know where exactly we were, probably because I was so terrified. At first we were totally relaxed, because we had always used that same road at least once or twice a day (as we still do today even if that place still gives me creeps at night). The road led into the forest and while we were walking I spotted something bright in the darkness. A person was standing in the forest staring straight at us. I was just standing there as if being num and I didn't know who or what exactly I was staring at. I still have dreams about that event, but the person's details aren't always clear to me and they also change sometimes. Its face seemed so young and gentle, but it was clear to me that the person was inflicted with great sorrow or pain. We were facing each other from a distance, but something didn't feel right about this encounter. My friends called me, which I even hadn't realised for a while, but when I turned to them pointing at the ghost it had already disappeared. It was gone. Vanished! Nobody else had spotted it. I was so confused I didn't know what to believe. I think that everyone has an experience he will remember for all his life. I just hope this experience isn't the one I'll always carry with me. I don't want to be chased by a ghost my whole life.

Boštjan Luzar, 3.a R

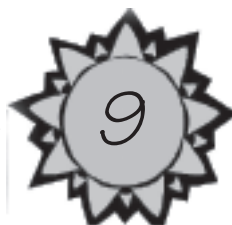
A FAIRY TALE ABOUT THE THREE SWORDS

Once upon a time in a dark land far away from the known kingdom, a secret force created three swords. "The sword of Destiny", "The sword of Power" and the most powerful of them all... "The sword of Light". Each sword was given to a group of horsemen to hide them for times of war, but sadly or fortunately all of them had been left forgotten. Until one day right on the brink of war our hero Maximus, named after his great grandfather, wandered away from his path to the army camp where he was supposed to report for duty. His home land Delia was under attack by a grave tyrant Solos who was searching for those very swords which had been forgotten by the people of the dark lands, by the Ancients. So as Maximus wandered away he got to a mystical forest which had big trees and from the ground there was a mystical fog rising. He was travelling for a while when all of the sudden he tripped and fell over something. It was an old rusted sword and since Maximus was a humble man he didn't just leave it there but took it home. He had completely forgotten about the army camp and then quickly ran to it but he was too late. They didn't accept him to the army, he was even considered a coward and was banned from his bellowed country. He was somehow depressed and travelled to the south...to the dark lands. During his travels he heard rumours about Solos finding "The sword of Power", and that he was also close to finding "The sword of Destiny". Maximus was worried for Delia because he didn't want to lose it just because of some swords. He looked at his sword and said to himself: "This is all I need.". One very dark day he arrived to the very centre of the dark lands. There was nobody there except for an old blind man.

Maximus went up to him and before he could say anything the blind man spoke: "I know why you are here Maximus!". Maximus was stunned that the old man knew his name. The old man continued: "You're here because your sword brought you here!". "My sword, you mean this rusty old thing?" Maximus replied. "Indeed!" the old man said. "It's not just an ordinary sword, it is the sword of great power, it is "The sword of Light!!!!". Maximus couldn't move, he was so shocked he barely said something, out of nowhere. "Lotius!" he screamed and his sword started to float and glow in a bright blue colour, the rust fell off of it and only then he could see the great glory of "The sword of Light". The old man spoke again: "Take the sword, go and save Delia and kill Solos!!!" Maximus did as he was told. He went back to Delia which was already under the control of Solos who had both but the last sword, the most powerful sword. Maximus headed to his castle. Because of "The sword of Light" nobody dared to challenge him. He arrived to the great hall in the castle where the final battle was just about to be fought. Solos came there and said: "You fool, ha-ha, you have brought me the last sword!! You can't use your brains very well!" Maximus replied: "This sword is here for Delia, this sword is here for freedom of all the Delians, this sword is here to kill you!!!" As he spoke the last word a bright flash came and blinded everyone in the room, you could only hear screams of Solos. When Maximus could see again there was no Solos, all of his guards were gone and Delia was finally free. Maximus wanted no glory so he took the two swords Solos had and destroyed them. He himself went to live to the dark lands with his "Sword of light" as his only companion...

Matjaž Muhič, 1.c TG

THE PERFECT GIRL

It was a warm summer day when Jenny was walking along a path in the town park and enjoying her strawberry ice-cream. She was without a care in the world. Why shouldn't she be? She was in her most beautiful carefree years, she had a lot of close friends who cared about her, her grades in school were incredibly good... Most people thought that she was nothing less than perfect. But deep inside, hidden from other peoples' eyes, there was her wish concerning love.

She was perfect...so the people thought.

She was smart...so the people said.

She was beautiful... so the people knew.

She was broken inside...no, the people didn't know that.

Once Jenny had a boyfriend, she couldn't say that he treated her badly. He was nice to her...until that unfaithful day. She didn't see it coming. Then one day she saw a note in her locker-room that her boyfriend dishonestly had left there. Without any reason, he just wrote: "It's over. Have a good life."

How could she have a good life, if she didn't even know why he left her? He came silently into her life and left it in the same way, among everything causing devastation in her heart. She started pleasing everybody - she got the urge to be the best in everything that no one would have anything against her and wouldn't leave her without a good explanation and so on, and so on...She was confused and she didn't know what she was doing... She locked herself in a little shell, not telling anybody about her fears and

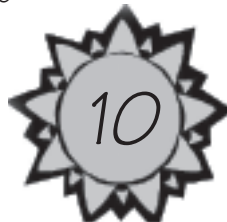
dreams and just started being obsessed by everything: she started studying a lot, she obeyed her parents in everything with no questions asked...she became a good girl.

And she would continue being a good girl if it wasn't for that ice-cream.

While she was walking she was thinking deeply about something that she had to do. She wasn't fully aware of the people around her when she bumped into a stranger that accidentally spilled blueberry juice all over her new white skirt.

"Oops! Sorry, I wasn't looking where I was going..." the stranger started to apologize.

"No, it's OK, really," started Jenny, but deep inside she actually wanted to slap him very hard. She remained cool and later on accepted the stranger's invitation for a drink. Jenny didn't know him at that time, but she started getting to know him. His name was Tom and he was older than her; she was 16, he was 21, but they got fond of each other - they started going out for drinks very often. The first time that they talked Tom noticed that she was a "good" girl that wouldn't do anything to upset her parents...and she would never disobey them. At first, he thought that was funny but after a few times he saw her he felt very sorry for her. She had a great personality, but her life was revolving just around her studying and pleasing everybody. When he asked her how she was she was quiet for a moment or two. He didn't know if she was shocked because of the question or if she was thinking about what she was feeling.

"Jenny, you're a great person, but I don't think you should try to please everybody and be mommy's and daddy's perfect little girl who can't do anything wrong. You're a young woman and this is the time of your life that you should enjoy the most! Sure, you should study and be polite and everything...but you mustn't let your parents decide what you want to do and who you want to be with."

"Tom, be quiet...you don't know me, you don't know my parents, you don't know what I have been through. What I do with my life is just my business and no one else's!"

She threw two dollars on the table and quickly walked home, because she didn't want to let Tom change her mind. When she was at home she gave Tom's words a lot of thought. Slowly, she started studying less and her grades fell for one grade. Her parents were totally shocked and wanted to talk to her about that. They started asking her what was wrong, why she stopped studying. She didn't say much in her defence, but then she just popped a question: "Can I go away for the weekend with my friend?"

Of course, the answer was no, she didn't even expect a yes; she just wanted to be sure. When her father left her room she called Tom. It had been nearly a month since they last spoke, so she wasn't sure if he was even going to answer. He answered.

"Tom, please, take me away! I can't stand it anymore!"

"Jenny, calm down, calm down. I'll pick you up in 10 minutes, ok?"

Jenny didn't say anything; she just hung up, packed her bag and climbed through the window. Tom really came for her in 10 minutes; she got in his car and Tom looked at her with a surprised look on his face.

"So...now you're a rebel...does this mean that you're going to start smoking?" he offered her a cigarette. Tom smoked a lot and that was bothering Jenny, but she never judged people because she wanted to please everybody.

They drove out of town and stopped near the forest. Tom stepped out of his car, sat on the front of his car and lit a cigarette.

Jenny came after him and sat beside him and took one of his cigarettes. She asked for the lighter when he looked deeply into her eyes and said something that made a great impact on her: "You know, you were right...I really don't know you. One moment, you're this good girl, pleasant and polite, but the next moment you're sneaking out of your parents' house at night and smoking a cigarette in the middle of nowhere. Tell me, what's up? I want to know the girl that I spilled juice all over her, not this little wannabe rebellion," he touched her hand and gazed into her eyes and then she told him her whole story.

"Jenny, I'll never try to change you into something that you're not, but still I'm not expecting you to be this perfect girl who can't do anything wrong..."

"If you aren't expecting that then you'll just have to help me change a little bit," when she said that he gently held her in his arms for a while. A moment after that she said: "If I let you change me, you'll have to let me change you."

"Why is that?" he asked surprised.

"It's nothing like that...I just don't want to kiss an ash-tray."

The moment she said that he threw his cigarette on the ground, stepped on it to put it out and then Jenny gave him a soft, tender kiss which made their hearts full of love.

Laura Martinčič, 1.a TG

Nagradna ekskurzija Italija 2006

ŠKL košarka 3. mesto

Leteči nordi 4. mesto ŠKL

ŠOL 3. mesto

RTK

Ekipa Teji

Ekipa Teji